

Tại sao lại là người

Contents

Tại sao lại là người	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	7
3. Chương 03 - 04	11
4. Chương 05 - 06	18
5. Chương 07 - 08	24
6. Chương 09 -10	32
7. Chương 11	40
8. Chương 12	44
9. Chương 13	48
10. Chương 14 - 15	53
11. Chương 16	60
12. Chương 17	64
13. Chương 18 - 19	69
14. Chương 20	76
15. Chương 21	79
16. Chương 22 - 23	84
17. Chương Phiên Ngoại (hết)	89

Tại sao lại là người

Giới thiệu

Nội dung: Lần đầu tiên đụng tới hắn, ta bị ném chết. Lần thứ hai đụng tới hắn, ta bị chặt chết. Lần

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-sao-lai-la-nguoi>

1. Chương 01

Chương 1

Sặc...

Nhóc con này là ai, sao lại cứ nhìn chăm chăm vào ta như vậy chứ. Tiêu Tiêu thấy hơi khó chịu, liền trừng mắt nhìn lại. Bỗng nàng xoa xoa thái dương, cảm giác đầu đau như búa bổ.

“Ha ha, đau đầu rồi hả...”

Thằng nhóc hai mắt lóe sáng lấp lánh: “Vậy là phải rồi, cô mới bị xe cán vào đầu, qua một hồi nữa sẽ hết đau thôi.”

Tiêu Tiêu sôi máu, thằng nhóc con cái nhà ai, dám ngu ngốc chọc giận ta hử hừ hừ...

“Ha ha, chuyện này.., lỗi chủ yếu là do ta đã có chút lầm lẫn..., thực ra thì cô vẫn còn sáu mươi năm dương thọ, nhưng lại bị ta hại cho không còn.”

Hả, thần kinh tên nhóc này chắc hẳn có vấn đề rồi.

“Cho nên, để sửa sai, đúng ra bây giờ ta phải đưa cô quay trở về với thân xác của cô.”

Cái gì vậy, nghe nó nói cứ như chuyện hoàn dương thì phải.

“Nhưng mà ... thôi, thân xác cô cũng chẳng còn đâu nữa nên ta nghĩ chắc cô cũng không cần nữa đâu.”

Lảm nhảm cái gì vậy, không thể nói ngắn gọn được sao, chờ người nói xong ta sẽ cho người biết lẽ độ.

“Bây giờ khó ở chỗ không có thân xác thích hợp để hoàn dương cho cô.”

Nhóc con này kiếp trước chắc hẳn là Đường Tăng đây.

“Có điều, cô cũng không phải trường hợp bị nhầm lẫn duy nhất, ngoài cô ra thì cũng có một trường hợp khác, nàng ta vốn phải sống thêm được một tháng nữa mới chết, nhưng do sự cố nên hồn mới lìa khỏi xác.”

Hừ hừ, ta xem người rốt cục định lừa nhãi bao lâu nữa, Tiêu Tiêu hít một hơi thật sâu, trước mắt phải nhin cái đã.

“Cho nên, cô cứ nhập tạm vào thân xác của nàng ta, qua một tháng rồi tính sau.”

Xong rồi hử? Tiêu Tiêu nhếch nhếch miệng, mỉm cười nói: “Ý của người không phải là một tháng sau ta lại phải chết đi thêm lần nữa chứ?”

“Ha ha...” thằng nhóc cười ngây ngô: “Đây chỉ là biện pháp tình thế, biện pháp tình thế... ha ha...Ta cam đoan lần sau chết cô sẽ không có một chút cảm giác đau đớn nào, chắc chắn là êm êm, ái ái khoan khoái như thần tiên... ha ha...”

“Ta cóc cần, nhà người ở đâu? Cha mẹ người là ai, làm sao mà không quản lý được con mình! Để nó đi chọc ghẹo người khác thế hử!!! Người, tuổi còn nhỏ mà không chịu học hành lại đi lừa gạt người ta, vui vẻ lắm phải không?!”

Tiêu Tiêu khề cười nham hiểm, thò tay phải ra nhéo lỗ tai của nó, miệng cũng không ngừng nói tiếp: “Người thật là đáng chết, đại tỷ ta ghét nhất là bị người khác đùa giỡn, đừng tưởng rằng người là một tên nhóc thì ta sẽ lưu... ái?”

Giọng quang quác của nàng vừa mới vang lên chợt tắc nghẽn lại, không phải chứ...Đầu đầy hắc tuyến...?! Tại sao có thể như vậy! Lại thử hạ tay xuống thấp, vẫn không có cảm giác... sau lưng bắt đầu lạnh run, Tiêu Tiêu thấy dường như có đợt gió lạnh thổi tràn qua.

“Không cần phải ngạc nhiên như vậy, cô chết rồi mà, đương nhiên cũng không còn xúc giác.” Thằng nhóc cười hì hì nói: “Tin ta đi, cô chết rồi, thật sự chết rồi.”

“Hình như người rất vui thì phải...” Tiêu Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi.

Thằng nhóc lập tức làm ra bộ mặt méo máo: “Không có, ta bị cấp trên mắng rất thảm, cho nên mới phải vội vã bù đắp sai lầm mà.”

“Nhảm nhí”, Tiêu Tiêu trừng mắt với nó: “Người cho rằng ta sẽ nghe lời người sống một tháng sau đó lại tiếp tục chết thêm lần nữa sao.”

“Ta nói cô cứ yên tâm đi mà, cam đoan lần sau cô chết sẽ tuyệt đối không đau. Hơn nữa, nàng ta là con nhà giàu có, nếu cô muốn, trong một tháng này cô có thể hưởng hết mọi vinh hoa phú quý, sống nhàn nhàn nhả nhả, chẳng tốt a. Đến khi chết lại không có cảm giác đau đớn, nhiều lợi quá ha, những người khác đều không có phúc khí này đâu.”

“Không được! Ta cứ như vậy mà chết đi thì mẹ của ta phải làm sao bây giờ! Mẹ ta một mình gian gian khổ khổ nuôi nấng ta khôn lớn, ta chết đi, người nghĩ mẹ ta làm sao mà sống nổi?! Ta phải trở về! trở về!!!”

“Này... kỳ thật cô phải chết cũng bởi bà ấy trên xe cứ ôm khư khư lấy cô không rời, cho nên chờ cô vừa đi, ta lập tức sẽ gạch tên bà ấy ở địa phủ, an bài chuyển thế cho bà ấy sang kiếp khác. Sửa chữa sai lầm.”

“Không phải chuyện của người...” Mẹ, rằng nanh Tiêu Tiêu kêu ken két: “Ai cho phép người dám thay ta lo liệu hết hậu sự của mẹ ta...”

“Đó là chuyện bình thường thôi, ta nhất định sẽ an bài ẹ cô thật tốt, như vậy cô có thể an tâm sống lại rồi chứ.”

Sặc!, không hoàn dương còn có thể làm sao... Tính tính toán toán ... Liếc mắt, Tiêu Tiêu lúc này mới hùng hổ hét lên: “Được rồi, cho ta sống lại đi!”

Một lát sau..

“Hô, đã xong.” Thằng nhóc xoa xoa thái dương, chớp mắt một cái, thân thể của nó bỗng cao lớn hơn nhiều, trở thành một mỹ nam tử trưởng thành. Hắn thật khôn ngoan, ai có thể ra tay với một thằng nhỏ được chứ. Làm quỷ sứ cũng đâu có dễ a.

Bị gạt! Bị cái tên nhóc con kia lừa rồi!!!

Woa, gia đình này đúng là lắm tiền nhiều của, thật dễ chịu ha.

Chỉ có điều!... Nàng mới chỉ là một đứa trẻ 3 tháng tuổi, có thể hưởng thụ được thứ gì chứ!!!

Tiêu Tiêu muốn mắng người nhưng khóe miệng chỉ phùng lên được như cái phao. Nàng muốn đấm ngực để phát tiết nhưng hai tay căn bản không gần được ngực, trong lòng thật ầm ục a.

Chỉ một tháng thôi, ta phải cố nhịn!

Tiêu Tiêu còn đang ngẫm nghĩ, chợt có một bộ mặt to tướng xông đến: “Cún con, nào, Bảo Bảo ngoan của cha.”

Ặc cái như đầu heo thật mất cảm tình, một tháng tới đều phải nhìn thấy cái đầu heo này sao, càng nghĩ càng thấy mình đáng thương quá oa...

“Ba thương, ba thương, con gái à...”

“Nguyệt huynh đệ, đến đây, xem khuê nữ của ta nè, lão bà của ta thật là không chịu kém cạnh ai bao giờ, bà ấy sinh toàn nam hài, giờ vất vả lắm mới sinh được một nữ oa, huynh nhất định phải tới nhìn một cái mới được hahaha.”

Tiêu Tiêu vừa khóc vừa ngẫm cái tên Nguyệt huynh đệ này, nhìn hắn chẳng đẹp trai chút nào, mặt không chút biểu cảm, ngay cả ánh mắt cũng không hề dao động, giống như người chết a. Loại đầu gỗ này sao lại xưng huynh gọi đệ với tên đầu heo kia chứ, thật là kỳ quái.

Một mỗi quá a, làm trẻ con thật là phiền phức, khóc vài tiếng liền mệt muốn chết, chờ ngủ đủ rồi sẽ tiếp tục nghiên cứu một chút về quan hệ của hai tên này. Bất quá chưa kịp đợi nàng tìm hiểu rõ ràng, tên đầu gỗ đã đi mất, đúng là hắn tới cũng lằm lằm lủi lủi mà đi cũng lằm lằm lủi lủi, chẳng ra làm sao cả.

Qua khoảng trên dưới mười ngày, Tiêu Tiêu đưa ra kết luận, tên đầu heo kỳ thật là người rất tốt, điển hình chứng minh là hắn quyên tiền sửa đường, xây nhà cho những tên khát cái làm chỗ cư ngụ, thường xuyên phát cháo và phát lương thực, hắn được gọi là đại thiện nhân ở nơi này. Đương nhiên đây cũng chỉ là nghe nói, ai biết được là thật hay là giả, trong các tiểu thuyết văn học bình thường đại thiện nhân đều không muốn tiết lộ danh tính, không phải sao. Nhưng dù sao tên đầu heo cũng thật sự rất yêu thương nàng, coi nàng đúng là bảo bối, động một chút lại đến hôn nhẹ vào má Bảo Bảo, tuy rằng đối với nàng chuyện này là vô cùng khó chịu...

Ngoài ra còn một việc nữa, đó là nàng đã biết nàng đang ở niên đại nào: Tống, một triều đại không có tên tuổi a...

Chẳng biết kể nào, vào một đêm nguyệt hắc phong cao [*]

* nguyệt hắc phong cao: thời điểm trăng vắng sao thưa, gió nổi bốn bề rất thích hợp để làm chuyện mờ ám, không bị trăng làm lộ bóng, không sợ để lại dấu vết.

Tiêu Tiêu rất không may bị hắn bắt đi. Trong lòng vô cùng xúc động, nàng thực sự rất hưng phấn. Bắt cóc tổng tiền. Bắt cóc tổng tiền! Rốt cục ta cũng có ngày hôm nay!

Thế nhưng thực ra cũng chẳng có gì thú vị, nằm ngây ngốc trong căn nhà tranh tồi tàn rách nát hơn chục ngày, làm sao mà vẫn chẳng có ai đến đón nàng vậy. Ban đầu còn rất hưng phấn nhưng sau đó nhanh chóng cảm thấy vô cùng nhàm chán. Trong lòng chỉ muốn biết, rốt cục đến khi nào thì mới ta chết a...một tháng không phải sắp qua rồi sao.

“Thế nào rồi?” Một giọng nói quen thuộc vang lên, a, chính là kẻ hôm đó bắt nàng tới. Tiêu Tiêu cố gắng ngóc đầu lên nhìn nhưng nhìn mãi mà không thấy gì.

“Hình gia, con khỏe lắm.”

“Mang đi.”

Khuya khoắt như vậy còn đem nàng đi đâu a, mấy người này đều cứ thích hành động vào lúc đêm hôm khuya khoắt. Sặc... không cần nghĩ cũng biết chẳng phải là chuyện tốt.

Oái, đây không phải nhà nàng sao, không đúng, là nhà của tên đầu heo... Đúng là ánh lửa cao ngút trời, những tiếng gào khóc kêu thét vang dậy xung quanh. Thật nóng nực a.

“Trương bá bá, ông vẫn khỏe chứ?”

Đầu heo ngẩn ngơ: “Người là... Tích...không? Là cháu sao Tích Nhi, người... này...”

“Ha ha... không tưởng tượng nổi sao.”

Gã tên Tích Nhi kia xem ra là người quen cũ của đầu heo, chỉ là không biết đầu heo đã làm cái gì có lỗi với hắn..

“Người hại chết cha ta, thân là nhi tử, ta không nên báo thù sao.”

Cái gì mà đại thiện nhân gì đó thì ra cũng chẳng phải tốt đẹp gì, trong tiểu thuyết cũng đều như vậy. Xem ra tên đầu heo béo phì nào toàn mỡ này chắc chắn là đã làm chuyện gì đó hại người rồi.

“Ngày hôm nay ta cũng cho người nếm thử cảm giác thống khổ nhìn người thân của mình ra đi ngay trước mắt.”

“Phụ thân người âm mưu chiếm đoạt gia sản nhà ta, ta bắt hắn trình lên quan phủ có gì là sai. Hôm nay người bắt nữ nhi của ta, giết thê thiếp của ta thì còn gì là đạo lý.” Đầu heo vô cùng căm giận.

“Nếu không phải vì người, phụ thân ta làm sao lại phải chết ở trong nhà lao, ta cũng không phải biến thành cô nhi. Người sai ở chỗ lẽ ra không nên báo quan bắt phụ thân ta.”

Tiêu Tiêu nháy mắt mấy cái, hic, đây chẳng phải là tự gây nghiệt sao, còn trách đầu heo cái rắm à. Tên này mặt mũi không tệ nhưng sao lại cố chấp không chịu hiểu lý lẽ như thế.

Đầu heo thở dài: “Năm đó ta tuổi trẻ khí thịnh, chưa suy xét thấu đáo, đã khiến cho hấn phải chết thảm, nhưng ta có ý định đón người về Trương phủ, chính người đã bỏ đi, còn oán ta điều gì.”

“Hừ, ta làm sao có thể ở cùng với kẻ thù giết cha, ngoài cách bỏ đi ra ta còn có thể làm gì được nữa!”

“Tích Nhi, việc này là do một mình ta gây nên, vì sao người sao lại làm hại thể diện của ta, người có oán giận thì cứ trút tất cả lên đầu ta, đừng tiếp tục làm khó cho bọn họ.”

Sặc... Đầu heo, ông thật là ... không có khí phách gì cả!

“Không được, ngày hôm nay ta muốn cả nhà người phải chôn cùng cha ta ha ha ha!”

Bỗng nhiên, một đoàn đao sáng choang đặt lên cổ Tiêu Tiêu, lạnh nha – này, tên Tích Nhi này chắc chắn tâm lý có vấn đề, khẳng định là tên biến thái. Nàng nghĩ lại, đúng rồi, qua một tháng là đến hạn nàng phải chết. Nếu đúng như vậy thì chính là chết tại đây. Được, nàng gật đầu nắm chặt tay.

Tiêu Tiêu làm ra bộ dạng thấy chết không sợ, Địa phủ, ta tới đây – đầu nàng duỗi thẳng về phía trước.

“Choang!” Dao đâu? Nàng trợn mắt, oái? Không phải là mẫu thân của nàng đang ôm nàng đây sao, không ngờ bà ta còn biết võ công. Nếu có thể cướp được người từ tay tên họ Hình vậy võ công hấn là không tồi nha.

Nhất thời đao quang kiếm ảnh ngập trời, Tiêu Tiêu nhất thời cảm thấy đầu óc choáng váng, cảm giác bức bối, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, chờ ta chết rồi các người lại tiếp tục đánh!

“Há!” Mẫu thân bỗng bị thương, trên lưng toàn là máu. Aizz... vừa ôm con nhỏ vừa đánh, thắng được mới là lạ..

“Chung bá!” Bỗng bà vung tay lên, Tiêu Tiêu chỉ kịp hét lên một tiếng đã thấy mình bay thẳng vào nằm gọn trong tay Chung lão quỷ gia.

“Phu nhân!” Tiếng kêu của đầu heo thê thảm giống như heo bị chọc tiết... Tiêu Tiêu giương mắt, vẻ mặt hấn xanh mét, trên đầu đầy mồ hôi lạnh, miệng méo xệch, không đứng dậy nổi. Tiêu Tiêu tiếp tục nhìn, tay trái mẫu thân bị chém trúng một kiếm, khoe miệng rỉ máu, bị thương rất nặng.

Tại sao có thể như vậy?! Tiêu Tiêu ngơ ngác nhìn cảnh tượng đó, vì bảo vệ cho nàng sao, cũng bởi vì nàng mới bị thương sao. Tới lúc hoàn hồn lại, chỉ thấy bên người đao kiếm không ngừng vung lên, Chung bá oán hận trừng mắt nhìn tên họ Hình nọ, vung lên một chiêu “cạch”. Tên họ Hình thân thủ nhanh nhẹn tránh thoát, bỗng trên mặt bị một thứ gì đó bắn vào, hai mắt hấn liếc nhanh qua Tiêu Tiêu. Được lắm, dám nhổ nước miếng lên mặt ta, con nhóc này thật to gan.

Tiếp đó, Chung bá bá liền sử dụng tuyệt chiêu, đánh cho tên họ Hình kia vô cùng khó khăn chống đỡ. Thật đáng tiếc Chung bá vẫn thua, bởi vì cái tên Tích Nhi kia xông vào hỗ trợ tên họ Hình nọ, Hai đấu một, lập tức Tiêu Tiêu lại rơi vào cánh tay cứng như sắt của tên họ Hình.

Tên họ Hình cúi đầu nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, làm hại trái tim nàng đập loạn xạ, nhìn cái gì vậy, không phải chỉ là nhổ nước miếng thôi sao. Sau đó Tiêu Tiêu lại cầu khẩn trong lòng, mau ra tay mau ra tay, để cho ta chết nhanh lên. Thật là, trước khi chết lại còn phải chịu loại tra tấn tâm lý này nữa a...Ta hận!!!

“Hình Thất!” Giọng nói của Tích Nhi vang lên “Trương bá bá, người nhìn cho kỹ đây, ha ha...”

Tên này sẽ dùng hình thức nào đây, a, hấn là sẽ dùng tay siết chặt cổ họng Tiêu Tiêu, nàng vui đến phát cuồng, mau bóp chết ta đi~ mau bóp chết ta đi.

Hình Thất nhú mày, con nhóc này trông có vẻ như vô cùng hưng phấn, giống như rất khát khao được chết, thật lạ lung. Hấn bỗng luyến tiếc không muốn động thủ, quay lại nói với người đằng sau “Ta muốn nó.”

Cái gì? Không thể! Huynh phải nên bóp chết ta mới đúng, đừng quên vừa rồi là ai nhổ nước miếng vào mặt huynh, là ai đã hại huynh bị thương, là ai đã hại huynh phải tối tăm mặt mũi, không cần đầu mà, mau bóp chết ta đi!!!! Tiêu Tiêu phản đối trong lòng, Ta muốn chết a. TT^TT

“Hình Thất?!” Tích Nhi nhìn hai mắt nàng, lại nhìn nhìn Hình Thất: “Tùy ngươi.” Rồi quay đầu lại nói: “Trương bá bá, con gái của ông tốt số, có điều, ông cũng không có phúc khí được thấy nàng ta trưởng thành đâu.” Nói xong bóng người chớp lên, hướng tới ngực đầu heo tung một chưởng.

Bất quá chưởng lực không đánh trúng được đầu heo, đầu gỗ bỗng nhiên ở đâu xuất hiện, mặt không đổi sắc quét qua mấy chiêu làm Tích Nhi phải lùi về sau N bước: “Ngươi là ai?”

Đầu gỗ làm lơ không trả lời, lập tức xuống tay với Hình Thất, Tiêu Tiêu liền bay đến trên tay hắn

Tiêu Tiêu mặt không hề biến sắc, không ngờ tên đầu gỗ này cũng quá lợi hại đi. Không được, nàng ở trên tay hắn như vậy thì sẽ không có một chút cơ hội chết nào. Nàng không cần a.

Bên này Tiêu Tiêu kêu than, bên kia vẫn đang ác đấu. Mắt nàng hoa lên, tâm trí cũng choáng váng.. Vậy là xong rồi..

Cuối cùng, Tích Nhi cũng xuống Địa phủ gặp phụ thân hắn, Hình Thất thất bại liền sớm bỏ chạy.

“Nguyệt huynh...” Đầu heo khòe mắt ngẩn lẹ, chắc là đang cảm kích lắm a..

“Ta đến chậm.” Đầu gỗ thản nhiên buông một câu, liền mang Tiêu Tiêu ném vào trong lòng đầu heo, đi tới bên cạnh người bị thương.

Tiêu Tiêu lúc này càng nghĩ càng đau lòng, làm sao mà nàng muốn chết cũng khó như vậy, không khỏi bị thương trong lòng “Oaaa...”

“Á...!” Đầu heo bị dọa nhảy dựng lên, hai tay buông ra bịt lấy tai.

Tiêu Tiêu rốt cục cũng được như ý.

Khi mở mắt ra lần nữa, có một cô bé đang nhìn nàng chăm chăm, con mắt lóe sáng lờ lờ.

Tiêu Tiêu nhìn nhìn, xem xét đối phương một chút, làm sao mà nhìn lại có vẻ quen mắt vậy nhỉ: “Tên nhóc con chết tiết kia đang ở đâu, ta muốn tìm hắn tính sổ!”

Tiểu cô nương nuốt nuốt nước miếng: “Chuyện của cô tạm thời do ta tiếp nhận, hắn làm sai, bị phạt điều chuyển tới nơi khác rồi.”

“Láo thật, Lại dám trốn hử! Đáng ghét!” Tiêu Tiêu quơ quơ nắm tay, “Đừng để ta thấy ngươi, gặp một lần đánh một lần!% %%&*# ”.

“Có phải đã tìm được cơ thể thích hợp cho ta rồi không?”

“Vẫn chưa...”

“Cái gì? Vẫn chưa sao!”.

“Bất quá, tạm thời có một thân thể có thể dùng tạm trong ba tháng.”

Tiêu Tiêu liếc nhìn tiểu cô nương: “Không phải lại là một đứa trẻ con nữa chứ?!”

“Tuyệt đối không phải, là con gái của Lưu Thủ Đức tại Khai Phong phủ, mười tám tuổi!”

“A... Khai Phong phủ a... Là cái Khai Phong Phủ kia ấy hử”

Tiểu cô nương ngạc nhiên nhìn nàng một cái, ai biết là Khai Phong phủ nào chứ, mặc kệ: “Đúng đúng, chính là Khai Phong phủ đó!”

“Mười tám tuổi, đúng vậy chứ, không phải lại lừa ta chứ...” Nàng làm ra một bộ mặt hung ác “Gạt ta ngươi sẽ thảm lắm đó” +_+

“Không có, không có, mười tám tuổi! Thật mà!”.

Tiêu Tiêu héch ngực: “Này, còn chờ gì nữa, làm ta sống lại đi!”

Qua một khoảng thời gian.

Chỉ còn lại tiểu cô nương người đầy mồ hôi lạnh, xoay xoay thân mình một chút, cơ thể biến đổi, mỹ nam tử lại xuất hiện. Lại tổng khứ thành công nàng ta đi được một lần nữa. Nàng ta quay lại trần gian rồi, vẫn còn năm mươi chín năm chín tháng, dương thọ của nàng ta cũng dài quá đi, cứ tiếp tục như vậy thì khi nào mới hết đây, haizzzzzz...

2. Chương 02

Chương 2

Lại bị gạt rồi... Con nhóc này cũng là một kẻ lừa đảo! Bọn nhóc con ở Địa phủ toàn là quân lừa đảooooo!!!

Tiêu Tiêu trừng hai con mắt, cơn giận bùng phát như bão táp: “Hỗn đản, chờ ta trở về, ta sẽ cho các người biết tay!”

“Tiểu thư, tiểu thư nói gì vậy?” Nha hoàn vận trang phục màu xanh lá đang kẻ sát tai vào miệng Tiêu Tiêu, vênh tai lên nghe. Không thể trách nàng nàng ta thính lực không tốt, thật sự là tiểu thư nhà nàng nói chuyện so với tiếng muỗi bay còn nhỏ hơn, không cố gắng căng tai lên thì cũng chẳng nghe được gì.

“Trứng? Tiểu thư muốn ăn trứng sao*?”

(*Từ trứng trong tiếng Trung Phiên âm là “Đản” đồng âm với “Hỗn đản” tức là lão toét)

Là... hỗn... đản... ai nói với người là ta muốn ăn trứng! Không nghe rõ thì cũng đừng có mà đoán mò! Đáng hận, vì sao chứ?! Ông trời ơi, ông đối với ta sao lại quá bất công thế! Tiêu Tiêu trừng mắt nhìn tiểu cô nương nọ, trong lòng oán giận chất chồng, lần này trở về nhất định phải tính toán hết nợ nần!

“Tiểu thư, cô chờ một chút, em xuống nói nhà bếp một tiếng làm tổ yến chưng trứng cho cô ngay, được không? Tiểu thư?” Cũng không thèm nhìn tiểu thư nhà nàng ta có đồng ý hay không mà đã chạy đi mất dạng.

Chỉ ba tháng nữa thôi, ta lại nhịn nữa...!

Qua ngày hôm sau, Tiêu Tiêu cũng biết được khá khá thông tin về nơi ở mới, đều nhờ cái con bé lục y nha đầu khó ưa đó. Miệng cô ta cứ huyền thuyên không ngừng suốt cả ngày.

Nào là, nàng có một phụ thân và chín mẫu thân, không có huynh đệ tỉ muội nào hết! Hóa ra là tổ tiên Lưu lão đầu đã làm rất nhiều chuyện xấu, cho nên chỉ có thể sinh được một nữ nhi, ngay cả người nối dõi tông đường cũng không có. Cái này nghe nói hộ quốc pháp sư đã xem bát tự và phán như vậy *

(* Bát tự; tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự”.)

Có điều xem ra cũng khá đúng, Lưu lão đầu đã cưới ít nhất là chín lão bà mà mới chỉ có nàng là nữ nhi duy nhất đó thôi. Đáng tiếc a, từ nhỏ nàng đã mang bệnh, chẳng thể đi nổi bước nào chỉ có thể nằm trên giường, mà nằm trên giường cũng không thể trở mình được khiến cho người ta không khỏi rơi lệ chua xót.

Tính tính toán toán loáng cái cũng trôi qua được bảy ngày, nàng cứ nằm bẹp một chỗ như vậy mà hết một tuần, thời gian trôi qua thật nhanh a.

Bỗng chợt thấy Lưu lão đầu lão đảo bước vào, sờ sờ má nàng, trong mắt ngập tràn yêu thương, lại coi nữ nhi là bảo bối, lại là một lão đầu heo thứ hai.

“Con gái à, lần này con được cứu rồi, Phẫu thần y rốt cuộc đã bị cha làm cho động lòng, hân nguyện ý chữa bệnh cho con rồi, con vui lắm hả?”

Vui cái con khỉ, để cho ta nằm yên thân ba tháng là được rồi, còn muốn tìm cái gì mà thần y đến, Tiêu Tiêu hung hăng trừng mắt nhìn Lưu lão đầu, người phải uống thuốc đầu phải người, kẻ khổ chính là ta, người mừng ta nhưng mất hứng! Giậnnnnnn!!!

“Mười mấy năm nay, cha vẫn mong ngóng một ngày con có thể khỏe mạnh, cha chỉ có con là nữ nhi duy nhất, con nhất định phải chóng khỏe lên.” Lão già bắt đầu rơi lệ.

Ác...xin người, không cần phải lau nước mũi lên giường của ta như thế.

“Bảo nhi à...” Mẹ ba vừa kêu lớn vừa chạy vọt tới, phía sau là N mẹ giống hệt đàn châu chấu nhảy vào, thật là vô cùng náo nhiệt.

“Lão gia đã nói cho con biết chưa, Bảo nhi! Với bản lĩnh của thần y này, đến cả người chết còn có thể cứu sống lại được. Lần này con được cứu rồi! Con vui không, vui không hả!”

“Nghe nói, Phẩm thần y trình độ cao siêu lắm nha...”

“Phẩm Thần y cao siêu...”

“Mười năm trước, Phẩm thần y ở...”

“Nghe đồn bản lĩnh của thần y này...”

Không cần nói nữaaaaa... Hai nữ nhân đã bằng với năm trăm con vịt, chín nữ nhân lại thêm cái lão đầu này thì đến bao nhiêu con vịt a... Đừng có lải nhải cái gì mà Phẩm thần y nữa!!!

Bị đàn vịt này vây xung quanh tấn công, Tiêu Tiêu rút cuộc đã hy sinh anh dũng, hôn mê bất tỉnh.

Hai ngày sau, cái vị Phẩm thần y tài giỏi trong truyền thuyết cũng xuất hiện. Không nhìn thì thôi, nhưng vừa nhìn hần tiêu tiêu lại giật mình. Là tên đầu gỗ! Sao lại là hần! Không thể tưởng tượng được, có phải nàng lại đang ở cái triều Tống không có tiếng tăm này.

“Thần y à, bệnh của nữ nhi ta...”

“Thần y à, Bảo nhi con bé...”

“Thần y à, ngài cứ nói thật đi, không cần...”

“Thần y à, ngài...”

Hai bên thái dương của Tiêu Tiêu chảy ra 2 giọt mồ hôi lạnh, đàn vịt lại xuất hiện rồi.

“Xéo ra hết cho ta!” Không biết câu nói này phát ra từ đâu, mọi người xoay mặt nhìn nhau.

Lưu lão đầu cúi thấp đầu: “Thần y, vừa rồi là người nói sao?” Người này tính tình vốn cổ quái, không thể đắc tội với hần, tính mạng nữ nhân của mình còn đang đặt trên tay hần..

“Tất cả đều xéo hết đi.”

“Nhưng mà, Bảo nhi...” Có vẻ như đàn vịt bắt đầu lại xuất hiện..

Đầu gỗ nhìn n cá nhân đang vây quanh Tiêu Tiêu: “Xéo!”

Nhanh như chớp tất cả đều đồng thời vọt ra cửa đứng ngó vào, nhất thời tâm trạng Tiêu Tiêu vô cùng thoải mái, rốt cục cũng yên tĩnh, thế giới Đại Đồng – Lại liếc nhìn đầu gỗ, hần võ công cao cường, y thuật cao siêu, thật ngang ngửa với Trương Siêu thể nhưng bình thường khuôn mặt hần lại không chút biểu cảm, thật đúng là quái nhân..

Đầu gỗ mặt không đổi sắc nhìn nàng một chút rồi bắt đầu bắt mạch

Sau đó, từng ngày từng ngày trôi qua - quả thật thời gian trôi qua rất nhanh...

Vào buổi sáng của một ngày nào đó.

Đây là nơi nào vậy? Nhìn quanh mọi nơi một chút, Tiêu Tiêu cảm giác chỗ này hình như hơi quen quen, thôi lại bị bắt cóc tổng tiền rồi.. Vất vả hơn một tháng, khó khăn lắm mới có thể ngồi dậy, rồi lại rơi vào tình cảnh này, thực tức quá. Nàng vô lực nhắm mắt lại, trong lòng lại thầm rửa kẻ đầu sỏ đẩy nàng vào hoàn cảnh này - con nhóc Địa phủ mấy lần, tính sổ ... tính sổ ... tính sổ...

Bỗng có tiếng mở cửa vang lên, cắt đứt dòng oán hận của nàng. Tiêu Tiêu vừa nhìn người đang tiến vào... Ặc! Đúng là không phải oan gia thì không đụng đầu.

Lại là người!!!! Hình Thất!

Hình Thất từ trên cao nhìn xuống Tiêu Tiêu, sau một lúc lâu mới nói: “Xấu thật.”

“Đúng là khổn kiếp – Người thì có tỳ quái nào gọi là đẹp! Mặt lấm la lấm lét, lại đầy vẻ gian ác!” Đáng tiếc là cơ thể mới khỏi bệnh, giọng nói lại cứ mềm mỏng thỏ thẻ như tâm sự với tình nhân, Tiêu Tiêu hận chết cái thân thể này..

Hình Thất cũng không quan tâm, hẩn nhún nhún vai rồi bước ra cửa. Chỉ chớp mắt sau hẩn quay lại, trên tay cầm cái bát không biết đựng gì ở bên trong lồng thừng tiến vào.

Thật là thơm...

“Ừng ực ừng ực...” Tiêu Tiêu cúi đầu, chợt nghe thấy dạ dày của nàng đang hát vang lên muốn ăn cơm muốn ăn cơm! Thật sự là không có khí phách gì hết.

Hình Thất tay cầm đũa, vù vù rung đũa ăn cơm, căn bản là đã coi nàng như không khí.

Tên khốn này... lại dám ngang nhiên trêu tức nàng như vậy! Nghĩ nghĩ, Tiêu Tiêu quyết định không được ngược đãi bản thân liền nói: “Ta đói bụng.”

Trả lời nàng vẫn là âm thanh vù vù.

“Ta nói ta đói bụng!”

Vù vù.

“Người chết điiiiiiiiiiii!”

Từ từ chén xong, Hình Thất lại ra cửa, qua một thời gian thật dài, đến khi bộ dạng Tiêu Tiêu trông như là đã sắp chết đói đến nơi thì rốt cục hẩn cũng xuất hiện, trên tay lại cầm một cái bát khác.

Tiêu Tiêu nhận lấy, vừa nhìn liền cảm thấy chán nản, chỉ có mỗi nước canh không!.

“Ta muốn ăn cơm!”

“Chỉ có nước canh thôi!”

“Cái gì mà là chỉ có nước canh không! Là người cố tình.”

Hình Thất không để ý tới nàng, lấy ra một quyển sách ngồi xuống..

Được lắm, người có khí phách lắm, ta nhìn! Tiêu Tiêu bất đắc dĩ ăn vào một ngụm, “Phụt!”.

“Người muốn đầu độc chết ta hử, thứ này ai mà nuốt nổi chứ!” Quá đáng! Quá đáng! Tuy rằng nàng chỉ là con tin nhưng cũng không thể ngược đãi nàng như thế chứ, vạn nhất ngộ độc chết thật thì làm sao bây giờ: “Ta yêu cầu người phải đổi món mới, ta không ăn được thịt heo!”

Ngoài tiếng lật sách ra thì không gian xung quanh vẫn lặng ngắt như tờ.

Dám không để ý tới ta hử, Tiêu Tiêu lằm bằm, ta hắt đi cho coi! Thức ăn liền đổ vãi đầy trên mặt đất, Tiêu Tiêu rất đắc ý, bây giờ hẩn không muốn đổi thì cũng phải đổi!.

Hình Thất nhìn thấy mặt đất bị bắn liên sai người quét dọn sạch sẽ, cũng không thèm nhìn tới nàng, quay đi ra, bỏ cửa chạy lấy người.

Vì thế, Tiêu Tiêu một ngày vẫn không được ăn uống gì cả.

Trải qua cơn đói đến bất tỉnh, Tiêu Tiêu quyết tâm kiên trì không ăn thịt heo! Chẳng qua cùng lắm là chết, nàng cũng không phải là lần đầu tiên bị chết, sao phải sợ hẩn..

Ngày thứ tư, Hình Thất lại cầm bát xuất hiện, lúc này nàng căn bản đã đói đến mức không thể động đậy, trong hoàn cảnh giãy dụa không có hiệu quả, miệng nàng cứng đờ bị hẩn đút một miếng canh thịt heo, cầm dưới bị hẩn nắm chặt, muốn phun cũng phun không được, khó chịu quá!!!

Tiêu Tiêu oán hận trừng mắt với Hình Thất, hai chúng ta xem như bắt đầu kết thù.

Sau khi đắc ý vì đã nhồi cho vịt ăn xong một chén lớn, Hình Thất lúc này mới dừng tay, chán ghét liếc nhìn Tiêu Tiêu, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.

Từ đó Tiêu Tiêu bắt đầu nghĩ ra N loại phương pháp để tự sát, đồng thời cũng cố gắng thực hiện nhưng đáng tiếc đều thất bại... Aizzz, xem ra chưa đến ba tháng thì nàng cũng không chết được. Tiếp tục, tình trạng nhồi vịt ăn lại tiếp diễn thêm hai lần nữa, cũng không thể không chấp nhận sự thật, Xem như người lợi hại, ta ăn!!!

Cứ như vậy, cũng coi như bình an vô sự trôi qua một ngày lại một ngày, nhăm nhăm thời gian lại qua một tháng rồi.

Bỗng “Oành!” một tiếng, cánh cửa bị người nào đó đập nát dưới chân, Tiêu Tiêu giương mắt, thì lại thấy..

“Con gái à, không sao rồi, cha đến đây, cha tới cứu con.” Lưu lão đầu hét lên rồi vọt tới trước giường ôm cổ nàng: “Không phải sợ, cha ở đây, cha ở đây.”

“Buông tay ra...” Tiêu Tiêu khó nhọc phun ra một câu, kiểu này không bị độc chết thì cũng bị tức chết..

Luống cuống buông tay ra, Lưu lão đầu xem xét nàng từ trên xuống dưới mấy lần, vô cùng đau lòng, nữ nhi bảo bối của hắn đây sao.

“Bảo nhi, cuối cùng đã tìm được con rồi, mấy ngày nay a...”

“Bảo nhi a, vì nương...”

“Rốt cục đã về rồi, thật sự là tổ...”

“Thật là làm ọi người lo lắng, bảo...”

Tiếng vịt kêu rất quen thuộc lại ào ào vang lên.

Trở lại Lưu phủ, Tiêu Tiêu lại là bảo bối trong tay mọi người, một đám người luôn miệng ân cần hỏi thăm khiến nàng rất cảm động. Đặc biệt là đồ ăn trong miệng khiến Tiêu Tiêu phải phát khóc thành tiếng, rốt cục đã hết khổ. Bái bai canh thịt heo; Bái bai tên biến thái Hình Thất; Bái bai những ngày tháng không phải của mình?

“Việc này đều do lão gia không tốt.” Mẹ Lục nén giận: “Khiến cho Bảo Nhi chịu khổ...”

Lỗi tai Tiêu Tiêu dựng lên, Lưu lão đầu lại làm cái gì đây.

“Aizzz,” Lưu lão đầu thở dài, “Vốn tưởng rằng hai hổ không phạm tới nhau thì thiên hạ thái bình, thật không ngờ rằng hắn lại dám ra tay với Bảo nhi, chuyện đến nước này, cũng chớ có oán ta.”

“Có điều lão gia à, chúng ta không thể trêu vào hắn, ông nghĩ cách khác xem.”

Có người mà Lưu lão đầu không thể trêu vào sao? Đường đường là Khai Phong phủ danh tiếng mà lại không thể động vào người nọ. Tiêu Tiêu cân nhắc trong lòng, xem ra chắc là người trong hoàng tộc..

“Đúng vậy.” Khẩu khí của Lưu lão đầu có vẻ rất khó xử, liền thay đổi câu chuyện: “Không nhắc đến chuyện này nữa, Bảo nhi vừa trở về, chúng ta...”

Lại cạp cạp một đồng vô nghĩa, chín mẹ cùng lão đầu nói đồng nói tây, đàn vịt lại xuất hiện rồi.

Lưu lão đầu lại đi mời tên đầu gối đến xem bệnh nhưng rốt cuộc không mời được, đầu gối chỉ kê cho hắn đơn thuốc, cũng không thèm đến xem bệnh, thật là cao giá quá mà.

Tiêu Tiêu nghe mấy mẹ trong lúc vô tình nhắc tới, Lưu lão đầu đang định dời đi, bán hết của cải để đổi lấy tiền mặt, tính chuyện từ quan. Chuyện này cũng chẳng sao cả, dù sao thời gian của nàng còn lại cũng không nhiều, kỳ hạn ba tháng cũng đã sắp tới. Chỉ có điều sống chung với nhau lâu dài, khó tránh phát sinh tình cảm, sợ là ngày sau sẽ hoài niệm.

Nghĩ vậy, trong đầu nàng nhin không được lại muốn được đầu thai cùng mẫu thân, như vậy thì hẳn là nàng sẽ thực hạnh phúc. Tiêu Tiêu thở dài, lại nghĩ tới đầu heo, nghĩ đến mẫu thân vì bảo vệ nàng mà bị chặt đứt cánh tay, nàng kỳ thật là rất may mắn. Hình Thất, ta với người không đội trời chung!

Qua vài ngày yên tĩnh, Lưu phủ từ trên xuống dưới đã chuẩn bị ổn thỏa, Tiêu Tiêu cũng nằm lên xe ngựa, khởi hành quay về nhà Lưu lão đầu. Bất quá, trong lòng nàng thật ra lại đang lên trù liệu, không khéo nàng lại phải chết ở giữa đường, ở nơi hoang vu không người qua lại, thật đáng thương.

“Lão gia!” Mẹ ba cất cao giọng hô to lần thứ hai liền phá tan giấc ngủ của nàng.

Ngoài xe đang vang lên âm thanh đinh đang leng keng thực quen tai, đánh nhau sao? Là ai?

“Trong mắt các người có còn vương pháp hay không, giữa ban ngày ban mặt mà dám...” Lưu lão đầu còn chưa nói hết câu..

“Ta sẽ cho người minh bạch trước khi chết, chính là tứ Hoàng Tử ra lệnh.”

Qua một lát, bên ngoài trở nên im lặng, chết hết rồi sao.

Bỗng màn xe bị kéo ra, Tiêu Tiêu hí mắt nhìn người đứng đó, cái gì vậy, lại là một thân đen sì, thật là chẳng có sáng tạo gì cả, làm chuyện xấu thì luôn mặc đồ đen, chẳng có gì là đặc biệt.

Hắn nhìn nàng chỉ bằng một mắt: “Nữ nhân xấu xí.” Nói xong chém xuống một đao.

Xấu – xí?! Tức quá! Tức quá! Thật muốn cho hắn một cước, đáng tiếc, ý niệm trong đầu vừa mới hiện lên thì người nàng đã liền ngã xuống.

3. Chương 03 - 04

Chương 3

Khi Tiêu Tiêu tỉnh lại thì chỉ thấy một cái lão nhân râu tóc bạc phơ đang nhìn mình, con mắt lóe sáng lấp lánh. Hừ... nhìn quen quen mắt.

“Tiểu cô nương kia đâu rồi hả?”

“Nàng ta đi tiếp nhận hồn phách người khác đang gặp chút trở ngại, thành ra... ha ha...” Hừm... tiếng cười sao cũng quen quen tai vậy.

“Tìm được thân xác thích hợp cho ta chưa?”

“À... Cái này... gặp chút trục trặc kỹ thuật ngoài dự kiến, cho nên... ừm... ừm... ừm...”

“Ừ ừm! Ừm cái đầu của người á! Không nhịn được thì cút ra nhà xí đi tránh xa ta một chút!” Tiêu Tiêu nhịn không được, cơn tức giận lại bùng phát: “Địa phủ các người rốt cục làm ăn kiểu gì đó hả! Thành sự bất túc, bại sự có thừa! (Việc thành thì chẳng có một, việc thất bại thì quá nhiều), thật vô dụng!”

“Đâu có, đâu có, sai lầm là khó tránh nha, bình tĩnh, bình tĩnh.” Lão nhân làm ra dáng vẻ xuống nước: “Tình huống thế này là rất hiếm khi xảy ra đó nha, không phải ai cũng giống như người được sống lại hết lần này đến lần khác đâu.”

Lão nhân dừng một chút, lại nói tiếp: “Có điều cũng kỳ quái thật, làm sao mà lại không tìm ra được thân xác thích hợp cho người, kì quái.”

Tiêu Tiêu trừng mắt nhìn lão nhân: “Kì quái chính là bọn người ở Địa phủ các ông thì có!”

“Cái này...ha ha...”

“Lần này không phải là cũng tìm cho ta một cái thân xác tạm bợ nào đó chứ?”

“Đúng đúng, ba tháng, giống như lần trước.”

“Được ta nói trước, cấm nhét ta vào mấy cái thân xác bệnh tật!”

“Yên tâm yên tâm, tuyệt đối không có bệnh, thân thể khỏe mạnh vô cùng!”

Dám nói cứng như thế, chắc chắn có quỷ kế gì. Tiêu Tiêu nghi ngờ, ra sức nhìn chăm chăm lão nhân: “Không có bệnh thật chứ?”

“Không có.”

“Không phải tàn tật chứ.”

“Tuyệt đối không!”

Tiêu Tiêu bình thần tiếp tục nhìn chăm chăm lão nhân, hẳn là lão ta không dám nói sai: “Được rồi. Đi thôi.”

Vậy là Tiêu Tiêu lần thứ ba sống lại...

Một lát.

Chỉ còn lại lão nhân đầu râu bạc trắng khắp người đầy mồ hôi lạnh, xoay xoay mình biến trở lại thân hình cao lớn, mỹ nam tử lại xuất hiện... Lại lừa nàng ta đi được rồi, mệt mỏi quá a. Quỷ sứ như hắn thật quá đáng thương.

Bị lừaaaaaa!!!!

Tiêu Tiêu không còn sức mà kêu thán. Lần thứ ba, lại bị lừa! Địa phủ không có ai là người tốt cả, tất cả đều là kẻ lừa đảo! Nàng sẽ không bao giờ tin tưởng bất cứ kẻ nào ở Địa phủ nữa. Ách, chết tiệt...

Nàng đi loang quanh trong cái khu rừng này đã hơn nửa ngày, không chỉ không một bóng người, ngay cả động vật cũng không thấy. Cái nơi quỷ quái gì thế này!

Dường như là đồng cảm với suy nghĩ của nàng ...bụi cỏ hình như hơi hơi rung động... Bỗng nhiên một con heo rừng nhảy ào ra, nói thế nào thì nó cũng to lớn quá đi..

Tiêu Tiêu nhất thời kinh hãi đến choáng váng Không phải chứ – Sao lại trùng hợp như vậy – Nói chơi thôi mà.

Heo rừng bốn chân cào cào vào mặt đất, lặng im không nhúc nhích, nhìn chăm chăm nàng, Tiêu Tiêu lại càng ngơ ngác trừng mắt nhìn nó. Không phải nàng không muốn chạy, nhưng mà hai chân đã không còn nghe theo lời nàng nữa, không thể cử động...

Vậy là ... một người một heo rất tâm đầu ý hợp, cả hai cùng bất động, cứ quần quýt nhau như vậy...

Ba mươi giây...

Một phút đồng hồ...

“Ừng ục!” Thình lình một tiếng động vang lên, Tiêu Tiêu cúi đầu, dạ dày của nàng làm sao mà ở thời khắc mấu chốt thế này lại khiến nàng thất vọng như vậy. Nàng giương mắt nhìn lên, heo rừng hằm hừ trong họng, chân phải phía trước đập đập, cử động!

Má ơi!!!!!!!

Giờ phút này, Tiêu Tiêu vô cùng tin tưởng tiềm năng của con người là vô cùng tận. Chỉ trong ba giây, nàng đã dùng cả tay chân bò lên trên một cây đại thụ, mồ hôi lạnh điên cuồng ứa ra, một giọt phi thẳng về phía kẻ hấu ăn bí ối đang lao tới.

Dưới tàng cây, heo rừng thở phì phì tức giận, trừng mắt hung ác nhìn người ngồi trên cây đang run bần bật như bị động kinh — Người không xuống phải không, được, hãy chờ xem. Ta húc!

Lập tức, tiếng heo kêu, tiếng người kêu, xé gió lọt vào tai.

Nhưng điểm kỳ quái chính là, sau khi heo rừng húc hai lần, móng heo bắt đầu rút gân, hai mắt vẫn lên tơ máu, cứ như vậy thẳng tắp đổ xuống.

Tiêu Tiêu nhìn xuống cảnh tượng vừa diễn ra dưới tàng cây, không hiểu chuyện gì xảy ra, hai tay lại ôm chặt hơn, heo là loài động vật rất thông minh, chỉ số thông minh của nó không hề thấp, ai có thể bảo chứng nó không giả chết, tốt nhất vẫn nên ngồi yên trên tàng cây an toàn đó thì hơn.

“Nó đã chết rồi.” Một giọng nói bình thản vang lên...

Tiêu Tiêu chớp mắt, thế giới này cũng thật nhỏ bé a...

Lại là hắn, lại là cái tên đầu gỗ này. Võ công của hắn rất cao, nhất định là dùng cái gì phi châm ám khí linh tinh... Không thì giết con heo này kiểu gì, bằng không chắc là dùng nội công trong truyện chường rồi..

Đầu gỗ thấy nàng không phản ứng gì, lại nói tiếp một câu: “Người có thể xuống được rồi.”

Ờ... ờ... Đi xuống... Ý thức của Tiêu Tiêu chậm mất nửa nhịp – đến khi nhận ra mình đã an toàn thì tâm trạng của nàng mới thả lỏng, quơ quơ chân: “Này... Hình như ta không xuống được...”

Đầu gỗ mặt không biểu cảm nhìn nàng một lúc lâu sau đó mới phi thân lên cây đem nàng lao xuống..

Tiêu Tiêu trong lòng hâm mộ, có võ công thật tốt a! “Đa tạ đa tạ, không có người thì ta chết chắc rồi.”

Cũng không biết tại sao, đầu gỗ cứ đứng im nhìn Tiêu Tiêu như vậy. Tiêu Tiêu vô cùng sợ hãi trong lòng, không phải chứ, tuy rằng ta không biết giờ phút này mình trông ra làm sao, nhưng người cũng không cần cứ nhìn ta như vậy mãi thế chứ. Chẳng lẽ người đối với ta vừa gặp đã yêu a...

Giả vờ ho khẽ lên một tiếng, nàng quyết định phá tan bầu không khí nặng nề này: “Tên ta là Tiêu Tiêu. Ân nhân cứu mạng, còn người thì sao?”

“... Phẩm Nguyệt.”

Sao không cho thêm chữ Bánh () vào cho thành bánh trung thu luôn đi. Tiêu Tiêu bĩu môi: “Ồm ồm, là Phẩm đại ca a, cũng không biết làm sao mà ta lại lạc đến nơi này, rồi đi nửa ngày cũng không tìm được đường ra ngoài, đang định hỏi huynh, nơi này rốt cuộc là nơi nào a?” Giọng nói của nàng đầy thành khẩn.

“... Rừng rậm.”

Chết tiệt, làm gì có ai không biết nơi này là rừng rậm hử, người giỡn mặt ta sao! Thôi, không thèm so đo với người: “Không biết Phẩm đại ca định đi đâu vậy, có thể tiện đường cho ta đi cùng được không?” Hai mắt Tiêu Tiêu tỏa sáng lấp lánh, nắm lấy hai tay hắn, thành khẩn tới cực điểm.

Phẩm Nguyệt trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, một lúc sau mới chậm chậm nói: “Vây đi cùng nhau đi.”

Tuy nhiên thật ra Tiêu Tiêu cảm thấy rất kì quái, căn cứ vào kinh nghiệm lúc trước, tên đầu gỗ này căn bản không phải là dễ nói chuyện với người khác, làm sao hắn lại đáp ứng ngay lập tức như vậy, không có âm mưu gì đó chứ. Nàng nhìn kỹ lại hắn thật cẩn thận: “Phẩm đại ca vừa nói là có thể cho ta theo cùng sao?”

“Ừ.”

Đơn giản vậy sao? Thôi mặc kệ, cho dù hắn có âm mưu gì đi nữa, việc quan trọng nhất bây giờ là phải tìm đồ ăn đã, phải dựa vào hắn vậy! Trước mắt vẫn còn ba tháng nữa, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, tạm thời phải kiên nhẫn chịu đựng.

Cứ quyết định như vậy đi.

“Đại ca, chúng ta đây đi đâu bây giờ?” Tiêu Tiêu đi theo Phẩm Nguyệt đã hai ngày, bây giờ mới nghĩ đến chuyện này không biết có phải là suy nghĩ quá chậm chạp hay không.

“Bái Nguyệt đình.”

Bái – Nguyệt – đình?! Cái gì thế này, cái này hình như đã từng xuất hiện ở trong tiểu thuyết thì phải: “Đại ca, phiền huynh có thể nói rõ ràng hơn được không? Tiểu đệ nghe có phải là Bái Nguyệt đình.”

Lại nói thật sự là tức chết, vốn tưởng rằng lão nhân ở Địa phủ lừa nàng là đem nàng ném cái nơi khổ ho cò gáy, không có cả một bãi phân chim. Không ngờ nguyên lai lão nhân lần này lừa nàng là bỏ nàng vào một cái thân xác của nam nhân! Đúng vậy! Dem nàng ném vào một cái thân xác của nam nhânnnnnnnn! Thật là làm cho nàng tức chết mất! Hại nàng mỗi khi tắm rửa đều phải đánh nhanh thắng nhanh, sợ bị hồng mắt— Lão già chết tiệt!!!

“Người không có nghe lầm đâu.”

“Vậy chúng ta đi Bái Nguyệt đình làm gì?”

Phẩm Nguyệt quay đầu nhìn Tiêu Tiêu, không nói, ánh mắt vô cùng kì quái, chẳng lẽ nàng không được biết mình sẽ làm gì hả: “Này, đại ca, huynh không nói gì, có phải đang suy nghĩ chuyện gì đặc biệt không?”

“... Lần này vô lâm đại hội cử hành ở Bái Nguyệt đình.”

Cái gì! Vô lâm đại hội sao! Hừng phần a...Hừng phần a...! “Sẽ hội tụ rất nhiều cao thủ phải không? Có phải còn có cả bảng xếp hạng cao thủ... Đến lúc đó có phải đại ca sẽ lên võ đài không. Thật khó có dịp gặp được, ta nhất định phải đi xem một cái!” Lúc này trong đầu Tiêu Tiêu tràn đầy hình ảnh võ hiệp, hai mắt cũng vì vậy mà lóe sáng lấp lánh. Thực sự là làm cho người ta rất khát khao mà!

Phẩm Nguyệt lẳng lặng nhìn Tiêu Tiêu. Chẳng hiểu sao hắn ta lại hoàn toàn không giống với lúc trước, nên vẫn cứ đứng như chôn chân tại chỗ, Tiêu Tiêu cho dù không biết Bái Nguyệt đình ở đâu, nhưng tâm trạng bỗng dưng lại trở nên nhiệt tình hoạt bát ngoài sức tưởng tượng..

“Đại ca à, chúng ta cứ đi một chút rồi lại dừng lại nghỉ ngơi như vậy liệu có đến muộn không. Không chừng lúc chúng ta đến, đại hội cũng đã kết thúc rồi. Vậy thật sự là để không cam tâm.”

“Sau nửa canh giờ nữa mới bắt đầu.”

“Cái gì! Cái gì mà sau nửa canh giờ nữa đã bắt đầu rồi?!” Tiêu Tiêu suýt ngất: “Nếu thực sự là sau nửa canh giờ nữa sẽ bắt đầu thì vì sao giờ phút này chúng ta còn ở trong núi rảnh rỗi, nhàn tản như vậy?” Tiêu Tiêu cảm thấy nghi ngờ, không phải là hắn nói giỡn chứ.

“Bay qua ngọn núi này chính là Bái Nguyệt đình.”

Điên ruột... Hiện tại nàng khẳng định chắc chắn tên Phẩm Nguyệt này đang đùa giỡn nàng! Ai có khả năng cao siêu trong một giờ có thể bay qua được ngọn núi này chứ: “Huynh sẽ không nói với đệ rằng trong nửa canh giờ chúng ta phải bay qua ngọn núi này chứ.”

“Ừ.”

Lại còn ừ nữa! Tiêu Tiêu tức giận bộc phát: “Vậy xin hỏi huynh chúng ta bay qua như thế nào đây, chạy qua núi hay là gắn động cơ máy bay?”

Phẩm Nguyệt yên lặng nhìn nàng, hắn ta thật sự hoàn toàn không giống với lúc trước chút nào, nếu không phải hắn vẫn đi cùng với y này giờ y thực sự hoài nghi hắn là kẻ giả mạo: “Khinh công.”

A a, đúng rồi, khinh công! Tiêu Tiêu gõ đầu mình một cái, nàng làm sao lại quên được. Tên này là người có võ công cao cường mà vậy thì khinh công tất nhiên cũng phải là siêu cường: “Thì ra là như vậy a, đại ca, vậy làm phiền huynh rồi.”

Tay Tiêu Tiêu liền tự phát ôm lấy tay phải của Phẩm Nguyệt hắn siết chặt ở ngang hông mình: “Được rồi đại ca, chúng ta đi thôi.”

Phẩm Nguyệt hai mắt khê nhếch, kinh hãi không thôi. Vốn dĩ mặt hắn không chút đổi sắc giờ phút này rốt cục lại bắt đầu trở nên vô cùng khó hiểu: Rốt cục hắn ta bị làm sao vậy?! Tại sao mới có mấy ngày ngắn ngủi không gặp mà đã hoàn toàn đổi khác vậy! Không đúng! “hắn” không phải “hắn”!

“Oa oa oa...Đau quá a...Buông tay buông tay!” Tiêu Tiêu đau đớn kêu rống không thôi: “Đại ca!”

Hả?! Phẩm Nguyệt phục hồi tinh thần trở lại, không phải giả, đúng là hắn rồi, chỉ là không hiểu làm thế nào mà hắn lại biến thành cái dạng này?! Tay rốt cục cũng buông ra, ánh mắt Phẩm Nguyệt lại vẫn chăm chú nhìn nàng.

Tiêu Tiêu cố gắng trừng mắt liếc nhìn lại, chỉ là hi vọng mượn khinh công của hắn như cái xe đi lại cho tiện lợi thôi, có cần phải tức giận như vậy không. Cất, không ngờ tên này lại keo kiệt như vậy: “Ta nói đại ca này, huynh không muốn mang ta đi cùng cũng không sao, đâu cần thiết phải xuống tay mạnh như vậy chứ.”

Mang hắn theo? Phẩm Nguyệt không thể lý giải nổi, hắn cần sao?!

“Cứ như vậy, khi nào chúng ta mới đến Bái Nguyệt đình chứ. Đại ca, huynh khinh công tốt như vậy, mang theo tiểu đệ cũng đâu có vấn đề gì.”

Không hiểu rốt cục hắn đang suy nghĩ gì. Có điều, thôi vậy, mang được thì cứ mang hắn theo. Tóm lại hắn vẫn là hắn, điểm ấy chắc là không sai.

Phẩm Nguyệt không nói gì, vòng tay qua người Tiêu Tiêu, chân rút cục khê động.

Chẳng bao lâu sau... Tiêu Tiêu đã ở bên ngoài Bái Nguyệt đình.

Võ lâm đại hội, ta tới đây!

Chương 4

Đây là Bái Nguyệt đình sao~?

Chỉ có ba tảng đá thật lớn phía trên khắc ba chữ kia ghép lại, thế này mà cũng gọi là “đình” ấy hả? Tiêu Tiêu há hốc mồm ra nhìn.

“Tụ Bảo huynh, đã lâu không gặp.” Bỗng nhiên có người nào đó tay cầm quạt giấy đi đến, trưng ra một dáng vẻ phong lưu tiêu sái. Hắn, không phải đang nói chuyện với nàng đó chứ?

“Aizz... Tụ Bảo huynh?” Quạt giấy đang phe phẩy trước mắt Tiêu Tiêu: “Huynh làm sao vậy?”

Hóa ra cái thân xác này của nàng tên là Tụ Bảo?! Nghe rất, rất... thô thiển... Tiêu Tiêu vội vàng quay đầu lại, tìm Phẩm Nguyệt cầu cứu, ai biết cái tên quạt giấy này tên gọi là gì a.

Ách, người đâu rồi? Chết tiệt, đúng vào lúc nước sôi lửa bỏng thế mà hắn lại dám cho nàng leo cây! Mồ hôi lạnh của Tiêu Tiêu bắt đầu tuôn ra ào ạt theo thói quen...

“Ừ... Vị này...”

“A, Tụ Bảo huynh!” Không biết là ai gọi, Tiêu Tiêu vội vàng liếc mắt qua phía đó một cái liền thấy một người tay cầm sáo ngọc, đúng là một phong lưu công tử. Chỉ có điều... hắn là ai?

Tiêu Tiêu đau đầu nhức óc, lại một người không biết là ai tới nữa.

“Tụ Bảo huynh!” Lại một người nữa!

“Đây không phải là Tụ Bảo huynh sao.” Lại lại một người nữa!

“Tụ Bảo huynh!” Lại lại lại một người nữa!

“Tụ Bảo...” Lại lại lại lại một người nữa!

“Tụ...”

Đau đầu quá... Những người này rốt cục sao ai cũng như ai vậy hả!

“Thiếu gia!” Gì vậy? Tiêu Tiêu ngẩng đầu, chỉ thấy là một người tầm trung niên dáng cao gầy mặc áo xanh, thắt lưng đeo bảo kiếm đi tới trước mắt.

“Mọi việc đều đã được làm chu đáo.”

Làm chu đáo sao? Chuyện gì? Là cái gì vậy! Sao nàng không biết gì vậy: “À à, vậy là tốt rồi, tốt rồi...”

Chỉ thấy trên đài xuất hiện một lão nhân giọng sang sảng, rõ ràng đang yêu cầu mọi người trật tự: “Mọi người đều biết, võ lâm đại hội là cơ hội tốt để chúng ta – Những người trong giang hồ tranh tài võ nghệ. Sau mười năm, trong chốn giang hồ hiện nay lại xuất hiện thêm không ít các anh hùng trẻ tuổi nhưng thân hoài tuệ học...”

Bô lô ba la một lúc lâu, hóa ra không phải là tranh giành cái gì mà bằng xếp hạng võ lâm cao thủ. Lão già người đi xuống đi, nhanh đến màn đấu võ xem nào!!

“Không biết Nguyệt Ngọc tiểu thư có đến không.” Quạt giấy huynh nhìn bốn phía rồi lên tiếng: “Cho dù không thể cùng nàng kết tóc se duyên, nhưng có thể chiêm ngưỡng dung nhan của nàng thì cũng không tiếc.”

Xem ra Nguyệt Ngọc cô nương này là một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành đây. Thật muốn chiêm ngưỡng một lần để có thể cảm nhận được cái đẹp là như thế nào.

Trên đài, lão nhân vẫn còn đang bô lô ba la: “Mọi người đều biết, võ lâm đệ nhất mỹ nữ Nguyệt Ngọc tiểu thư từng nói, ai có thể chiến thắng trong đại hội võ lâm lần này, nàng nguyện ý gả cho hắn, cho nên, đại hội lần này ngoại trừ tuyển ra võ lâm đệ nhất cao thủ, cũng là cơ hội để Nguyệt Ngọc tiểu thư tuyển chồng, các vị...”

Hóa ra là như vậy a, có điều cũng quá mạo hiểm đi, nếu người chiến thắng cuối cùng lại là một lão già, nàng kia cũng chịu gả sao? Nhưng cũng có thể là một thanh niên. Thò tay gãi gãi mặt, Tiêu Tiêu không chút hứng thú nhìn chung quanh. Lão già này rốt cuộc còn muốn trình bày tới khi nào nữa, làm sao còn chưa chịu đấu võ, thật muốn một cước đá bay hắn lăn xuống dưới, khỏi lảm nhảm!

Cho đến khi chân trái Tiêu Tiêu run rẩy còn chân phải thì lung lay, cuộc đấu võ này rốt cục mới mở màn.

Sau đó chẳng mấy chốc Tiêu Tiêu liền thấy trên võ đài mọi người đều liêu mạng đánh trời chết trông rất kinh khủng. Tiêu Tiêu cảm thấy rất buồn ngủ, đây là loại đấu võ gì vậy, động tác chậm chạp, tư thế ngu xuẩn, tất cả đều chỉ là khoa chân múa tay, những người này tại sao cũng có thể có mặt ở đây được.

Ngáp một cái, nàng khe khẽ lò dò lui đến chỗ không người liền ngồi xuống bên cạnh, bắt đầu cẩn thận đánh giá mọi người một cách tỉ mỉ. Oái? Bóng lưng người này trông cũng quen mắt quá đi, quen mắt đến nỗi ta nhìn một cái là nhận ra ngay.

Hình Thất!!!!!!

Tại sao hắn lại tới nơi này, hắn chẳng phải là kẻ chuyên bắt cóc tổng tiền sao. Chẳng lẽ nơi này cũng có người hắn định bắt làm con tin? Được lắm, ta sẽ theo dõi người, để xem người lại định giở trò quỷ gì.

“Huynh ở đây làm gì vậy?”

Tiêu Tiêu quay đầu lại, chỉ thấy là một cô bé mười lăm mười sáu tuổi đang giương đôi mắt to tròn, tò mò nhìn nàng, trông thật đáng yêu.

“Nhàn rồi thôi.”

“Huynh không thấy là trên đài tỷ võ rất thú vị sao?” Đường như cô bé không thể hiểu được vì sao Tiêu Tiêu lại cảm thấy nhàm chán.

“Loại đấu võ như thế này thật vô cùng nhàm chán.”

“Thế phải như thế nào thì mới thú vị?”

“Thế nào ấy hả, nói uội nghe. Lấy vị lão huynh đang cầm kiếm trên đài này mà phân tích đi, rõ ràng là đường kiếm tốt thế nhưng hắn đấu võ như đang đùa giỡn vậy, một mặt quá coi trọng tư thế đẹp khiến cho uy lực của đường kiếm xuất ra chỉ còn một nửa. Còn vị kia, rõ ràng bộ dạng hùng tráng uy vũ, lại làm ra dáng vẻ phong nhã, cầm cây quạt phe phẩy như vậy thì tưởng là trông mình dễ nhìn lắm sao. Chán, xem hoài hai cái bao giờ làm cảnh kia, có thể không nhàm chán sao. Nếu đại ca của ta mà lên sân khấu thì mới thực sự là thú vị. Đảm bảo khiến mọi người nhìn không chớp mắt, no nê thỏa mãn.”

Oái? Hình Thất đâu rồi, làm sao mà vừa mới quay đầu đi tán gẫu với con nhóc này vài câu, quay lại đã không thấy tên gian ác này đâu nữa. Tiêu Tiêu không tiếp tục để ý đến cô nhóc kia nữa, vung tay, bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Hình Thất khắp nơi, người đâu người đâu?

Chạy từ đầu này chạy sang đầu kia, lại từ phía trước chui vào phía sau, Tiêu Tiêu tất bật tìm kiếm.

“Tự Bảo huynh, huynh chạy tới chạy lui làm gì vậy?” Tay áo Tiêu Tiêu bị giật mạnh lại, là cái vị sáo ngọc công tử kia.

Tiêu Tiêu khoát tay: “Không có việc gì, không có việc gì, người cứ làm việc của người, không cần quan tâm đến ta.” Nói xong lại chui vào giữa đồng người.

Đi chưa được mấy bước, cánh tay Tiêu Tiêu lại bị hắn túm được: “Ta nói Tự Bảo huynh nghe nè, huynh không cần vội, việc quan trọng bây giờ chính là luận võ, huynh cứ chạy đi chạy lại như vậy, cẩn thận bỏ qua mất tiết mục đặc sắc”.

Đẹp, còn có cái tiết mục đặc sắc gì nữa, nàng không có hứng thú như vậy: “Ta nói người này, đứng ở phía dưới xem hoài như vậy, sao không lên sân đấu thử. Ta thấy người còn có vẻ mạnh hơn hai vị huynh đài trên sân khấu kia nhiều.”

“Có Tụ Bảo huynh ở đây, ta làm sao dám lên.” Sáo ngọc công tử cười hì hì: “Huynh cũng biết ba tháng trước chúng ta từng cá cược, xem huynh là người cuối cùng ôm được mỹ nhân về hay là bị Lạc đại hiệp đoạt mất. Tên tiểu tử Du Bạch đó dám cược ngược lại với ta, nói huynh chắc chắn bị Lạc đại hiệp đánh rớt xuống võ đài. Vì vậy, huynh cũng đừng làm cho ta thất vọng nha.”

Không ổn! Trong lòng Tiêu Tiêu vang lên tiếng chuông báo động: “Cái này... ta nói này... là như vậy... ta đối với Nguyệt Ngọc mỹ nữ không có hứng thú, cho nên... ta sẽ không lên đài đâu. Chỉ là mỹ nữ mà thôi, nhường cho vị Lạc đại hiệp kia ôm đi. Ta còn có việc, ta xin phép đi trước một bước.”

“Ai da, huynh đừng đi a. Tụ Bảo huynh, từ từ...”

Tiêu Tiêu liền nhanh chân lùi vào trong đám đông, trái lùi phải tiến, không thể để cho hắn bắt được. Có điều nhìn hành động của nàng thực rất cổ quái: “Này, Tụ Bảo huynh hôm nay bị làm sao vậy?”

Quạt giấy huynh bỗng dừng từ đâu xuất hiện: “Người làm sao vậy Tụ Bảo huynh?”

Sáo ngọc công tử cũng theo lại: “Huynh ấy ngượng.”

Cái gì? Nàng ngượng sao? Cái gì vậy, đã không biết thì đừng có nói bừa. Trên trán Tiêu Tiêu xuất hiện vài hắc tuyến.

“Ta mới vừa nhắc tới Nguyệt Ngọc tiểu thư với huynh ấy, huynh ấy liền chạy thực mạng.”

“Ồ...” từ trong đám người phát ra vài tiếng hoan hô, hiểu được hiểu được, thì ra là như vậy.

Oan! uổng! a... Nàng dù gì cũng là một nữ sinh, lại không phải là đồng tính luyến ái, làm sao mà lại có hứng thú với vị Nguyệt Ngọc tiểu thư kia được! “Ta không có a...”

Quạt giấy huynh vỗ vỗ vai của nàng: “Rồi rồi, huynh không có, huynh không có ngượng.”

Này, đây là cái khẩu khí gì vậy... vẫn là không tin chứ gì, Tiêu Tiêu khóc không ra nước mắt, nàng đã trên chộc vào ai chứ. Tiêu Tiêu hung ác trừng mắt nhìn kẻ đầu sỏ trước mắt, người, chính là người!

Mọi người trao đổi ánh mắt, Tụ Bảo huynh then quá hoá giận rồi. Sáo ngọc công tử vội bay vèo đi, ánh mắt thật ác độc, quá đáng sợ a...

Trên võ đài không khí vẫn sục sôi ngất trời...

“A, Lạc đại hiệp lên sân đấu!” Đám người ngay lập tức im lặng, mấy ngàn ánh mắt đều đổ dồn về phía Tiêu Tiêu..

Không phải đâu... các người không cần nhìn ta như vậy a, ta không muốn, tuyệt đối không muốn a...

Quạt giấy huynh thấp giọng nói: “Tại hạ hoàn toàn tin tưởng vào huynh”

Đây không phải là bức bách người lương thiện làm kỹ nữ sao, không đúng, dùng từ sai rồi. Tóm lại, đây là bức bách, là ép buộc, không phải là ý nguyện của nàng! nàng không cần a...

Dưới vô vàn ánh mắt chăm chú của mọi người, Tiêu Tiêu bất chấp khó khăn, chậm chạp đi lên đài, thực hi vọng giờ phút này xuất hiện một cơn lốc xoáy, thổi nàng bay xa mười dặm.

Tiêu Tiêu quan sát vị Lạc đại hiệp trước mặt, đã ba bốn mươi mấy tuổi vẫn còn tranh giành nữ nhân với một đứa nhóc như nàng, thật không biết xấu hổ!

“Xin mời ” Lạc đại hiệp tay cầm bảo kiếm, thủ thế, nhìn Tiêu Tiêu chằm chằm không chớp mắt...

Đến lúc này, Tiêu Tiêu mới nghĩ đến một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, cái tên Tụ Bảo này rốt cục dùng vũ khí gì để chiến đấu? Hai ngày nay, nàng coi như là đã khá quen thuộc với cái thân thể này, cũng không thấy nó có giấu trên người đao kiếm linh tinh gì hết, chẳng lẽ tuyệt chiêu của hắn là tay không đoạt đao sắc?.

Run rồi đây!

Lạc đại hiệp thấy nàng vẫn không nhúc nhích, cúi đầu cũng không biết đang làm gì lại càng không dám manh động. Suy đi tính lại, Tiêu Tiêu ngẩng mạnh đầu, trong mắt lóe lên tia kiên định thì thấy Lạc đại hiệp lại càng nắm chặt bảo kiếm, thủ thế.

Chỉ thấy hai chân nàng vừa động, “Oành!” một tiếng, người đã ở dưới đài. Tất cả mọi người sững sờ. Tiêu Tiêu xuất ra toàn bộ sức mạnh, hét lên một tiếng rồi phóng đi thật xa.

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Mọi người nhìn nhau không nói, chạy thoát? Tụ Bảo huynh cứ như vậy chạy thoát trước mặt mọi người?

“Oa...” Một cơn nhốn nháo bùng nổ...

4. Chương 05 - 06

Chương 5

Xong rồi, Tụ Bảo nàng lâm trận bỏ chạy, chuyện xấu này đã lan truyền khắp Đại Giang nam bắc rồi...

Bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng gọi: “Thiếu gia!” Tiêu Tiêu quay đầu lại, thì ra là tên trung niên nhân áo xanh ban này.

Lão ta đến trước mặt Tiêu Tiêu, bày ra vẻ mặt vô cùng khó xử, muốn nói lại thôi.

Tiêu Tiêu nhìn hắn: “Nói đi, ta thấy ngươi nói chuyện mà cứ giống như mắc nghẹn vậy, thật là khó chịu quá đi mất.”

Lập tức khước mắt lão ta lấp lánh ánh lệ, cảm động vạn phần: “Thiếu gia, ngài thật sự đã phải hy sinh quá lớn.”

Hy sinh? Ai hy sinh? Tiêu Tiêu ngờ vực hỏi lại: “Ông nói cái gì?”

“Thiếu gia, bản thân ngài cùng thanh danh của Phú Quý Lâu, bởi vì nạn dân bị lũ lụt Hoàng Hà mà ngay cả...ngay cả...” Ông ta nghẹn ngào, nói cũng chẳng nên lời.

Có điều chuyện chạy trốn tởm với nạn lũ lụt Hoàng Hà thì có liên quan gì đến nhau, thật kì quái: “Ừ, nạn dân đang bị hãm trong dầu sôi lửa bỏng, ta hy sinh chút thanh danh nho nhỏ này thì có đáng gì.” Xem đi, thực là mình vừa thốt ra những lời cao thượng đó hả. Ngay lập tức, Tiêu Tiêu tự thấy cảm phục chính bản thân mình.

Aizz... trung niên nhân rưng rưng khẽ thở dài, không phản bác lại được.

Trời ạ, làm sao mà tự nhiên hắn lại câm miệng vậy. Nói đi, ngươi nói tiếp cho ta biết rõ chuyện đi, ngươi không nói ta làm sao biết sự tình từ đầu đến cuối chứ, đây không phải là ngươi đang chơi ta sao.

Tiêu Tiêu liền nóng nảy hỏi: “Tiếp theo thì sao?”

“Cái gì tiếp theo? Thiếu gia làm sao vậy?” Lão ta nhìn Tiêu Tiêu vẻ hoài nghi: “Ý của ngài là?”

“Khụ!” Tiêu Tiêu giả ho khan một tiếng: “Không có gì, không có gì.” Thật là, thiếu chút nữa là bị lộ rồi..

Trung niên nhân nhìn nàng thật lâu rồi mới lại mở miệng: “Chuyện đã xong, thiếu gia có phải nên trở về Phú Quý Lâu rồi hay không?”

Tiêu Tiêu ngẫm nghĩ, dù sao thì hiện tại nàng cũng không có việc gì để làm, liền nhanh chóng đáp ứng: “Được, quay trở về đi.”

Đáp ~ đáp ứng rồi, thiếu gia ngươi nói muốn về nhà sao?! Ánh mắt ông ta lại bắt đầu phiếm đỏ: “Thiếu gia, ngươi nói thật?! Ngươi thực sự nguyện ý trở về?!” Mấy tháng nay, gã không ngừng bị lão gia uy hiếp, phu nhân đe dọa, ngay cả tiểu thư cũng không buông tha, muốn thăm đến đâu liền thăm đến đó. Giờ đây rốt cục thiếu gia đã suy nghĩ thông suốt, nguyện ý về nhà, hắn có thể không kích động được sao.

Tiêu Tiêu buồn bực ra mặt, tên này đầu óc có bệnh thì phải, động một chút là hai mắt lại đăm lẹ. Chỉ có mỗi việc Tụ Bảo nàng quay về nhà thôi mà cũng có thể làm hắn kích động như vậy.

Thôi quên đi, thế giới này lớn như vậy loại người nào chẳng có.

Tiêu Tiêu ném một tấm khăn vải ra: “Này, đừng có khóc nữa.”

“Thiếu...gia...” Rất cục, lão ta không thể chịu đựng được nữa, trong lòng ngậm ngùi, nước mắt liền ào ào tuôn rơi..

Tiêu Tiêu đảo cặp mắt trắng dã, thực hết chịu nổi...

Tới khi trở về Phú Quý lâu rồi, Tiêu Tiêu mới hiểu được vì sao lão ta lại đột nhiên kích động mà bày ra cái bộ dáng như thế này bởi vì...

“Cục cục...” Người chưa tới mà tiếng đã tới trước, tiếng kêu thê thảm giống như chết cha chết mẹ vậy. Tiêu Tiêu bị dọa liền lùi lại hai bước, cái gì vậy!.

Chỉ thấy một mỹ phụ trung niên lắc lắc tấm khăn lụa chạy tới, hai mắt đầm lệ, bên cạnh là một nữ tử khác cũng đang bày ra vẻ mặt khóc lóc giống y như vậy. Tiêu Tiêu nhanh chóng đoán ra đây là mẫu thân cùng muội muội của Tụ Bảo.

“Rất cục con cũng chịu về nhà rồi sao?!” Một nam tử trung niên nét mặt uy nghiêm đi ra từ phía sau hai người, đáng tiếc trong mắt ông ta cũng ngập đầy nước, phá hủy cả hình tượng.

Tiêu Tiêu ngây người, chẳng lẽ nàng mới bước vào “thùng nước thế gia?!”

Vì thế, ở nơi này được một thời gian, Tiêu Tiêu lập tức mắc bệnh đau đầu kinh niên. Mỗi một lần đau đầu là một lần nàng lại hối hận, lúc ấy chắc hẳn là đầu óc nàng có vấn đề, bằng không làm sao lại ngu ngốc như vậy, đồng tình với gã đàn ông trung niên kia trở về nhà a...

Chắc chắn, chắc chắn là như vậy! Hối hận quá đi!!!!

Tiêu Tiêu chưa bao giờ cảm thấy hối hận như bây giờ, cả Phú Quý lâu này đều như tường đồng vách sắt kiên thiên la địa vô song, chưa kể nàng là người thường, cho dù là chim cũng đừng nghĩ bay được ra ngoài. Xem ra đôi phụ mẫu này đã quyết tâm giam lỏng nàng bằng được đây.

Việc khiến nàng muốn giậm chân nhất là cuối cùng nàng cũng biết được nguyên nhân mà tên Tụ Bảo này trốn khỏi nhà mấy tháng không trở về, chính là bởi vì hắn bị bức hôn...

Chỉ tưởng tượng thôi cũng đủ biết, trong tình huống phụ mẫu hai mắt đầm lệ tấn công như vậy, hắn chỉ có hai lựa chọn, hoặc là gật đầu nhắm mắt đưa chân, hoặc là cũng chỉ còn cách trốn nhà bỏ đi. Tụ Bảo rất có khí khái lựa chọn cách giải quyết thứ hai, thành ra bây giờ nàng phải gánh chịu hậu quả thay hắn, rơi vào cái hoàn cảnh khó khăn này, không thể đi ra ngoài nữa bước.

Hận a... —— Đừng nói đi ngủ, muốn đi vệ sinh cũng có người đi theo phục vụ, thật sự là khổ tám đời..

“Lại đây, lại đây, tôi vừa biết một tin mới nhất, nghe đồn Nguyệt Ngọc tiểu thư kia có bệnh gì đó không tiện nói ra, thiếu gia nhà chúng ta không muốn cưới nàng nên hôm đó mới chạy trốn.”

“Hả? Không thể nào, người ta chính là võ lâm đệ nhất mỹ nữ a?”

“Đệ nhất mỹ nữ thì sao, không thể mắc bệnh được hả.”

“À à, ta cũng nghĩ như vậy mà, thiếu gia võ công cao như vậy, làm sao lại sợ Lạc đại hiệp mà bỏ trốn. Không có khả năng.”

“Ai da, nhưng mà người ngoài không nghĩ như vậy a, bây giờ việc này đã lan truyền khắp nơi rồi, mà thiếu gia lại không chịu giải thích, nên không trách bọn họ đoán mò được.”

“Nhưng chuyện Nguyệt Ngọc tiểu thư có bệnh không tiện nói ra cũng quá đáng ngờ đi. Có thể là do kẻ nào đó ghen tị với mỹ mạo của nàng nên bịa đặt tin đồn ác ý hãm hại nàng ta a?”

“Cái đó ai mà biết, không có lửa làm sao có khói, có lẽ là sự thật đó.”

Tiêu Tiêu núp ở phía sau hòn giả sơn, nghe được rõ mồn một. Ở bên cạnh, gã đàn ông trung niên cũng nghiêng lỗ tai vô cùng cẩn thận nghe ngóng, gã rất sợ bỏ qua mất thông tin gì, thật sự là bọn họ tám chuyện đã thuộc vào hàng cao thủ.

“Mấy ngày nay ta nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy nguyên nhân thực sự khiến thiếu gia bỏ chạy không phải là như vậy đâu”.

“Hả? Người phát hiện ra tin gì mới sao?” Mấy tỳ nữ hứng trí bưng bưng.

Người kia vẻ mặt khinh thường nhìn đám tỳ nữ hồi lâu trong miệng mới tuôn ra một tràng:

“Các người xem xem, thiếu gia đã hai mươi hai tuổi rồi, mấy tháng trước lại vì chuyện hôn nhân đại sự mà bỏ trốn, các công tử khác bằng tuổi ngài ấy đều đã làm cha rồi.”

“Đúng vậy – Đúng vậy, sao nữa?” Tò mò muốn chết, lại còn úp úp mở mở.

“Lần này thiếu gia luận võ chắc hẳn chủ yếu là vì Nguyệt Ngọc tiểu thư tuyển chọn hôn phu.”

“Đúng vậy — Đúng vậy, sau đó thì sao?”

“Thiếu gia nhất quyết bỏ chạy như vậy, Nguyệt Ngọc tiểu thư chắc chắn sẽ không mơ tưởng gì tới ngài ấy nữa. Sau đó, thiếu gia có thể ung dung tự tại hưởng thụ cuộc sống độc thân mà lão gia phu nhân lại không thể làm gì được. Ngài ấy thật ra đã tính toán vô cùng chu toàn a...”

“Nói! Trọng! Điềm!” Một nữ tì không chịu nổi cái kiểu nói chuyện úp úp mở mở của hắn nữa, không kiên nhẫn nổi hết lớn.

“Đã nói được một nửa rồi, người vẫn còn không hiểu sao. Ý của ta là thiếu gia căn bản không thích nữ nhân ha!”

“Ý người là? Cái Long Dương đó của thiếu gia?!” Một tiếng thét chói tai vang lên.

Tất cả mọi người thoáng cái đều lặng im phăng phắc, rồi sau đó lại bắt đầu xì xào bàn tán, người một lời ta một lời, cứ như vậy đưa ra vô số nguyên nhân giải thích.

Tiêu Tiêu đứng sau hòn giả sơn vẻ mặt cười mà như không. Thật cảm phục óc tưởng tượng phong phú của các nàng. Người đàn ông trung niên bên cạnh thì hai mắt rưng rưng, mang theo một tia cảm giận, sao bọn chúng lại có thể xuyên tạc hãm hại thiếu gia như vậy, thật quá đáng! Hắn sôi máu muốn xông ngay ra ngoài nói toạc ra chân tướng sự tình, nhưng lại sợ phá hủy chuyện đại sự thiếu gia, trong lòng vô cùng đắn đo, khó xử.

Mấy hôm nay suốt ngày nghe những lời đồn đãi này, Tiêu Tiêu cũng không để bụng chuyện đó, việc đôi phụ mẫu kia liên tục bức hôn mới khiến cho nàng phải nhức đầu, đó cũng là chuyện phiền toái nhất.

“Tài thúc này, người không biết là tỳ nữ ở Phú Quý lâu của chúng ta đều rất thú vị sao?”

Thú vị? Người đàn ông trung niên kỳ quái nhìn Tiêu Tiêu, suy nghĩ của thiếu gia thật sự là càng ngày càng cổ quái. Nói ngài ấy có bệnh ở cái đó thể mà ngài ấy cũng không tức giận, mặt lại vẫn không đổi sắc còn khích lệ hạ nhân. Quái đản thật.

Tiêu Tiêu hướng ánh mắt về phía hắn cười to, người đương nhiên là không thể hiểu được rồi. Nàng hừ một tiếng rồi quay trở về phòng.

Những người ở phía sau bắt đầu rưng rờ tay chân, bọn họ vừa nói chuyện rôm rả như vậy, thiếu gia sẽ không nghe được chứ... không phải chứ... chắc là không phải đâu...

Năm ngày sau, đang lúc Tiêu Tiêu liêu mạng suy nghĩ kế hoạch tác chiến ngăn chặn vũ khí nước mắt thì bất ngờ Hình Thất đến báỉ phỏng.

Chương 6

Ngồi trên ghế dựa bằng gỗ lim trong đại sảnh, Tiêu Tiêu nhìn chằm chằm Hình Thất thật lâu, tên này mỗi lần xuất hiện là lại làm chuyện vô cùng xấu xa, lần này hắn xuất hiện trắng trợn như vậy tất nhiên là có âm mưu đen tối gì đó.

Mà Hình Thất cũng không biết đang suy nghĩ gì, mặc cho Tiêu Tiêu soi mói, hắn làm như vô tình ngấm nghĩa nàng một phen. Tiêu Tiêu thấy vậy lại càng khẳng định hắn bụng dạ khó lường, tâm địa độc ác..

“Này... không biết Hình công tử đại giá quang lâm có chuyện gì?” Tốt nhất không có việc gì, không có việc gì thì tốt.

Hình Thất mỉm cười, nâng chén trà lên uống một ngụm, lúc này mới thong thả nói: “Kế hoạch của công tử quả thật rất hoàn hảo, ngay cả ta cũng không thể không bội phục.”

Quái lạ? Nàng lại làm cái gì nhỉ? làm gì mà có thể khiến cho tên xấu xa này bội phục: “Đâu có, đâu có, huynh quá khen rồi.”

Lắc đầu, Hình Thất bày ra bộ mặt tiếc hận: “Có nhân tài như công tử cam tâm vì hãn mà hi sinh hết thảy, phải nói là vận khí của hãn quá tốt. Chỉ có điều huynh hao tâm tổn sức như vậy cũng vô ích mà thôi.”

“Phải không đó.” Tiêu Tiêu không hiểu hãn đang nói gì, mặc kệ cho hãn lải nhải.

“Chim khôn lựa cành mà đậu, Tứ hoàng tử quả thật có thành ý muốn ưu ái huynh, huynh không quan tâm sao?” Hình Thất lại cầm chén trà lên uống một ngụm. Ánh mắt hãn sáng rực nhìn chằm chằm Tiêu Tiêu, giống như muốn nhìn ra điểm thay đổi khác thường gì vậy.

Tiêu Tiêu không để ý đến hãn, trong đầu cố gắng tìm tòi kí ức về tứ hoàng tử.

Tứ hoàng tử... Cái này sao lại quen tai như vậy chứ nhưng nàng lại chắc chắn khẳng định cho tới bây giờ chưa từng gặp qua cái người gọi là Tứ hoàng tử kia. Thật là kì quái.

Dường như vẫn đang đợi câu trả lời của nàng, Hình Thất cũng không nói gì thêm, chỉ dùng ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tiêu Tiêu.

A! Tứ hoàng tử?! Thì ra chính là hãn!

Đầu óc dường như mới được thông suốt, Tiêu Tiêu rốt cục đã nghĩ ra. Chính mẫu thân của nàng! Còn cả Lưu lão đầu khó ưa, ngay cả bản thân nàng nữa, không phải tất cả đều chết dưới tay đám sát thủ của Tứ hoàng tử phải tới sao! Hừ, bây giờ lại muốn nàng vì kẻ sát nhân này mà dốc sức, quả thực là nằm mơ đi!

“Có phải hao tâm tổn sức vô ích hay không thì cũng không can hệ gì tới tôn giá. Bản thân ta cho rằng ta cứ như bây giờ là tốt rồi.”

“Sao? Huynh thật sự cho rằng như vậy?” Hình Thất hí hí mắt, cười cười, giống như đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó liền mở miệng: “Bên ngoài có lời đồn đại Tụ Bảo huynh chỉ yêu nam nhân không thích nữ nhân, không biết huynh đối với chuyện này thấy thế nào.”

Tiêu Tiêu tất nhiên chẳng có ý kiến gì cả, nàng vốn không phải Tụ Bảo chân chính, đương nhiên là chỉ yêu nam nhân không thích nữ nhân: “Đúng vậy, thật sự là ta chỉ có hứng thú với nam nhân mà thôi.”

Hai mắt Hình Thất trợn ngược, có chút kinh ngạc, nhưng lập tức lại khôi phục vẻ bình thường, nghiêm mặt nói: “Huynh đối với hãn chân thành như vậy chính là vì nguyên nhân này?”

Ai biết “hãn” mà người nói là ai, chẳng qua nếu như có thể giết chết cái ý đồ xấu xa của người thì thừa nhận một chút cũng không sao: “Không sai, chính xác là như vậy.”

Lần này Hình Thất không bị dọa sợ giống như suy đoán của Tiêu Tiêu, ngược lại hãn vô cùng bình tĩnh thản nhiên hỏi: “Điểm nào của hãn hấp dẫn huynh?”

Tiêu Tiêu thổ khí, sao hãn còn có thể hỏi như vậy? Chẳng lẽ là muốn truy hỏi tới tận chân tơ kẽ tóc? Tụ Bảo với hãn là chỗ thân tình như vậy sao, ngay cả chuyện này cũng có thể hỏi được. Tiêu Tiêu tùy tiện phun ra một lý do đơn giản nhất: “Dung mạo.”

Không có đáp án nào thuyết phục hơn đáp án này, khóe miệng Hình Thất lại cong lên: “Mỹ mạo của hãn quả thật là thế gian hiếm gặp.”

Xong rồi chứ - Quên chuyện này đi - Lần này người hết hy vọng rồi - Tiêu Tiêu rất đắc ý, trong lòng nghĩ mau mau biến nhanh đứng dậy nói cáo từ đi.

Ngược lại, Hình Thất không hành động giống như mong muốn của nàng, hãn đứng dậy chậm rãi lại gần, đến khi cách Tiêu Tiêu nửa bước thì dừng lại.

Tiêu Tiêu kinh hãi, hắn muốn làm cái gì?

Nắm chặt tay vịn của ghế, thân thể Tiêu Tiêu cũng bắt đầu run nhẹ, hắn thật quá lớn mật, giữa ban ngày ban mặt cũng dám hành hung nàng ư?!

Hình Thất thấy Tiêu Tiêu như vậy thì khẽ cười, sau đó tay phải giơ lên trên mặt mình: “Huynh hãy nhìn cho rõ.”

“Xoẹt!” Một lớp mỏng không biết là cái gì bị xé xuống. A, cái này chính là thuật dịch dung trong truyện kiếm hiệp của Kim Dung đây mà, có điều Tiêu Tiêu lúc này đã hồn xiêu phách tán rồi, đúng hơn là nàng đang ngây ngẩn cả người ra mà ngắm nghía.

Quá hoàn mỹ, chẳng trách được hắn lại phải mang mặt nạ, với tướng mạo nguyên thủy của hắn mà đi ra ngoài, nếu không bị nam nhân chém chết cũng sẽ bị nữ nhân đuổi chết.

Tiêu Tiêu ngây ngốc vươn tay, vô thức xoa xoa khuôn mặt tuyệt thế này. Thật mịn mà, ngay cả làn da cũng tuyệt diệu như vậy. Thật sự là quá quá hoàn mỹ rồi!

Hình Thất thấy dáng vẻ Tiêu Tiêu si ngốc, lại nở nụ cười mê hồn: “Huynh thấy ta so với hắn như thế nào?”

Cái gì mà như thế nào? Tiêu Tiêu lại rơi vào trạng thái mơ hồ.

Hình Thất thản nhiên lặp lại: “Ta có làm cho huynh động tâm hay không?”

Động - tâm?!

Hoàn hồn, Tiêu Tiêu rốt cục bị lời nói của hắn làm cho tỉnh lại, nàng hiện tại đang là nam nhân cơ mà. Cái tên Hình Thất này làm trò gì vậy? Lại có thể khiêu khích một người thân là nam nhân như nàng!

Thật là đáng sợ - Chẳng lẽ hắn thật sự bị gay?!

Cố gắng dời ánh mắt sang chỗ khác, Tiêu Tiêu vỗ vỗ bả vai Hình Thất: “Ta biết, có điều, ta vẫn cảm thấy ta như bây giờ là rất tốt rồi, huynh nên trở về đi.”

Trong nháy mắt, nụ cười của Hình Thất đã đông cứng lại, mang theo nỗi kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi: “Huynh không thích khuôn mặt này?” Trên đời này lại có người có thể cự tuyệt được gương mặt này của hắn sao?!

“Không không, khuôn mặt của huynh rất đẹp, ta làm sao lại không thích được cơ chứ. Có điều huynh nên biết có câu: “Tòng một... mà... Cuối cùng ba, tòng, nhất, mà, chung!” * (một câu thành ngữ, ý tứ dạng như trước sau như một)

Tiêu Tiêu lặp lại mấy chữ này hai lần, chính xác người cổ đại đều rất coi trọng điểm ấy: “Có lẽ vẫn cứ như bản thân mình thì tốt hơn”

“Ngươi...” Hình Thất phát hiện lúc Tiêu Tiêu nói chuyện cũng không thèm nhìn hắn, trong lòng cũng đã hiểu, liền lộ ra một nụ cười làm khuynh đảo chúng sinh, đưa tay nâng chặt khuôn mặt của nàng: “Nhìn ta đi!”

Đáng giận, ngươi nghĩ ta sẽ nhìn ngươi hả, ngươi cho rằng ngươi là ai a. Tiêu Tiêu bất mãn nhắm chặt mắt lại, không thèm để ý đến hắn!

Người xấu tất nhiên sẽ có phương pháp xấu xa, Hình Thất đưa mặt mình áp sát lại gần, đến khi cách mặt Tiêu Tiêu một centimet thì dừng lại.

Oa, còn không nhìn ra cả lỗ chân lông nữa a~, khuôn mặt tuyệt diệu như vậy, hơn nữa lại còn mịn màng, trắng trẻo, ôi ôi quá hấp dẫn - Tiêu Tiêu lại đắm chìm vào thế giới si ngốc. Hình Thất hừ khẽ, quả nhiên lời nói cùng suy nghĩ không giống nhau.

“Thiếu gia!”

“Tù... Bảo...”

“Tù...”

Bỗng nhiên ba tiếng hét lớn truyền đến làm Tiêu Tiêu tỉnh lại, giật mình một cái người liền vọt tới phía trước, Sao Hỏa đụng Địa Cầu aaa...

Tiêu – Hình hai người chấn động, đặc biệt là Tiêu Tiêu, trừng mắt không thể tin được chuyện đang diễn ra. Không thể, không, ta không thừa nhận, chuyện này không phải sự thật, nàng làm sao lại... lại cùng tên xấu xa, tên khốn kiếp này... hôn nhau! Không thể được a...

Không thể tiếp nhận sự thật tàn khốc này, Tiêu Tiêu bị sốc nặng, nhảy một cái tới tận trần nhà. “Phanh!” một tiếng nặng nề rớt xuống, ngay lập tức trên đầu nàng liền sưng lên một cục u nhỏ. Bốn người khác thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, bọn họ nào biết nóc nhà này là hai người phụ mẫu thùng nước của Tụ Bảo kia đặc biệt chế tạo, chuyên môn dùng để đối phó với Tụ Bảo a...

Hình Thất là người đầu tiên kịp phản ứng, quay lưng lại, lấy ra cái gì đó xoa xoa trên mặt mình. Đến khi quay người lại thì lại là khuôn mặt của Hình Thất lúc trước.

Sáo ngọc công tử nâng cánh tay đang run run lên, chỉ vào Tiêu Tiêu cắn răng nói: “Tụ... Bảo... huynh, huynh... huynh...”

“Không ngờ người lại thật sự...bởi vì nam nhân mới...” Quạt giấy huynh cũng không khá hơn sáo ngọc công tử là mấy, hắc cả kinh tới mức nói không nên lời.

“Thiếu...gia...” Gã trung niên nhân bắt đầu tuôn ra hai hàng nước mắt, không dám tin vào hai mắt của mình, thiếu gia làm sao...làm sao lại...

Tiêu Tiêu vội vàng xua tay: “Không phải, sự tình không phải như thế, các người nghe ta giải thích, mới vừa...”

Nói còn chưa dứt lời, Hình Thất “soạt” một tiếng đã nhảy lại, tay trái ôm chặt lấy eo của nàng, ánh mắt đưa tình, vẻ mặt đầy thâm ý: “Vừa rồi như các người thấy rồi đó, chúng ta lưỡng tình tương duyệt, đã sớm hẹn ước cả đời với nhau, hắc yêu ta, ta yêu hắc.”

Cái gì?! Đã sớm hẹn ước với nhau cả đời? Lưỡng tình tương duyệt? Còn... còn yêu hắc?! Tiêu Tiêu ngơ ngẩn. Công lực nói dối không chớp mắt của tên này đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh rồi, những lời này mà hắc cũng có thể mặt không đỏ nói ra được.

Ba người đứng đó ngây ngốc không nói ra lời, thần thờ đứng ở một bên, mặc cho Hình Thất nói hươu nói vượn.

Chỉ thấy Hình Thất gơ ngón tay xoa nhẹ lên trán Tiêu Tiêu, trong mắt tràn đầy bi thương, ngữ khí ôn nhu dị thường: “Vừa rồi đụng đau lắm sao?” Lại dùng khẩu khí nhẹ nhàng đánh vào nỗi đau của nàng: “Quan hệ của chúng ta đã công khai, sau này đệ không cần phải thẹn thùng, ta sẽ không để cho đệ bị thương lần nào nữa.”

Bốn người đứng đây đầu óc đều đã trở nên mờ mịt, thần kinh đứt mất vài đoạn, đã không biết hiện tại là năm nào.

Hình Thất thấy thế liền tiếp tục diễn, nâng gương mặt của Tiêu Tiêu lên, hôn nhẹ xuống một chút: “Trời đất chứng giám, dù cho có phải làm trái lệnh vua.”

Oa...lời nói nặng ngàn này cân liền thức tỉnh bốn người.

Tiêu Tiêu kêu lớn: “Không phải, đều là giả, đều là hắc nói bừa, chúng tôi căn bản không có quan hệ! không có! cái gì cũng không có!”

Quạt giấy huynh nhăn mặt, oán giận nói: “Huynh không cần phải nói, chúng ta biết, chúng ta hiểu được, các người không có gì với nhau. Chỉ có điều...huynh có thương hắc thì cũng không cần chạy trốn tên Lạc đại hiệp kia như thế a, hại một trăm lượng của ta cứ như vậy mà bay mất...”

Cái gì gọi là các người hiểu được, căn bản là các người có hiểu quái gì đâu: “Hãy nghe ta nói, đây không phải là sự thật, hắc cố ý! Hắc cố ý làm cho các người hiểu lầm! Các người không nên tin! Ngàn vạn lần không được tinnnnnnnnnnn!”

“Tốt lắm tốt lắm, Tụ Bảo huynh, chúng ta đều đã biết rồi, huynh cũng đừng trách hấn. Mọi chuyện công khai như vậy so với lén lút còn tốt hơn rất nhiều, không phải sao.” Sáo ngọc công tử thở dài: “Aizz... Tụ Bảo huynh là phong lưu công tử như vậy, không ngờ lại là... aizzz...”

Cái gì?! Lại là bộ dạng này, lại là biểu cảm này! Tiêu Tiêu nàng làm sao lại cứ bị mọi người hiểu lầm hết lần này đến lần khác như vậy! Không ai tin nàng còn trong sạch a?! “Không cần nói nữa! Ta nói không có quan hệ là không có quan hệ!” Hình Thất, người giỏi, người lợi hại! Ta phục ngươi rồi đây!

Hình Thất nhú mày, cười gian xảo, ung dung ở bên cạnh xem vở kịch hay hấn tự biên tự diễn, sau đó tự hài lòng với diễn xuất thiên tài của mình.

Cảm thấy kết quả không khác lắm so với tưởng tượng của hấn, Hình Thất lúc này mới bày ra vẻ mặt buồn rầu, giọng chua xót nói: “Mọi người đừng nói nữa, cục cựa chỉ là bây giờ chưa chấp nhận được, qua một thời gian nữa thì sẽ tốt thôi, dù sao đệ ấy cũng yêu ta. Bây giờ chỉ là tạm thời tức giận mà thôi.”

Ặc...Tên này quả nhiên là ác ma đầu thai, đùa bốn người khác là chuyện khiến hấn vui vẻ nhất.

“Thiếu gia... Tuy rằng loại tình cảm này của hai người bị thế nhân cấm đoán, nhưng tôi tốt xấu gì cũng nhìn thấy ngài từ nhỏ trưởng thành, bất luận như thế nào, tôi cũng đều vĩnh viễn ủng hộ ngài!” Trung niên nhân đứng bên cạnh gạt lệ, đồng thời cũng tỏ rõ lòng trung thành của hấn: “Thiếu gia a...”

Quạt giấy huynh vỗ vỗ bả vai Tiêu Tiêu: “Chuyện tới nước này, ta cũng...aizz...” Hấn nhẹ thở dài rồi yên lặng đi ra khỏi đại sảnh.

Sáo ngọc công tử nhìn Tiêu Tiêu thật lâu rồi cũng rời đi.

“Thiếu gia, tôi...” Trung niên nhân dừng lại một chút: “Hu...” Nên về phòng khóc thì hơn.

“Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?”

Hình Thất cười khế: “Ngươi và ta đã có quan hệ như vậy, ngươi cho là hấn còn có thể tín nhiệm ngươi như trước sao?”

“Hừ, thì sao!” Tiêu Tiêu giận bừng bừng: “Ngươi cho là như vậy thì ta sẽ theo ngươi, bán mạng cho cái tên Tứ hoàng tử chết tiệt kia?! Ngươi nghĩ hay quá nhỉ! Ta vĩnh viễn sẽ không để ngươi được như ý nguyện đâu!”

“Chuyện đã tới nước này, ngươi vẫn không chịu thay đổi dự tính ban đầu?” Hình Thất bắt lấy người của nàng, nghiêm túc hỏi.

“Đúng, không thay đổi dự tính ban đầu! Ta nói rồi, trước sau như một.

Tiêu Tiêu oán hận gạt tay hấn ra, chạy tới cửa: “Nơi này không chào đón ngươi, mời ngươi đi cho!”

Hình Thất cười lạnh: “Ta vẫn nghĩ ngươi là một nhân tài, không ngờ ta nhìn lầm rồi.” Sau đó không nhiều lời nữa, vung tay áo rời đi.

Tiêu Tiêu nhìn theo bóng lưng của hấn, mạnh mẽ gờ ra ngón giữa, dùng sức quơ quơ: “Shit!”

5. Chương 07 - 08

Chương 7

Đôi phu thê thùng nước kia trước giờ chưa từng khóc thảm đến vậy, không thể ngờ nhi tử mình cưng nựng hai mươi năm trời bây giờ lại có thể đổ đốn thích đàn ông, còn công khai đưa hấn vào nhà. Thật là một sự sỉ nhục a...Oa oa.

Tiêu Tiêu lúc này đã sắp bị nước mắt của đôi phu thê nọ chìm cho chết đuối, hai tay ra sức bịt chặt lỗ tai lại, vậy mà vẫn còn nghe thấy tiếng khóc rống vang lên ô ô rõ một một bên tai, hại nàng cũng muốn khóc theo luôn.

“Người có biết không, Vương gia đã từ hôn rồi, ngay cả Gia tiểu thư cũng không muốn gả cho người nữa!” Thùng nước mẫu thân khóc đến lê hoa đài vũ*, thật sự rất đáng thương.

(* Lê hoa đài vũ []: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.)

Cái gì? Từ hôn sao? Đúng là một tin tốt lành ha ha ha, hẳn là phải bắn pháo hoa chúc mừng mới phải. Tiêu Tiêu trong lòng trống rỗng cỡ mở, miệng cũng tươi cười như hoa.

Thùng nước phụ thân hai vành mắt đầy nước mắt ngập tràn giận dữ trợn trừng mắg: “Bà nhìn nó xem, bộ dạng của nó có ra thể thống gì không! Nó bị từ hôn mà vẫn còn ung dung cười cợt được?! Tôi đã tạo nên nghiệp chướng gì chứ, tại sao lại sinh ra đứa con như nó thế này!”

“Thôi đi mà phụ thân, đằng nào cũng vậy rồi.” Tiêu Tiêu vỗ vỗ vai lão, cố gắng an ủi.

Huuuuuuuu... Hai người khóc càng lúc càng bị thảm.

Một lúc lâu sau, thùng nước phụ thân mới dừng khóc, nhưng vẫn còn ghen ngào nói: “Ta nhất định phải nhanh chóng kiếm thê tử cho người, để người mau mau quên tên đàn ông kia đi. Kim gia mấy đời chỉ có một người nói dối, ta không thể để người đạp đổ hương hỏa được.”

Cái gì? Hẳn lại muốn tìm nữ nhân ỉn nữa sao! Không cần! Tuy rằng thân xác nàng bây giờ là nam nhi nhưng linh hồn của nàng lại là nữ nhân chân chính a, làm sao nàng có thể chịu được chuyện đó: “Nếu muốn kết hôn thì cha tự cưới đi.”

“Cái gì!” Hai tiếng gầm động trời cùng lúc vang lên: “Lần này chúng ta quyết không thể theo ý người được nữa, không muốn cưới cũng phải cưới!”

Hiệu suất làm việc của đôi phu thê thùng nước này vô cùng chất lượng, hôm trước vừa mới nói đến chuyện tìm kiếm thê tử cho nàng, thế mà hôm nay ứng cử viên hôn thê của Tụ Bảo nàng đã xuất hiện ồ ạt.

Tiêu Tiêu vô cùng buồn bực, sau khi tổn hao tâm sức trốn tránh lần thứ N, thì đến bây giờ ngay cả tự do đi lại nàng cũng mất luôn.

Nhưng không đợi Tiêu Tiêu buồn bực được mấy hôm trên giang hồ lại xuất hiện thêm rất nhiều tin đồn liên quan tới Tụ Bảo nàng a....!!! Aizz...

Nghe đồn nha, Tụ Bảo huynh không phải lâm trận sợ mà bỏ chạy, hẳn vì một trận cá cược nên mới cố ý thua trận tí thí đó.

Nghe đồn a, vụ cá cược này rất lớn, tổng cộng số tiền thắng cược lên tới hai mươi hai vạn, hơn nữa toàn bộ số tiền đó đều dùng để trợ giúp nạn dân của trận lụt Hoàng Hà vừa rồi.

Nghe đồn, trong số tiền bỏ ra để cá cược có tới sáu vạn hai là tiền của chính bản thân hắn, hẳn vì giúp cứu trợ nạn dân mà không tiếc ngân lượng của mình.

Nghe đồn, số ngân lượng này được chuyển dưới danh nghĩa của thái tử điện hạ, Tụ Bảo huynh là trợ thủ đắc lực của đương kim thái tử sao.

Nghe đồn, Tụ Bảo huynh là người có thể cong cũng có thể duỗi, chuyện bị hỏng cái đó nhất định là do kẻ nào đó ghen ghét đồn nhảm để hạ nhục hắn, hẳn mới chính thực là anh hùng hảo hán.

Nghe đồn, Nguyệt Ngọc tiểu thư đã đánh tiếng nhất định chỉ chịu gả cho Tụ Bảo huynh...

Ai da! Tại sao lại có thể như vậy, làm sao mà cả cái vị Nguyệt Ngọc kia cũng nhảy vô giúp vui vậy! Tiêu Tiêu cảm thấy vô cùng đau đầu.

Hôm qua vương gia đã đến nhận lỗi, không phải vô duyên vô cớ vị thiên kim tiểu thư nhà vương gia lại cũng nhắm nhe cái chức vị hôn thê của Tụ Bảo nàng. Ngoài ra lại còn thêm một vị ứng cử viên hôn thê

mới tham gia nữa, vậy là Tiêu Tiêu đã được ba nữ nhân để ý đến. Thực là đau đầu nhức óc, khó khăn này vượt qua sao nổi đây!!!

Nàng muốn chạy trốn, nàng nhất định phải trốn!

“Thiếu gia, ngài có chắc chắn không?” Trung niên nhân vô cùng lo lắng: “Khứu giác của lão gia và phu nhân không hề tầm thường, thối thuốc mê như vậy mà thành công được chỉ có kỳ tích”.

“Không thử làm sao biết, ta bây giờ đã là chó cùng dút giậu rồi, cái gì cũng có thể làm được.” Hai tay Tiêu Tiêu nắm chặt lấy hai vai trung niên nhân, trịnh trọng nói: “Mọi thứ đều nhờ cả vào người!”

Không được đi lại tự do nên nàng không thể làm gì được, mọi việc chỉ có thể hoàn toàn dựa vào Tài thúc. Thấy bộ dạng của hắc tử hắc còn có chút do dự, Tiêu Tiêu liền tranh thủ mang Hình Thất ra làm bình phong: “Người đã nói sẽ vĩnh viễn ủng hộ quyết định của ta, hiện tại chuyện hạnh phúc chung thân của ta và Hình công tử đều đặt trên tay người đó!”

A, đúng vậy, người trong lòng thiếu gia chính là Hình công tử, dù thiếu gia có tâm nguyện gì đi chăng nữa hắc tử hắc nhất định phải hoàn thành. Hạnh phúc của thiếu gia chính là hạnh phúc của cả đời hắc tử hắc!

Tiêu Tiêu thấy hắc tử hắc đã kiên định hơn, vội vàng khoát tay nói: “Đi đi, đi đi, ta chờ tin tức tốt của người.”

“Nhưng làm như vậy không được đâu.” Thành linh trong phòng vang lên giọng nói của một bé gái.

Tiêu – Tài hai người đều giật mình. Ai?

Tiêu Tiêu quay đầu lại liền nhìn thấy tiểu muội lúc trước đã từng gặp ở đại hội võ lâm, Lạc đại hiệp, tì nữ ở Phú Quý lâu cùng một bạch y nữ tử mang mạng che mặt cũng đều đứng cả ngoài cửa.

Sặc... nàng còn tưởng chỉ có hai người đang kín đáo bàn chuyện cơ mật, không ngờ còn có nhiều người như vậy đứng bên ngoài nghe lén. Quyền riêng tư của ta ở đâu chứ.

“Vô duyên vừa thôi!” Tiêu Tiêu vội vàng nói: “Nghe lén người khác nói chuyện là hành vi vô cùng bất lịch sự, không cần phải giải thích, phạt các ngươi không được đem chuyện vừa mới nghe được nói ra.”

“Hi hi, chúng em cũng không định nói cho ai nghe nha.” Tiểu cô nương cười cười làm cái mặt quỷ: “Bọn em có chuyện đến tìm huynh thôi.”

“Nga nga. Có việc hả? Đại sảnh, ra đại sảnh đi.” Tiêu Tiêu vội vàng thủ thế, mồ hôi tuôn ra đầm đìa. Những người này đều tới đây làm gì? Là lo nàng chạy trốn còn chưa đủ vội sao, aizz...

Vừa mới ngồi xuống, tiểu cô nương nọ liền líu ríu định đứng lên: “Lúc trước muội còn nghĩ huynh thực thông minh, nhưng hôm nay gặp lại, sao lại biến thành đần độn rồi.”

Rớt hai giọt mồ hôi, Tiêu Tiêu giơ tay xoa xoa thái dương, không rõ con nhóc kia làm sao lại cho rằng nàng là đồ đần. Mà cho dù nàng có là đồ đần thật thì cũng không nên nói ra miệng như thế chứ, một chút thể diện cũng không để lại cho nàng sao.

Trung niên nhân nhanh chóng lộ vẻ mặt khó chịu, sao bọn họ lại dám nói thiếu gia nhà hắc tử hắc như vậy, tiểu quỷ đáng ghét.

“Nha đầu!” Bạch y nữ tử thấp giọng quát: “Không được vô lễ với Kim công tử.”

Tiểu cô nương lè lưỡi, giận dữ: “Được thôi.”

“Aizz...” Bạch y nữ tử thở dài: “Nha đầu này tuổi còn nhỏ, xin công tử hãy thứ lỗi.”

Tiêu Tiêu lập tức xoa tay: “Không sao, không sao, ta sao chấp nhặt một tiểu hài tử được chứ.” Thiệt là, thực ra thì nàng đang rất muốn trừng trị con nhóc kia một trận đây. Tiêu Tiêu nhẩn nhẩn quay đầu lại đổi đối tượng: “Không biết Lạc đại hiệp hôm nay đến đây là có chuyện gì?”

Lạc đại hiệp nhìn nhìn bạch y nữ tử, lại nhìn nhìn tiểu cô nương, cuối cùng lại nhìn nhìn Tiêu Tiêu, rồi mới lên tiếng: “Chắc là Tụ Bảo huynh cũng đã nghe đồn, Nguyệt Ngọc tiểu thư muốn gả cho huynh.”

Đúng vậy a, chính vì vậy nên ta mới đang đau đầu đây, Tiêu Tiêu nén giận tròng mắt nhìn hẩn, đều tại người, chẳng có điểm gì tốt cả, mỹ nhân tới tay rồi mà vẫn còn để chuồn mất, làm hại đầu óc mình bị tổn thương, thật phiền toái.

“Hiện tại Nguyệt Ngọc tiểu thư đang có mặt ở đây, nàng muốn biết suy nghĩ của người đối với việc này như thế nào.”

Gì cơ? Nguyệt Ngọc kia đang ở đây? Tiêu Tiêu vội vàng đánh giá bạch y nữ tử trước mặt, chẳng trách cô ta phải che mặt, võ lâm đệ nhất mỹ nữ, sao có thể tùy tiện lộ mặt cho thiên hạ ngắm nhìn được: “Kỳ thật ngày đó tỉ thí ta đã chạy trốn, nên có thể nói là đã đánh mất tư cách, Lạc đại hiệp văn võ song toàn, là người chồng tốt nên được chọn.”

Lạc đại hiệp lắc đầu, “Có một số việc ta nghĩ Tụ Bảo huynh đã biết, ta không hề có ý định với à nhắm tới Nguyệt Ngọc tiểu thư. Chỉ có điều trước khi tổ chức đại hội võ lâm bốn tháng, vợ ta đã bị bắt đi, bọn chúng yêu cầu ta khi tỉ thí nhất định phải chịu thua. Ta vốn định sẽ chịu thua huynh trên võ đài đồng thời cũng muốn tìm hiểu rõ chuyện này, nhưng không ngờ huynh lại không đánh mà chạy, thật ngoài sức tưởng tượng của ta.”

Thì ra người cũng là bị buộc lên tỉ thí a...Tiêu Tiêu trong lòng trầm xuống, không khỏi sinh ra cảm khái với người trong giang hồ như hẩn. Hóa ra cả hai lên võ đài chiến đấu mà không ai tự nguyện, thật sự là việc vô cùng kỳ quái.

“Sau này ta biết chuyện người muốn giúp đỡ nạn dân Hoàng Hà thì mới hiểu được nguyên nhân. Vì vụ cá cược lớn như vậy, người có thể làm ra hành động lâm trận bỏ chạy như vậy thật quá tuyệt. Sự gan dạ và trí tuệ sáng suốt của người đã làm ta cực kỳ khâm phục.”

Tiêu Tiêu tuân mồ hôi ẩm ẩm... Không ngờ nàng chạy trốn như vậy cuối cùng lại được coi là anh hùng. Ha ha, nếu như không phải nàng nhất gan có lẽ sự tình cũng sẽ không biến thành như vậy, ai biết cuối cùng Lạc đại hiệp lại vẫn bại dưới tay ta đâu. Xem ra nàng quyết định chạy trốn quả thật là hành động sáng suốt.

Tiêu Tiêu lau lau mồ hôi lạnh trên trán: “Ngài quá khách khí rồi.”

Trung niên nhân đứng bên cạnh mắt lại ầng ậng nước: “Thiếu...gia...”

Lạc đại hiệp ôm quyền: “Tụ Bảo huynh khiêm tốn rồi.”

“Nhưng mà cho dù là thế, thế nhưng Nguyệt Ngọc cô nương đã thề..., nàng cũng không nên gả cho ta...” Thanh âm nhỏ dần, Tiêu Tiêu liếc nhìn Nguyệt Ngọc trước mặt, nàng không thể tiêu hóa nổi chuyện này, tốt nhất là phải làm cho vị cô nương Nguyệt Ngọc này từ bỏ ý định lấy nàng đi.

“Không không, trên thực tế trận này luận võ người thua là ta, Tụ Bảo huynh mới đích thực là người thắng.” Lạc đại hiệp vội vàng giải thích: “Với nhân phẩm và võ công của Tụ Bảo huynh, thì chỉ có huynh mới xứng cùng Nguyệt Ngọc tiểu thư kết tóc xe tơ.”

Người cảm thấy xứng nhưng ta không thấy!!! Hai nữ nhân thì có thể nói chuyện yêu đương gì chứ, sặc. Tiêu Tiêu trong lòng ước gì cái cô nương Nguyệt Ngọc này có thể nhanh chóng biến mất, để giải quyết nhanh gọn một nỗi phiền phức.

“Huynh không thích Nguyệt Ngọc tiểu thư sao? Nàng chính là đệ nhất mỹ nhân võ lâm đó.” Tiểu cô nương đột nhiên chạy đến trước mặt Tiêu Tiêu, mở to đôi mắt đáng yêu, tò mò hỏi.

“Không... Kỳ thật... Không phải huynh không thích Nguyệt Ngọc tiểu thư...Mà là... Đây...ừm...” Tiêu Tiêu nghiêng đầu, cố gắng nghĩ từng câu chữ, Nguyệt Ngọc hiện đang ở ngay trước mắt, lại không thể cự tuyệt lỗ mãng được, thật sự là phiền toái a.

“Như vậy tức là huynh thích nàng, muốn cưới nàng phải không?” Tiểu cô nương liền tấn công ngay lập tức, không để cho nàng kéo dài thời gian một chút. Ánh mắt như nước hồ thu cười đến cong cong.

“Đúng vậy, ý tứ của cục cưng nhà ta chính là như vậy!” Đột nhiên từ cửa nhảy ra hai thùng nước, song thân Tụ Bảo chẳng biết đã trốn ở bên cạnh nghe lén từ lúc nào.

Tiêu Tiêu kêu thảm thiết, “Cha! Mẹ!”

Thùng nước mẫu thân lờ nàng đi, bước nhanh tới trước mặt Nguyệt Ngọc, cầm hai bàn tay nàng: “Tốt! Tốt lắm! Thực ra trong lòng cục cưng nhà ta rất vui mừng đó, nó trời sinh đã hay thẹn thùng, có tình cảm nhưng không dám nói đâu, ta đây thay nó quyết định chọn con làm nương tử.”

Thùng nước phụ thân đứng bên cạnh vuốt râu, trong mắt rưng rưng, vẻ mặt nhẹ nhõm.

Tiêu Tiêu phát điên: “Không đúng, mẹ, ta không phải có ý này, ta...”

“Tốt lắm! Cứ như vậy! Gia cô nương muốn gả cho con chính là hồng phúc kiếp trước con đã tu mà được đây. Không cho phép con lại nói lung tung nữa!”

Thùng nước phụ thân cắt ngang lời nàng, khiển trách ra lệnh.

“Nhưng mà ta...”

“Cục cưng! Im lặng!” Thùng nước mẫu thân cũng lên tiếng.

“Nhưng...”

“Nhưng mà, ta mới là Nguyệt Ngọc!”

Tiêu Tiêu giật mình quay đầu lại, vừa rồi có phải là con nhóc kia lên tiếng không, nó nói cái gì? Nó mới là Nguyệt Ngọc?!

Chỉ thấy “Nguyệt Ngọc” chậm rãi tháo khăn che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ nhưng đã có không ít vết tích của thời gian đọng lại: “Hazzzzzzzz, dù sao thì thân thể của ta cũng đầy đặn hơn nha đầu kia mấy vòng a...”

Chương 8

Tiêu Tiêu há hốc mồm.

Nàng hồ nghi nhìn chằm chằm tiểu cô nương nọ, nhin không được phải mở miệng: “Muội chính là vô lâm đệ nhất mỹ nhân?! Không thể nào, muội thể này mà cũng có thể là đệ nhất mỹ nhân sao?”

Tiểu cô nương hơi dẩu miệng: “Cái gì, tại sao ta lại không thể là đệ nhất mỹ nhân được.”

“Vô lâm đệ nhất mỹ nhân ư, muội nhìn lại mình đi, cùng lắm thì cũng chỉ có thể gọi là đáng yêu, so với danh hiệu đệ nhất mỹ nhân còn kém xa.”

Tiểu cô nương nghe vậy, trừng mắt nhìn Tiêu Tiêu, tay phải nhoáng lên một cái, một cái mặt nạ da người rớt xuống.

Tiêu Tiêu lại ngốc lẩn nữa, đầu năm nay trong thiên hạ mốt mang mặt nạ đang thịnh hành phải không. Hình Thất cũng vậy, Nguyệt Ngọc cũng vậy, có điều sao khuôn mặt này của nàng ta nhìn lại quen mắt đến vậy, dù có hóa thành tro bụi thì Tiêu Tiêu cũng nhận ra được: “Hình Thất là gì của muội?”

Tiểu cô nương lăm bằm: “Hình Thất? Là ai vậy? Ta không biết.”

Phải không đó, con nhóc này có thể chính là tên Hình Thất đó giả trang lắm chứ, nói hai người này không có liên quan gì đến nhau thật không thể tin nổi: “Muội còn muốn nói dối nữa hả, có phải muội có một ca ca không?”

“Nha đầu này quả thật là có ca ca.” Vốn đang say sưa buồn dưa lê với phu phụ thùng nước, Nguyệt Đình đột nhiên lên tiếng: “Người từng gặp qua hần rồi sao? Hần giờ đang ở đâu?”

Tiểu cô nương ngạc nhiên không thôi: “Ta còn có ca ca sao? Tại sao ta không biết.”

Nguyệt Đình không để ý tới nàng, chính là chỉ nhìn chằm chằm vào Tiêu Tiêu chờ câu trả lời.

Tiêu Tiêu cười hắc hắc hai tiếng: “Cái này... Kỳ thật ta cũng không biết hần ở đâu, có điều, hần chính là người bị đồn đại trong truyền thuyết là có tư tình với ta.”

Nguyệt Đình cúi đầu ngẫm nghĩ, sau đó lập tức liền dẫn tiểu cô nương vội vàng rời đi, hôn sự cũng tạm thời đình lại, Lạc đại hiệp thấy thế cũng rời đi theo.

Tiêu Tiêu chẳng hiểu ra làm sao cả, những người này đang làm cái quái gì vậy, đến rồi lại đi, vậy thì đừng tới cho xong. Có điều chuyện hôn sự có thể kéo dài được thì cứ kéo đi, chờ qua ba tháng là nàng sẽ rời khỏi nơi này rồi. Tiêu Tiêu nhắm tính thời gian, không lâu lắm còn có nửa tháng, nhanh thôi. Chỉ cần đôi vợ chồng thùng nước kia không ép buộc nàng cưới vợ nữa là mọi chuyện OK.

Lão đảo trở về phòng, Tiêu Tiêu đang muốn nằm xuống nghỉ ngơi một lát, thì thấy có một người đứng phía sau cửa, nàng nhìn qua, là Phạm Nguyệt! Tên này thật đúng là xuất quỷ nhập thần, đại khái có thể gọi là kỳ nhân dị sỹ gì đó, lai vô ảnh, khứ vô tung.

“Đệ không thể thành thân với Nguyệt Ngọc.” Phạm Nguyệt lên tiếng.

Không thể? Vì sao? Có điều Tiêu Tiêu cũng khá vui vẻ: “Tại sao?”

“Các người là huynh muội.”

Sặc... Tức là nàng với Hình Thất cũng là huynh đệ ư?! Thật đáng sợ, tại sao trong thế gian này lại có quá nhiều người có quan hệ huyết thống với tên Tụ Bảo này vậy: “Tại sao huynh biết?”

“Hôm nay nhìn thấy dung mạo của Nguyệt Ngọc, ta mới biết được nó là muội muội của ta.”

“Cho dù là như vậy cũng không thể nói rằng ta với cô ta là huynh muội được.”

Phạm Nguyệt trầm mặc một lúc lâu mới mở miệng: “Ta theo dõi đệ nửa năm mới xác định đệ là đệ đệ của ta.”

Ặc! Đây là cái thế giới gì thế này! Hình Thất là ca ca của Nguyệt Ngọc, Nguyệt Ngọc là muội muội của Phạm Nguyệt, Phạm Nguyệt lại là ca ca của Tụ Bảo. Cái tên Tụ Bảo này sao lại có một đồng huynh muội không rõ ràng thế này!!!

“Chuyện này rất kì quái. Huynh chắc chắn không nhận lầm người chứ?”

“Không sai, mẹ của chúng ta vì bị kích động nên hành vi trở nên cổ quái, cả đời bà từng qua lại với vô số nam nhân, cũng sinh ra không ít hài tử, hiện tại ta đang đi tìm tất cả huynh đệ của mình, đệ là đệ đệ thứ hai mà ta tìm được.”

Tiêu Tiêu lại muốn ngắt tiếp... Không ngờ thời Tổng cũng có đàn bà hào phóng như vậy, nam nhân một người tiếp một người, hài tử sinh một người tiếp tục sinh người nữa, thân thể bà ta là máy móc a...

Tiêu Tiêu lau mồ hôi lạnh: “Ta nghĩ huynh biết, còn có cái tên Hình Thất, chắc hẳn cũng là đệ đệ của huynh.”

“Ừ.” Phạm Nguyệt đáp khẽ, lại nói thêm: “Cho nên đệ không thể thành thân với Nguyệt Ngọc.”

“Biết biết.” Tiêu Tiêu không kiên nhẫn nổi nữa phát phát tay.

Phạm Nguyệt thấy thế cũng không nói gì nữa, nhaoáng lên một cái đã không còn thấy bóng dáng đâu.

Mười ngày trôi qua, cuộc sống của Tiêu Tiêu quả thật khá thoải mái, ngoài việc thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng khóc rống của đôi vợ chồng thùng nước nọ, thì cũng không có việc gì khác.

Trong thời gian đó Hình Thất có đến một lần, khuyên nhủ nàng góp sức phò tá cho Tứ hoàng tử, còn dọa dẫm nếu nàng cự tuyệt sẽ chỉ có con đường chết.

Hôm nay, bầu trời quang đãng, Tiêu Tiêu hí hóp mắt đánh một giấc ngủ thật dài, tâm tình rất tốt. Bỗng nhiên trung niên nhân vội vàng đi tới: “Thiếu gia, thái tử sai người đến truyền lời, ngày mai mời ngài đến Du Du cốc, dường như là có chuyện trọng đại.”

Ngày mai? Đây không phải là ngày cuối cùng còn sống sót trong ba tháng sao, chẳng lẽ thái tử này muốn giết Tụ Bảo nàng? Kỳ thật nàng còn rất thích thân thể của Tụ Bảo này, có điều đã đến thời gian thì cũng không làm cách nào được. Được rồi, ngày mai thật sự muốn xem ta sẽ chết kiểu gì đây. Du Du cốc, ta chờ đây!

Vì thế...

“Không...”

“Nghe ta nói, hần lừa gạt người như vậy thực sự rất quá đáng, tin ta đi, ta sẽ không lừa gạt người.” Mỹ nữ vẫn là không cho nàng mở miệng.

“Câm miệng!” Tiêu Tiêu quát lớn: “Người rớt cuộc có để cho ta nói chuyện không hả?!”

“Dạ dạ dạ, người nói người nói.” Mỹ nữ lau lau mồ hôi lạnh, có chút sợ hãi.

“Ta đang nghĩ, rõ ràng đây là lần đầu tiên ta gặp người, vì sao lại có cảm giác quen thuộc như vậy, giống như không chỉ mới gặp một lần. Hơn nữa, ta làm sao lại có thể gặp được những mỹ nhân xinh đẹp như người chứ, có vấn đề nha.” Tiêu Tiêu gõ gõ đầu mình, bắt đầu lượn vài vòng quanh mỹ nữ xem xét.

Mỹ nữ bị Tiêu Tiêu nhìn đến da đầu run lên, không tự chủ được cười hắc hắc hai tiếng.

“Người! Chính là người!” Tiêu Tiêu dừng phắt lại, tay phải chỉ vào mặt mỹ nữ: “Thì ra chính là người! Cái kia ai ai ai!”

Ai ai ai là sao? Mỹ nữ thắc mắc. Không phải nàng ta nhận ra mình rồi chứ.

“Lầm bầm cái gì, đừng giả ngu!!! Lúc thì là tiểu nam hài, lúc lại là tiểu cô nương, lần trước còn là lão nhân, lần này thì là mỹ nữ, người đùa cợt ta cảm thấy vui vẻ lắm phải không?!” Tiêu Tiêu hung hăng liếc xéo mỹ nữ, ta trừng, cổ gồng trừng, trừng chết người này, phiền nhân tinh*!

(Phiến nhân tinh: Kẻ lừa đảo thành tinh)

“Ha ha, chuyện này, ta cũng không định đùa cợt với người a, đây chỉ là sở thích cá nhân của ta, chỉ là sở thích cá nhân mà thôi, ha ha...” Mỹ nhân phất phất khăn tay, ngây ngô cười liên tục. Chết tiệt! Nữ nhân này rõ ràng không có thông minh như vậy, làm sao lại nhận ra hần được chứ.

“Sở thích cá nhân? Tới địa ngục với cái sở thích cá nhân của người đi!” Tiêu Tiêu quơ quơ quyền: “Người lần này lại định gạt ta đi đâu nữa hả? không phải lại làm nam nhân nữa chứ.”

Thấy hần lắc đầu, Tiêu Tiêu lại tiếp tục nói: “A, vậy thì là bệnh quỷ? Nếu không thì là trẻ con? Hay là... tên khát cái, kẻ nghèo hèn? Hả? Có phải vậy không, hay là một tên phạm nhân? Hoặc là một tên dị dạng biến thái?”

Mỹ nhân từ đầu đến chân ra sức lắc, nghĩ lại hần kỳ thật cũng không có lừa gạt nàng, cùng lắm cũng chỉ là không nói trước với nàng mà thôi: “Lần này, ta tìm cho người một thân thể hoàn toàn bình thường, là một nữ nhân vô cùng bình thường, vô cùng vô cùng bình thường! Tuyệt đối bình thường! Ta thề!”

“Người không gạt ta chứ? Bình thường? Nữ nhân? Có tiền? Không bệnh? Không phải biến thái?” Tiêu Tiêu không thể tin được, bị lừa nhiều đương nhiên sẽ khó có thể tin tưởng được nữa.

“Đúng đúng, tuyệt đối cho người sẽ vừa lòng!”

Nhìn thấy vẻ mặt chắc như đinh đóng cột của mỹ nhân, Tiêu Tiêu cũng yên lòng: “Được rồi, thân thể đó ta có thể trụ lại trong bao lâu?”

“Hai năm.”

Dài như vậy? Tiêu Tiêu lo lắng hỏi lại: “Người thật không có gạt ta? Tuyệt đối là cái thân thể bình thường?”

“Dạ dạ, không có lừa người, tuyệt đối không có.” Nữ nhân này làm sao còn chưa gạt đầu chứ.

“Quên đi.” Tiêu Tiêu thở dài: “Hi vọng đúng như người nói, hết thấy đều bình thường. Đi thôi, đi thôi, mau sống lại đi.”

Sau khi Tiêu Tiêu cất bước, mỹ nhân nhanh chóng biến trở lại là một mỹ nam tử trưởng thành. Aizz... vẫn còn năm mươi bảy năm sáu tháng trên dương thế, bao giờ mới tu luyện hết con đường này đây.

6. Chương 09 -10

Chương 9

Một tiếng thét chói tai vang lên...

Tiêu Tiêu kinh hoàng, " Người gọi ta là gì?"

"Phu nhân." Tiểu tỷ cúi đầu đáp.

Phu nhân, phu nhân! Không ngờ lần này nàng đã trở thành phụ nữ có chồng! Tiêu Tiêu cuối cùng cũng hiểu được: "Người bình thường" mà cái tên gặt người kia nói nghĩa là gì, một cô nương có chồng đương nhiên là một nữ nhân bình thường!!!

Chậm đã! Tiêu Tiêu trong lòng tràn đầy căng thẳng: "Người lấy cái gương lại đây."

Nhắm mắt lại, thở thật sâu, Tiêu Tiêu lúc này mới chậm rãi nhìn vào gương mặt trong tấm gương soi kia. Ồ? Trẻ quá, hẳn là chưa đến mười tám tuổi, nhỏ như vậy đã bị gọi là phu nhân.

Tiêu Tiêu kì quái hỏi: "Ta năm nay bao nhiêu tuổi?"

Tiểu tỷ ngẩng đầu ngăm ngăm nàng rồi đáp: "Mười sáu ạ."

Ngất... Cái thân xác này vẫn còn là trẻ vị thành niên a. Thực tàn nhẫn, đây quả thực chính là giết hại mầm non của quốc gia mà.

"Này... chồng ta, không phải, phu quân của ta có thường xuyên tới đây không?" Tốt nhất đừng đến, bằng không nàng thật không biết đối mặt với hắn như thế nào đây.

"...Phu nhân hai ngày trước vừa mới thành thân."

Tiểu tỷ lại ngăm nhìn Tiêu Tiêu một hồi, trong lòng bắt đầu lo lắng không thôi cho tiền đồ của mình, nàng làm sao mà lại xui xẻo như vậy, tự nhiên bị phái tới chăm sóc vị tân phu nhân này.

Mà phu nhân vốn đang là một cô nương vô cùng yếu ớt, yếu đuối, sau khi rớt xuống hồ làm sao thần trí lại trở thành không bình thường thế này chứ.

Aizz... Tiêu Tiêu cảm thấy đau đầu không thôi, mới vừa thành thân sao, xong rồi, chồng nàng nhất định có thể sẽ thường xuyên đến thăm, nàng phải làm thế nào mới được đây.

Chủ tớ hai người đều thở dài thẩn thiết trong bụng, đều âm thầm lo lắng cho tương lai của mình.

"Muội muội, muội có thể tỉnh lại, tỷ tỷ ta đây cũng bớt áy náy nha." Bỗng nhiên có một mùi hương bay tới, Tiêu Tiêu thình lình hít hơi một cái. Khốn kiếp thật, còn muốn làm ô nhiễm cả gian phòng của nàng nữa.

"Người là..."

Nữ nhân nọ khanh khách cười khê: "Muội muội yêu quý của ta thật là hay nói giỡn nha, chẳng lẽ là còn giận việc hôm qua sao? Tỷ tỷ không phải cố ý đẩy muội xuống nước, chỉ là là không cẩn thận mà thôi, hi vọng muội muội có thể hiểu cho tỷ tỷ."

Tốt, thì ra là đến sửa bữa! Hôm qua đẩy chủ nhân của thân thể này rớt xuống nước, xem ra là muốn ra oai phủ đầu đây: "Muội đương nhiên hiểu, là tỷ tỷ nghĩ nhiều thôi, muội làm sao có thể tức giận được chứ, dù sao thì tỷ cũng là tỷ tỷ của muội mà."

Nữ nhân nọ bật cười, cười đến mức run rẩy hết cả người, khiến cho trời long đất lở, thật đáng sợ: "Vậy là tốt rồi, tỷ tỷ không quấy rầy muội nghỉ ngơi nữa, tỷ tỷ đi đây."

Tiêu Tiêu nhìn nàng ta xoay môn đi, vừa đóng vừa đưa ra cửa, nhin không được thấp giọng giễu cợt: "Thật giống như một con gà mẹ."

Tiểu tỷ nghe vậy, buột miệng phì cười, trí tưởng tượng của phu nhân cũng thật phong phú nha. Chủ tớ hai người rốt cục đã lộ ra được nụ cười đầu tiên.

Chờ đến tối, Tiêu Tiêu lại bắt đầu hồi hộp căng thẳng, không biết liệu tên nam nhân kia có tới hay không, nàng nên dùng thái độ gì đối đáp với hắn mới đúng đây. Không biết có nên giả bộ si ngốc để hắn phát tay áo rời đi hay không nữa. Sau đó từ nay về sau, hắn sẽ không bao giờ... tiến đến phòng này nữa. Aizz... nghĩ đến thật phiền phức a.

Đang lúc Tiêu Tiêu đầu óc điên đảo nghĩ đông nghĩ tây, cửa phòng cuối cùng cũng vang lên một tiếng động, kẻ đang tiến vào khiến nàng kinh hãi không thôi...

Hình Thất!

Không thể nào, chẳng lẽ chồng nàng là Hình Thất?! Tên này so với nữ nhân ban sáng còn đáng sợ hơn, nàng làm sao mà đi tới đâu cũng đụng phải tên gian nhân này vậy, vận khí quả thực là quá không tốt đi!!!

Hình Thất vừa vào cửa, còn chưa ngẩng đầu nhìn qua Tiêu Tiêu đã mở miệng: “Thoát y.”

Cái gì, thoát y? Tiêu Tiêu vội vàng che ngực, ra sức nắm chắc áo, nàng không cởi, chết cũng không cởi!

Hình Thất sau một lúc lâu không thấy có động tĩnh gì mới ngẩng đầu lên nhìn nàng, thấy bộ dạng như phòng trộm kia của Tiêu Tiêu thì không khỏi nhủ mày: “Còn không qua đây.”

Không qua, chính xác là không qua!

Hình Thất không kiên nhẫn được nữa, tự cởi áo khoác của mình rồi vắt lên trên kệ.

Tiêu Tiêu thở phào, thì ra là hiểu nhầm, nguyên lai là phải giúp hắn cởi áo a. Nhưng chưa đợi hơi thở của nàng ổn định trở lại, Hình Thất bỗng nói tiếp: “Thoát y.”

Cái gì! Tại sao vẫn cởi áo nữa! Nắm tay vừa thả lỏng lại nắm chặt, không phải là đến phiên nàng cởi đồ chứ. Lui về phía sau mấy bước, Tiêu Tiêu nhìn hắn ngây ngô cười hai tiếng, aiiiiiiii, người có thể dừng tới đây không.

Hình Thất càng lúc nhấn chặt lông mày lại, bước một bước dài vọt tới trước mặt Tiêu Tiêu, không đợi nàng kịp phản ứng, chỉ ba động tác đã gẩy hết y phục của nàng ra.

Tiêu Tiêu sững sờ ngây ngốc, hắn đang làm cái gì vậy, nàng cứ như vậy trơn nhẵn đứng ở trước mặt hắn?! Không thể nào. Động tác của tên Hình Thất này cũng quá nhanh đi.

Ôm cổ nàng, Hình Thất hướng ném nàng lên giường, sau đó bắt đầu cởi bỏ quần áo của mình.

Tiêu Tiêu khiếp sợ nhìn thân thể cường tráng của hắn ở ngay trước mắt mình, không hề bị thứ gì che lấp, sợ tới mức thất thanh kêu lớn: “Chậm đã chậm đã! Chúng ta hẳn là nên nói chuyện trước!”

Hình Thất liếc mắt nhìn người đang nằm dưới thân, lạnh lạnh ném ra một câu: “Ta không cho rằng ta và nàng có chuyện gì để nói.” Tay chân, vẫn không quên công thành chiếm đất.

“Không không, cá nhân ta cho rằng hành vi tình dục giữa nam và nữ hẳn là nên xây dựng dựa trên cơ sở tình cảm. Cho nên, người trước tiên dừng tay! Không, cầm mồm!” Tiêu Tiêu khó nhọc đẩy cái đầu trước ngực ra, sau đó cố gắng lui sâu vào góc giường: “Giữa chúng ta vốn là người xa lạ, không có bất cứ tình cảm nào hết, cho nên cũng không nên làm chuyện này đi. Hắc hắc.”

Hình Thất nhìn chằm chằm Tiêu Tiêu đang ôm chặt hai tay thủ thế trước ngực, động tác này không có chút gì là có dấu hiệu thả lỏng, ánh mắt hắn vụt sáng, như là tự hỏi: “Bộ dạng không giống như trước.”

Tiêu Tiêu ngây ngô cười: “Ha ha... ta vốn là như vậy mà... ha ha...”

Hình Thất nhướn mày, nhún nhún vai, vươn một tay kéo lấy Tiêu Tiêu xuống dưới thân: “Không sao cả, dù sao cũng chỉ là một nữ nhân ngu xuẩn.” Sau đó lại tiếp tục động tác vừa rồi còn dang dở.

A, xong rồi... trốn không thoát! Đêm nay nàng nhất định là bị tên Hình Thất K rồi, Tiêu Tiêu khóc không ra nước mắt, nàng rất xui xẻo nha. Hai năm, nàng cùng với tên gian nhân này phải chung sống với nhau tận hai năm nữa a, ai tới cứu cứu nàng a...

Cảm giác được vật dưới thân Hình Thất đã bắt đầu trở nên vừa nóng lại vừa cứng, đang vận sức chờ phát động, chuẩn bị công phá trận địa quân địch, Tiêu Tiêu cả kinh, vội vươn tay bắt lấy nó: “Chậm đã!”

Hình Thất ra sức hút một ngụm khí lạnh, ngẩng đầu: “Làm sao nữa?”.

“Này...” Nàng chớp mắt liên tục, nỗ lực muốn nói: “Ta... ta...”.

“Hả? Nàng làm sao?” Hình Thất gõ gõ ngón tay rất có quy luật, kiên nhẫn nghe nàng giải thích: “Kiên nhẫn của ta chỉ có giới hạn thôi.”

Tiêu Tiêu cái khó ló cái khôn, lập tức kêu lên: “Chúng ta ly hôn đi!”

“Nàng nói cái gì?”.

“Ta là nói chúng ta ly hôn, không đúng, là người bỏ ta đi!”

Hình Thất nghi hoặc nhìn không ngờ Tiêu Tiêu nói ra những lời này, bỏ nàng ta? Nói đùa gì vậy!” Ta sẽ không hưu thê.” (bỏ vợ)

“Dạ dạ, người sẽ không hưu thê, nhưng ta chỉ là thiếp, vậy nên người có thể bỏ đi.” Chính là vậy, ai biết mình sẽ xui xẻo thế chứ, vừa tỉnh lại đã trở thành tiểu thiếp của hắn, ngay cả một lời phản kháng cũng không có.

Hình Thất lật lại thân mình, miễn cưỡng nằm nghiêng ở bên người nàng, một tay chống đầu, thản nhiên nói: “Ta cũng sẽ không hưu thiếp.”

Cái gì! Thiếp cũng không chịu hưu: “Tại sao người lại ích kỷ như vậy, người không bỏ ta, ta làm sao có hạnh phúc được đây.”

“Ta nhớ nàng đã từng nói, hạnh phúc của nàng đặt cả trên người của ta.”

“Ách...” Không thể nào, chủ nhân của cái thân thể này thực sự đã nói ra những lời lẽ ngu xuẩn vậy sao? Cái tên gian nhân không máu không lệ không cảm tình này mà cũng có người thích? Hắn là mất nàng ta bị mù rồi! “Có chuyện phải nói rõ với người, ta bây giờ không còn nhớ bất cứ chuyện gì của trước đây nữa.”

Hình Thất lập tức ngồi dậy, trên mặt hiện lên vẻ tức giận: “Nàng đã quên toàn bộ rồi? Ta theo lời thề cưới nàng, nàng còn muốn thế nào nữa?!” Nữ nhân này từng khóc lóc thảm thiết cầu xin hắn cưới nàng, khóc đến mức nước mắt không thể ngừng lại được, thế nhưng lúc này lại nói đã quên hết tất cả!

Tiêu Tiêu nhanh chóng cười bồi: “Ta làm gì muốn gì chứ, chỉ là người bỏ ta thôi, hắc hắc.”

“Nếu muốn ta bỏ nàng, khi gặp lại nàng không nên nhắc nhở ta lời thề kia!”

Láo toét, nàng ta coi Hình Thất ta là cái gì chứ, muốn giữ liền giữ muốn bỏ liền bỏ sao?! Đời này hắn chỉ thực hiện lời hứa duy nhất một lần, giờ lại bị thành ra như vậy, trong lòng căm tức nói không nên lời.

“Này... ta hôm qua bị rơi xuống nước nha, cho nên đã quên rất nhiều chuyện cũng là việc bình thường, người nói phải không. Ha ha...” Không nghĩ tới tên gian nhân này cũng biết buồn bực với nữ nhân, rất kì quái.

Hình Thất trừng mắt nhìn nàng: “Hôm qua rớt xuống nước có thể khiến cho thần kinh của nàng bị ảnh hưởng? Có phải nàng nên giải thích cho ta nghe tại sao nàng lại bị rơi xuống nước không!”

Tiêu Tiêu lấy tay vuốt vuốt mặt, ngây ngô cười.

Hình Thất thấy nàng không nói gì, tâm tình cũng bình tĩnh trở lại, nhưng trong lòng lại thâm kinh hoảng. Hắn vừa rồi làm sao vậy, lại thực sự động hỏa vì nàng, nàng đối với hắn đã trở nên nguy hiểm! “Ta sẽ nói qua những chuyện trước khi nàng bước vào cửa họ Hình, nàng không cần nhớ chuyện mười năm trước, chỉ cần nhớ rõ ta là Hình Thất, nàng là Vũ Diệp. Chúng ta không ai thiếu nợ nhau, nàng là nàng, ta là ta.”.

Tiêu Tiêu vừa nghe, vội vàng tiếp lời: “Đúng vậy a! Đúng vậy a, chính người không phải đều nói những gì đã quên thì cứ quên đi đó sao, ta đã không còn nhớ rõ những chuyện trước kia, vậy thì cứ như thế đi.”

Cơn tức lại bay lên đến đỉnh đầu, Hình Thất nhanh chóng chau mày: “Ta nói là chúng ta không ai thiếu nợ ai! Ta nếu đã cưới nàng, thì cũng sẽ không bỏ nàng! Ta sẽ tuân thủ lời hứa!” Nữ nhân này dùng lỗ tai làm gì vậy, ngay cả nghe nói thôi mà cũng làm người khác phát điên!

Cái gì a, Tiêu Tiêu méo máo, người không phải là muốn ta quên hết thấy đi sao, tính tình hư hỏng như vậy, tuyệt không giống người mà nàng quen biết.

Thở sâu, cố gắng áp chế tức giận trong lòng, Hình Thất lại nhắc nhở chính mình, không thể động khí – không thể động khí, nàng chỉ là nữ nhân, nàng chỉ là nữ nhân thôi! “Ngủ!” Hắn đưa tay ôm lấy eo nhỏ của nàng, kéo lên chăn bông. Nháy mắt, trong phòng tối đen một mảnh.

Aiiiiiiiiiii, làm sao lại thành ra như vậy, nàng còn chưa nói xong mà: “Người bỏ ta đi, bỏ ta có rất nhiều điểm tốt nha.”

“Câm miệng!” đúng là khác nhau một trời một vực, ngày hôm qua còn im thin thít không chịu nói, sang hôm nay đã bắt liên tục như một con vịt. Hắn hoài nghi hai loại tính cách này làm sao lại có thể cùng lúc tồn tại trong một thân thể đây.

“Ta tiêu tiền rất phóng khoáng, lãng phí không biết khống chế, bỏ ta có thể tiết kiệm được một số tiền thật lớn nha.”

“Câm miệng!” Hắn nhiều tiền như vậy làm gì, có tiền cứ xài, huống chi là nữ nhân của hắn, dùng nhiều hay ít hắn cũng đều cam tâm tình nguyện.

“Ta cứ chỉ thô lỗ, không chịu nói lí lẽ, bỏ ta sẽ không khiến người mất mặt nga.”

“Câm miệng!” Dù có mất mặt cũng chẳng sao cả, chỉ cần hắn thích, e ngại người khác làm gì.

“Ta không biết nữ công, không biết nấu nướng, không biết đọc một chữ nào, chúng ta sẽ không có tiếng nói chung nha.”

“Câm miệng!” Cái gì gọi là không có tiếng nói chung, vừa rồi bọn hắn không phải hàn huyên rất nhiều hay sao, nàng còn định làm gì nữa đây?!

“Tóm lại một câu vậy, người nhanh bỏ ta đi, hừ đi, hừ đi.”

Hình Thất hôn mạnh lên môi của nàng, ta xem người còn nói được không! Sau đó rất nhanh ôm lấy nàng, giống như là muốn ôm gọn nàng vào trong cơ thể, cuối cùng vẫn phải than nhẹ một tiếng: “Ngủ đi.”

Đồng bệnh tương lân* sao, cái loại tình cảm bất thường với nàng này là sao chứ. Mười năm, hắn luôn cố gắng quên đi quá khứ, nhưng giờ đây, vì sự xuất hiện của nàng mà quá khứ lại hiển hiện rõ ràng hơn bao giờ hết, hắn nên làm cái gì bây giờ....

(Đồng bệnh tương lân*: cùng cảnh ngộ thì thông cảm nhau)

Chương 10

Từ sau tối hôm ấy cũng đã vài ngày Tiêu Tiêu không nhìn thấy Hình Thất đâu, nàng hoài nghi không biết hắn lại đi làm chuyện xấu xa gì đây. Có điều đã biết hắn lâu như vậy nhưng ngay cả nghề nghiệp của hắn là gì nàng cũng không biết, thật là không biết nói gì hơn.

“Hoa Hoa, lão gia nhà người làm nghề gì?”

Tiểu tỷ ngẩng đầu nhìn nhìn nàng, tân phu nhân lại không bình thường rồi.

“Hoa Hoa, ta đang hỏi người đó, tên gian nhân Hình Thất kia rốt cuộc là làm nghề gì?”

Không có việc gì liền đi bắt cóc con tin đòi tiền chuộc, chẳng lẽ đây lại là nghề nghiệp đặc thù của hắn sao?.

Tiểu tỷ thở dài: “Môn hạ Thị Lang.”

Cái gì? Không thể nào, ngoài dự đoán mọi người nha, cái tên gian nhân này sao mà lại làm quan được, chẳng lẽ Tổng triều không còn nhân tài hay sao! Nhưng mà không đúng, nếu hắn là quan lớn thì cái việc bắt cóc tống tiền nhỏ nhặt như vậy làm sao lại phải trực tiếp nhúng tay, cứ sai phái một tên thủ hạ nào đó đi làm là được rồi. Hơn nữa, nàng chạy chỗ nào cũng đều đụng hắn, hắn dường như và vô cùng rảnh rỗi, có quan nào giống như hắn sao!.

“Ta cảm thấy hắn giống hải tặc hơn.” Hơn nữa là cái loại giết người không chớp mắt.

“Phu nhân!” Tiểu tỷ hoảng sợ kêu lên thất thanh.

Cùng lúc một giọng nói khác cũng vang lên: “Thật không!”

“Hà? Người nghe lén?!” Làm cái gì vậy, chả lẽ gã này này có sở thích đó sao?!

Hình Thất tức giận trừng mắt với nàng một cái, vất vả lắm mới làm xong chuyện, ra roi thúc ngựa gấp trở về, lại nghe được lời bình phẩm ác ý này: “Nàng chào đón ta trở về như vậy sao?”

Sặc, ước gì hắn mất tích liền hai năm đi, cho tới khi nàng quay về Địa phủ báo cáo trình diện cũng nhắm mắt làm ngơ, ai thêm chờ đón hắn chứ: “Thì tại vì người thật sự không giống một kẻ làm quan, nhìn trước nhìn sau, nhìn sao cũng thấy người giống một tên gian nhân chuyên làm chuyện xấu tiểu sao sao gì đó.”

Hình Thất phát tay cho tiểu tỷ lui ra, lúc này mới lên tiếng: “Ta thừa nhận ta làm chuyện xấu, nhưng nói tiểu sao sao thì nàng quá khinh thường ta rồi đó.”

Hừ! Cùng lắm là đại sao lâu la: “Đúng rồi, chẳng phải là người vừa chạy thực mạng về đây đây chứ?” Xem hắn phong trần mệt mỏi, không giống như bộ dạng đã được nghỉ ngơi, hắn cũng quá coi trọng nàng đó chứ.

Hình Thất sắc mặt bối rối, may mắn có mặt nạ da người che giấu nên mới không khiến cho Tiêu Tiêu nhìn ra điểm khác thường: “Nàng có ý kiến gì sao?”

“Ta nào dám có ý kiến gì, chỉ có điều cảm thấy người nên đi gặp qua nữ nhân mê hồn kia trước mới đúng chứ.” Aizz... Nữ nhân mê hồn hôm qua tên gọi là gì, nàng cũng chẳng biết nữa.

“Ai?”

“Thê tử người đó.”

“Thê tử của ta không phải là nàng sao.”

Tiêu Tiêu mắt tròn trắng: “Ta chỉ là thiếp, ta đang nói đến chính thê, vợ cả.”

Hình Thất mặt bình thản, giống như nữ nhân kia chẳng có quan hệ gì với hắn: “Nàng ta chỉ là công cụ của ta thôi.”

“Vậy người lấy về làm gì?” Công cụ, cứ coi như là công cụ để ta thăng tiến đi.

“Phụ thân nàng ta là đương triều hữu Thượng Thư kiêm Trung thư Thị Lang, trên quan trường rất nhiều việc ta còn muốn dựa vào hắn.”

A, hóa ra là thông gia chính trị. Ngẫm lại cũng đúng, tên gian nhân này chỉ cần là có lợi với hắn thì chuyện gì cũng có thể làm. Cười mà không có tình yêu với nữ nhân đó thì tính là gì: “Vậy người còn không mau tới gặp nàng, nàng quan trọng lắm mà.”

Chán nản, Hình Thất lại trừng mắt nhìn nàng, nàng cứ luôn hi vọng hắn sẽ bỏ đi, tuyệt không lưu luyến? mặc cho hắn lúc nào cũng nhớ tới nàng, trong lòng chất chồng oán thán không nói nên lời: “Nàng đành lòng giao ta cho nữ nhân khác?”

Tiêu Tiêu chẳng hiểu gì cả nhìn nhìn hắn, cái gì vậy, hắn uống nhầm thuốc gì sao. Cất, ai biết tên gian nhân này suy nghĩ cái gì: “Ồi, sao người còn không đi”.

“Nàng...” Trong lòng nàng rất cục có hắn hay không?! Hình Thất bắt lấy bả vai nàng rồi hung hăng ôm chặt lấy: “Bây giờ ta thực hy vọng nàng vẫn chỉ là Vũ Điệp suốt ngày u sầu, khóc lóc kia.” Cũng đỡ phải khiến hắn phiền lòng như vậy.

Tiêu Tiêu ngoài mặt thì cười nhưng trong không cười mà bĩu môi với hắn, “Khiến người phải thất vọng rồi.”

“Aizz...” Hình Thất thở dài, chỉ ôm chặt lấy nàng, sự thay đổi của nàng quá lớn, khiến hắn trở tay không kịp. Vốn trong tâm đang vô khiên vô quái (không vướng không vấp) nhưng nay cũng vì nàng mà bắt đầu có chuyển biến, khiến cho hắn có chút mơ hồ về cảm giác của mình, rốt cục trong lòng nàng có tồn tại tình cảm gì với hắn nữa không đây?

“Người muốn ôm tới khi nào, có thể buông tay được chưa.”

Vốn đã định bình tĩnh, lòng hắn lại nổi phong ba, không thể vãn hồi nổi, nữ nhân này! Nàng là muốn chọc giận chết hắn sao! Có lẽ phải đem nàng ném lên giường, rồi nhào tới dạy dỗ một phen.

Sau đó, Tiêu Tiêu thực hối hận, chẳng qua chỉ nói một câu mà lại khiến hắn nổi lên thú tính đến vậy, vô duyên vô cớ tự nhiên thất thân, thực lợi cho hắn quá. Hừ, báo thù, nhất định phải báo thù, để xem nàng đối phó với hắn như thế nào.

Đẩy tiểu tỷ Hoa Hoa sang một bên, Tiêu Tiêu hướng về phía thư phòng Hình Thất chạy tới. Chỉ có điều, dường như người đang đứng trong phòng kia không phải là hắn: “Uy, người là ai?”

Đối phương xoay người, trên mặt có chút ngạc nhiên, nhưng lại nhẹ giọng mỉm cười: “Người thì sao, người là ai?”

Tiêu Tiêu nhìn hắn không hiểu ra sao cả, trừng mắt: “Ta là một nửa chủ nhân của nơi này, người là bằng hữu của tên gian nhân kia sao?” Có điều tại sao cái tên gian nhân kia lại có thể có bằng hữu nhìn qua mềm mỏng, thiện lương như vậy, rất kì quái.

Đối phương cười cười: “Người gọi hắn gian nhân? Thật xứng với hắn.” Lần đầu tiên có người hình dung Hình Thất như thế, rất thú vị.

“Bản thân thần không biết nàng gọi thần là gian nhân đâu.” Hình Thất bước qua cửa, trên tay ôm không ít sách. Quay người lại mắt trợn tròn nhìn Tiêu Tiêu: “Có chuyện gì?”

“Ha ha... Không có việc gì không có việc gì.” Không phải hắn đi ra ngoài rồi sao, tại sao quay về sớm thế.

Hình Thất kéo nàng lại gần, nói thêm: “Còn không hành lễ với tứ điện hạ.”

Tứ điện hạ? Không phải là cái tên tứ hoàng tử đáng ghét kia chứ. Chính hắn là hung thủ đã hại chết chín mẫu thân của nàng cùng Lưu lão đầu kia, thù lớn! Ta trừng người! Trừng chết người – cái tên sát nhân! Trừng chết người – cái tên khốn kiếp!

Tứ hoàng tử ngạc nhiên nhìn ánh mắt giết người của Tiêu Tiêu bắn về phía mình, lại mỉm cười ôn hòa: “Cô nương đã từng gặp ta sao?”

“Không có!” Nàng nào có cơ hội thấy hắn chứ.

Hình Thất nắm chặt vai của nàng, không cho nàng nói gì: “Nàng chính là Vũ Điệp.”

Ánh mắt tứ hoàng tử trong nháy mắt hiện lên một tia tinh quang, lập tức như có suy nghĩ gì đó nhìn nàng chăm chăm, hại Tiêu Tiêu da đầu run lên, hơi hang mang rúc vào phía sau Hình Thất. Thì ra tên tứ hoàng tử này mới là tên gian nhân chân chính a...

“Điện hạ.”

Tứ hoàng tử phát phát tay: “Người đi xuống đi, chúng ta có việc muốn nói.”

Hừ, có chuyện trọng yếu gì chứ, ai thèm nghe: “Dạ.”

Tiêu Tiêu vừa bước ra hoa viên, lập tức miệng lại bị người nào đó bịt kín: “Ta sẽ không giết người, nói cho ta biết tứ hoàng tử ở đâu?”

Cái gì vậy? Lại có kẻ sát nhân tới nữa? Vừa lúc vừa lúc: “Úm...” Không buông tay ra, ta nói như thế nào!

Sau một lúc thủ thế, bàn tay hộ pháp kia rốt cục cũng buông ra.

Tiêu Tiêu gắng thở hổn hển, đánh giá hắc y nhân trước mặt, ánh mắt này hình như ta đã gặp qua ở đâu rồi, Thủy Ưông Ưông, a, là hắn! Tiêu Tiêu nhanh chóng giữ chặt ống tay áo của hắn: “Tài thúc, người tới nơi này làm cái gì?”

Hắc y nhân chấn động toàn thân: “Người là ai?” Làm sao lại có thể nhận ra hắn!

“Ta là Tụ Bảo, là thiếu gia nhà ngươi đây!”

Hắc y nhân hai mắt trợn trừng, hoài nghi mình vừa nghe lầm: “Người nói cái gì?” Thiếu gia nhà hắn?! Cho hắn là đứa ngốc sao, thiếu gia đã chết lâu rồi, nữ nhân này đầu óc có bệnh rồi!

Tiêu Tiêu vội nói thêm: “Ta mượn xác hoàn hồn. Bị thái tử hại chết như vậy, ta chết không nhắm mắt a.”

Nàng ta biết người hại chết thiếu gia chính là đương kim thái tử! Nữ nhân này không đơn giản! Tài thúc nhanh chóng đặt đao lên cổ nàng: “Làm sao ngươi biết là thái tử?!”

“Ta đương nhiên biết!” Tiêu Tiêu tức giận trừng hấn, bắt đầu thấp giọng nói ra đủ loại chuyện về Tụ Bảo mà không ai biết. Trung niên nhân Tài thúc vừa nghe vừa sửng sốt.

“Thiếu... gia!” Quả nhiên, thùng nước lại bắt đầu trào dâng.

Tiêu Tiêu ném khăn tay ra: “Này, đừng khóc.”

Trung niên nhân xé miếng vải đen trên mặt xuống, ra sức lau nước mắt: “Thiếu gia, làm sao ngài lại chạy tới đây, lại còn thành nữ nhân nữa?”

“Chỉ còn có thân thể này có thể sử dụng, đành phải dùng tạm.” Tiêu Tiêu phát phát tay loạn xạ: “Ngươi và tứ hoàng tử có thù oán gì hả?”

“Hắn hại chết thiếu gia, ta đương nhiên muốn tìm hắn báo thù!” Trung niên nhân oán hận nắm chặt tay, nước mắt không ngừng chảy: “Thiếu gia, có phải ngài cũng đang tìm cơ hội báo thù hay không?”

Đương nhiên không phải: “Ta bây giờ là tiểu thiếp của Hình Thất.”

“Cái gì? Tiểu thiếp?!” Trung niên nhân bi phẫn, cái này thực sự là hy sinh quá mức: “Thiếu gia, ngài sẽ không thật sự... thật sự...”

“Phải phải, thật sự thật sự, ngươi cũng đừng khóc nữa.” Xoa bóp huyết thái dương, Tiêu Tiêu cảm thấy đau đầu vô cùng.

“Thiếu ...gia...” Trung niên nhân ôm cổ nàng, thiếu gia hấn biến thành nữ nhân, vẫn còn qua lại với tên Hình Thất kia, hấn làm sao lại không cảm thấy có lỗi với lão gia phu nhân được đây...

Ác... Lại là nước mũi, nước mắt nhầy nhụa lau khắp quần áo của nàng.

“Phu...người!” Tiểu tỷ Hoa Hoa không biết từ nơi nào xông tới, tân phu nhân làm sao lại ôm một nam nhân xa lạ! Trời ạ...

Tiêu Tiêu thật sự đau đầu: “Im lặng! Ta có thể giải thích.”

“Ồ. Ta thực sự muốn nghe lời giải thích của nàng.”

Hình Thất cùng với tứ hoàng tử cũng xuất hiện, sắc mặt xanh mét, vẻ mặt không được tốt. Nữ nhân này dám ôm ấp tên hắc y nhân thích khách này ở đây. Nàng coi hấn là cái gì chứ! Nàng có biết ai mới là chồng của nàng hay không!

Tiêu Tiêu cười ngây ngô, làm sao bây giờ, chẳng lẽ lại nói cho hấn biết nàng đã từng là Tụ Bảo ba tháng, hình như không ổn. Nhưng nhìn sắc mặt Hình Thất đáng sợ như vậy, nên giải thích thế nào đây?.

Trung niên nhân kéo kéo ống tay áo của nàng, “Thiếu...”

“Im đi!” Cũng không thể để cái thùng nước này phun hết sự thật ra được.

Hình Thất liếc mắt nhìn nhìn trung niên nhân, hấn là cận vệ của Tụ Bảo, võ công không thể khinh thường. Mà quan hệ của hấn với Vũ Điệp cũng không hề tầm thường: “Ta đang chờ lời giải thích của nàng.”

Tiêu Tiêu nhìn trung niên nhân, lại nhìn nhìn Hình Thất, tiếp đó lại nhìn vẻ mặt mỉm cười của tứ hoàng tử, đương nhiên cũng không tránh khỏi ánh mắt vô cùng ngạc nhiên của tiểu tỷ Hoa Hoa.

Sau đó nàng háng háng giọng, lớn tiếng nói: “Đây là cha ta!”

Phụ thân? Cha của nàng không phải là đầy tớ của vương phủ sao, sao giờ lại để ra phụ thân này? Trên mặt Hình Thất không có chút dấu hiệu thả lỏng nào, ngược lại càng thêm âm trầm: “Cha nàng đã sớm qua đời.”

Ách, không thể nào, tên gian nhân này đối với chuyện của nàng giống như đã rõ như lòng bàn tay, nàng nói cái gì cũng sai là sao: “Khụ! Là nghĩa phụ của ta, nghĩa phụ!”

“Ôm ấp nghĩa phụ ở đây?” Cho hấn là kẻ ngu sao!

“Ai nha, nghĩa phụ vất vả lắm mới tìm được ta, trong lòng kích động thôi. Người xem, trên mặt người còn rất vui mừng thế nên mới lưu lại nước mắt đó.”

Trung niên nhân lại bắt đầu chảy lệ, miệng lưỡi thiếu gia thật mềm dẻo, “Thiếu ...”

“Người đừng nói gì.” Tiêu Tiêu lại ngắt lời hắn, ngẩng đầu nhìn hướng Hình Thất: “Ta không lừa người. Ta thề! Ta với ông ấy không phải là quan hệ như trong tưởng tượng của các người!”

Hình Thất đưa tay xoa nhẹ khuôn mặt nàng, nhìn chăm chăm vào mắt nàng: “Xem ra chúng ta phải nói chuyện tử tế mới được.”

Sau khi thỉnh tứ hoàng tử và trung niên nhân rời đi, Hình Thất liền dắt nàng vào phòng, biểu cảm trên mặt có chút phức tạp. Aiz... có thể không nói chuyện được không...

Kỳ thật nếu phải nói chuyện thì cũng chẳng làm sao, có điều tại sao bọn hắn lại ưa nói chuyện ở trên giường thế này?! Tiêu Tiêu đối với chuyện này không thể tiếp nhận được.

Hơn nữa lại còn trần trụi nói chuyện, cái này càng kỳ quái hơn. “Người muốn nói chuyện kiểu này sao?”

Hình Thất không nói lời nào, chỉ hôn môi của nàng, lại khiến Tiêu Tiêu chịu không nổi tiếng liên tục hét: “Người làm cái gì! Rốt cuộc là có muốn nói chuyện hay không?!”

Hình Thất dừng lại nhìn nàng, sau một lúc lâu mới vùi đầu vào người nàng, tay ôm chặt lấy nàng, nhưng vẫn là không mở miệng.

Tên biến thái, hắn làm sao vậy? “Này! Hình Thất, ta đang nói chuyện với người đó.”

Đang lúc Tiêu Tiêu cho rằng hắn sẽ không mở miệng thì Hình Thất rầu rĩ ném ra một câu: “Không được phản bội ta.”

“Hả?” Đây rốt cuộc là cái gì a? “Ta không có...”

“Ta không biết mười năm nay nàng trải qua những gì, ta không muốn hỏi cũng không muốn tra. Nhưng nàng phải biết rằng, nàng đối với ta rất khác. Ta có thể chịu được bất cứ kẻ nào phản bội, nhưng chỉ riêng nàng là trăm triệu lần không được.”

Chính là ta không có phản bội người nha. Tiêu Tiêu nhú mày, hắn bị cái gì kích thích vậy, nói chuyện chẳng ra làm sao cả: “Người yên tâm, ta sẽ không phản bội người”. Hi vọng nghe nói như thế có thể làm cho hắn bình thường trở lại.

Quả nhiên Hình Thất chỉ vì câu nói này mà chịu đứng lên, vỗ về mặt của nàng, hắn còn nói thêm: “Dù cho nàng là người của Thái tử, chỉ cần nàng nói sẽ không phản bội ta, như vậy ta vẫn sẽ tin.”

Tiêu Tiêu hồ nghi nhìn nhìn hắn, tên gian nhân này sao lại không giống như lúc trước, làm sao lại cảm giác hắn thực yếu ớt a...

Nàng sờ sờ trán hắn: “Người không sao chứ?”

Hình Thất bắt lấy cái tay kia, kề mặt dính sát vào mặt nàng: “Vô luận phát sinh chuyện gì, nàng cũng đều ở bên cạnh ta sao?”

Thực kì quái! Tiêu Tiêu âm thầm cảm thấy lạnh phát run, tên gian nhân này cũng có lúc mềm yếu thế sao? Thật là đáng sợ: “Được, ta đáp ứng người, bất luận phát sinh chuyện gì, vĩnh viễn cũng đều ở cùng người.” Dù sao đây cũng chỉ là lời nói, hai năm sau rồi cũng sẽ đến lúc phải chào tạm biệt nhau thôi.

Hình Thất cứ như vậy an tâm nhắm mắt lại, sau đó cúi đầu hôn hôn nàng: “Nhớ kĩ nàng đã nói gì, vĩnh viễn đều phải nhớ rõ.”

“Ừ. biết rồi.” Bô lô ba la...

Tiểu tỷ Hoa Hoa ngồi một mình bên ngoài giường mắt trợn toàn lòng trắng lên nhìn trời. Hai người này làm sao vậy, không phải là muốn nói chuyện sao, làm sao mà giữa ban ngày ban mặt lại có thể làm chuyện sinh em bé chứ. Có kiểu nói chuyện như thế sao! Hại nàng còn phải ngồi xồm cả buổi, định nghe lỏm chút gì đó, kết quả cái gì cũng không có nghe được, lại còn làm bẩn cả tâm hồn thuần khiết của nàng nữa. Thiệt là.

7. Chương 11

Chương 11

“Ta nghĩ ta là người, không phải cầu.”

“Phải. Nàng nghĩ không sai.”

“Vậy tại sao người thời thời khắc khắc đều đem ta buộc tại bên người? Ta muốn đi ra ngoài chơi.”

Tiêu Tiêu vô cùng không hài lòng! Vì cái gì mà nàng phải bồi tên gian nhân này ở trong hang ổ thư phòng cả ngày vậy, ngay cả tự do cũng không có.

“Ta là vì muốn tốt cho nàng.” Hình Thất ngay cả đầu cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục làm việc của hắn. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vì cái mạng nhỏ của nàng, vẫn là phải cẩn thận.

Tức chết người đi được, ở đây so với ở Phú Quý lâu thì có khác gì nhau! Giống nhau đều là bị giam lỏng! Khi đó ít nhất ở trong phạm vi nhất định nàng muốn đi thể nào thì cứ đi, muốn làm cái gì thì làm cái đó. Nhưng hiện tại lại thảm hại hơn rất nhiều, nàng chỉ có thể ở bên cạnh hắn!

“Hình Thất, ta chán ghét ngươi.”

“Ừm, ta biết.” Hình Thất vẫn là bộ dạng hời hợt, mặc kệ nàng tự nói tự nghe.

“Ngươi mỗi lần đều nói tốt với ta, đến khi ta hỏi lý do lại không nói!” Hắn coi nàng là cái gì, Sủng vật?! Con mắt đảo qua một vòng, Tiêu Tiêu còn nói thêm, “Ta muốn đi nhà cầu, không phải, nhà vệ sinh.”

“Được. Ta lập tức đi là tốt rồi.”

Không phải chứ, chẳng lẽ nàng đi vệ sinh mà hắn cũng muốn đi cùng?! Ngất...

“Ta thấy ngươi không nên đi theo ta, như vậy ta sẽ thẹn thùng, ta cam đoan lập tức sẽ trở lại, được rồi được rồi, cứ như vậy.” Phất phất tay, cũng không thèm nhìn hắn, Tiêu Tiêu nhanh chóng mở cửa bỏ chạy.

Hình Thất đang muốn đứng dậy đuổi theo, nhưng tưởng tượng nàng nói sẽ thẹn thùng, đành bất động ngồi đó. Trong thời gian ngắn như vậy, lại ở trong phủ, chắc là sẽ không xảy ra sự cố gì đâu.

Có đôi khi, sự cố thường đột ngột xảy ra vào lúc ta không ngờ nhất. Giống như hiện tại, Tiêu Tiêu đã nghênh ngang đứng bên ngoài cửa Hình phủ. Hừ, càng không cho phép nàng trốn, nàng liền trốn cho hắn xem!

Chà chà chà, mới đi được chưa xa, bên người nàng đột nhiên thoát ra N tên hắc y nhân, tay cầm lợi đao, ánh đao lóe lên chói mắt. Tiêu Tiêu ngây ngốc, nàng cùng bọn họ hẳn là không thù đi.

Rút đao, muốn chém xuống người trước mặt. Hắc y nhân vung tay lên...

Nhưng đồng thời, một thân ảnh khác đã nhanh chóng bay tới. Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đó người đã vững vàng ở trên nóc nhà. Nàng ngẩng đầu nhìn nhìn, di? Phẩm Nguyệt. Người này lại từ nơi nào xuất hiện thế này?

Hắc y nhân động tác nhất trí, cũng nhảy lên nóc nhà. Hai bên lập tức động thủ. Tất nhiên dưới võ công bất phàm của Phẩm Nguyệt, sau vài chiêu bọn hắc y nhân không chết thì cũng bị thương. Chờ hắc y nhân vừa rút lui, hắn lập tức buông Tiêu Tiêu ra, phân rõ giới tuyến.

Tiêu Tiêu trầm tư suy đoán, hắc y nhân này đại khái là do chủ nhân của khối thân thể này rước lấy đây. Còn Phẩm Nguyệt, hẳn là vẫn đang chìm đắm trong trò chơi theo dõi gì đó, xác định Hình Thất có phải đệ đệ của hắn hay không.

“Không muốn chết, tốt nhất quay về Hình phủ.” Phẩm Nguyệt nói xong xoay người muốn đi.

Tiêu Tiêu thấy thế lập tức đuổi theo giữ chặt tay hắn, “Đừng đi vội, mang ta theo.”

Đùa hả, nàng chính là không muốn sống trong Hình phủ nữa nên mới chạy ra ngoài. Trở về? Như vậy sao được!

Phẩm Nguyệt bởi vì cử động của nàng mà chấn động, vội vàng bỏ tay ra, lông mày nhăn lại. “Xin tự trọng.”

Vâng vâng, Tiêu Tiêu gật đầu, “Huynh cũng không nên bỏ lại ta a.”

Những lời này lại khiến ặt hấn càng nhăn nhó hơn nữa, “Xin – Tự – Trọng!”

Lại là tự trọng, hấn không còn từ khác hả?! “Ta nói rồi, ta không thể trở về được.”

Không thể? Chính mình mới vừa đến nơi đây còn không quá quen thuộc, nữ tử này lại không biết có quan hệ gì với Hình phủ, “Cùng ta không quan hệ.”

“Có quan hệ, đương nhiên có quan hệ. Ta vừa bị Hình phủ đuổi việc, mà huynh mới rồi lại cứu ta một mạng. Ta đây tuy rằng không đọc qua sách vở, nhưng cũng biết tri ân đồ báo. Cho nên, ân công, huynh hãy cho ta cơ hội được phục vụ bên cạnh huynh, hảo hảo báo đáp huynh đi.” Mặc kệ, có thể đi theo thì phải cố gắng đến cùng.

“Bọn họ vì sao phải giết ngươi?” Một tỳ nữ bình thường tại sao lại kéo đến nhiều cao thủ như vậy, thân phận của nàng nhất định không đơn giản.

“Ta làm sao biết. Còn không hiểu ra sao cả thì bọn chúng đã tới rồi, ta hồn nhiên thiện lương ngây thơ, đáng vẻ không giống người kết thù kết oán bại hoại, tám phần là nhận lầm người.” Tự thối phồng bản thân một phen, đem vấn đề thối sạch, hấn chắc sẽ không quan tâm chuyện của nàng đâu.

Nghĩ nghĩ, Phẩm Nguyệt lại nhìn nàng chăm chăm nửa ngày, tạm thời mặc kệ nàng là ai, đã là người của Hình phủ, đối với sự tình bên trong chắc cũng biết ít nhiều, cũng đỡ mất công hấn phải tự tìm hiểu, “Đi thôi.”

Sao tự nhiên lại dễ nói chuyện vậy? Lúc trước bởi vì Tụ Bảo là đệ đệ của hấn, lần này lại là bởi vì sao? Tiêu Tiêu kỳ quái ngẩng ngẩng hấn, chắc chắn là hấn có mục đích gì đây.

Nhưng Tiêu Tiêu không biết rằng, bởi vì chuyện nàng chạy trốn mà giờ phút này Hình phủ đang gà bay chó chạy. Hình Thất lật tung toàn bộ Hình phủ mà vẫn không thấy bóng dáng của nàng, trên mặt đã xuất hiện tuyệt vọng, điều hấn lo lắng đã xảy ra. Tứ điện hạ vì đảm bảo quá khứ của hấn không bị người khác biết được, rất cục đối với nàng xuất thủ.

Cho nên, N ngày sau, bởi vì chạy trốn thành công vốn nên vui vui vẻ vẻ thì người nào đó lại vẻ mặt buồn bực, bắt đầu hối hận quyết định của chính mình. Chắc hấn lúc này Hình Thất đang lo lắng cho nàng, dù sao nàng cũng là lão bà của người ta, đương nhiên không thể khoải hoạt như trước.

Không biết mình lúc ấy tại sao lại cảm thấy đi theo Phẩm Nguyệt là chuyện tốt chứ. Người này trừ bỏ đứng ở khách điểm thì là đi do thám Hình phủ, có mỗi hai địa điểm ấy bay qua bay lại, chán nản tới cực điểm.

Nhàm chán nhất chính là, còn phải kể lại cho hấn nghe thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Hình Thất, thói quen sinh hoạt sinh hoạt thường ngày của hấn ra sao. Thân ảnh tên gian nhân này liên tục lẩn lút trong đầu nàng, muốn quên trong chốc lát cũng không được.

Có điều an ủi duy nhất chính là hắc y nhân lại tới hai lần nữa, đòi giết đòi chém vô cùng náo nhiệt, khiến kiếp sống tỳ nữ buồn tẻ của nàng coi như có thêm niềm vui.

Hai ngày này, ánh mắt Phẩm Nguyệt nhìn nàng có điểm không giống trước. Chắc hấn cũng biết nàng là lão bà của Hình Thất rồi, nhưng kì quái là một người đứng đắn như hấn tại sao lại không đem nàng đuổi về Hình phủ, dù nói thế nào nàng cũng là em dâu của hấn nha.

“Này, gia, huynh đừng nhìn ta như vậy, ta sợ a.”

Phẩm Nguyệt dời ánh mắt, quay về phía bàn cơm.

Tiêu Tiêu sờ sờ hai má, trên mặt mình hấn là không có cái gì kì lạ đi. Cái tên Phẩm Nguyệt này càng ngày càng quái. Nàng cầm lấy một cái đùi gà, không thèm để ý hình tượng mà cắn loạn lên lại đưa tới cái nhìn khó hiểu của hấn, thiệt là, làm hại nàng chẳng cảm thấy ngon miệng nữa.

“Gia, huynh ăn đi, đừng có nhìn ta mãi thế.” Làm nàng muốn bỏ cửa mà chạy lấy người.

“Tiểu Điệp!” Bỗng nhiên một đại thanh âm vang lên.

Tiêu Tiêu nhanh chóng quay đầu lại thì nhìn thấy một nam nhân to lớn trông giống như một con gấu đang bước nhanh đi đến trước mặt nàng, nhân tiện ôm chặt lấy nàng gào lên, “Rốt cuộc ta đã tìm được nàng, vi phu rất nhớ nàng a.”

Vi phu? Cái gì vi phu! “Vị này, Hùng tiên sinh, ta nghĩ ta không biết người, xin đừng làm loạn bám víu quan hệ a.” Thật là đáng sợ, không ngờ Vũ Điệp này lại có một lão công như vậy, kia Hình Thất thì sao?.

Hùng tiên sinh thả lỏng hùng chương, trên mặt vẻ xấu hổ, “Là ta không tốt, nàng đừng tức giận, cùng ta về nhà được không? Ta sau này sẽ không bao giờ ... phát cẩu linh tinh nữa, ta nhất định sẽ hảo hảo đối đãi với nàng.”

“Ha ha... Đây... chúng ta chậm rãi thương lượng đi, người trước tiên thả ta xuống dưới được không, ha ha...” Tiêu Tiêu nhanh chóng quay đầu lại cầu cứu, cứu ta a, Phẩm Nguyệt...

Di? Người đâu? A ...Ông trời đánh chết nàng đi! Vì cái gì cứ đến thời khắc nguy hiểm cần hẩn thì hẩn lại biến mất chứ! Hẩn có phải là nam nhân không a! Thực quá đáng, cứ như vậy đem nàng ném ột con gấu! Tên Phẩm Nguyệt này so với Hình Thất là một tên gian nhân hơn nhiều! Nàng nhìn lầm hẩn rồi!

Tiêu Tiêu liều mạng đạp chân lung tung, “Ta không biết người, người tránh ra. Ta không phải là Vũ Điệp, ta họ Tiêu.”

“Nàng đừng nóng giận, ta nhận lỗi rồi còn chưa được sao, tha thứ cho vi phu lần này đi.” Lời nói của hẩn thực cảm động.

“Không không, ta thật sự không biết người!” Thấy có không ít người vây xem, Tiêu Tiêu lập tức tìm xin giúp đỡ, “Cứu mạng a, hẩn cố chấp bắt nạt con gái đang hoảng!”

Vốn đang hứng thú quan sát hai người, nghe nàng vừa nói, mọi người lập tức hành động nhất trí quay đầu đi, bọn hẩn không thấy được, cái gì cũng không thấy được. Dùng cơm ăn cơm, gọi món ăn gọi món ăn. Vừa rồi có phát sinh cái gì sao...?

A, không phải đâu. Những người này sao lại như vậy chứ. Tiêu Tiêu ngốc rưng, bị Hùng tiên sinh xuất ra khí lực khiêng lên vai giống như túi gạo rồi ném vào trong xe ngựa.

Dọc theo đường đi, Hùng tiên sinh dùng hết khả năng nói tốt lấy lòng nàng, chính là hình tượng của một tên nam tử si tình. Ngay cả nàng nghe được cũng bị cảm động liên tục. Nguyên lai Hùng tiên sinh là một nam nhân tốt như vậy. Vũ Điệp này có chồng tốt đến thế, như thế nào lại còn hồng hạnh xuất tường, chạy tới làm tiểu thiếp của Hình Thất chứ! Thật sự là tham lam quá mà.

“Tiểu Điệp nàng xem, mỗi ngày ta đều cho người lau chà bảo bối của nàng, thực sạch sẽ đi, cùng với lúc nàng trước khi đi không hề khác nhau đâu.” Hùng tiên sinh cầm chặt lấy tay nàng, sắc mặt vui mừng hỏi han, “Hiện tại nàng đã trở lại, có cao hứng nhìn qua một chút không?”

Không thể nào...!!!!

Cả căn phòng này... đều là Hình Thất?!

Tuy rằng xem ra mặt vẫn còn rất non nớt, nhưng thật là hẩn! Nhìn nhìn lạc khoản dưới mỗi bức vẽ. Trời ạ! Nhiều bức họa như vậy, lại đều là do Vũ Điệp kia tự vẽ! Chỉ sợ Vũ Điệp này đã yêu tha thiết tên gian nhân kia rồi. “Đây...”

“Ta biết nàng lại nghĩ tới trước kia,” Hùng tiên sinh sờ sờ tóc của nàng, nói, “Nhưng đừng tiếp tục thương tâm, muội muội nàng nếu biết nàng lo lắng như vậy, chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.”

Ách, cái gì muội muội? Khóe miệng Tiêu Tiêu co rúm. Nhìn nhìn Hùng tiên sinh, hẩn không phải là đem Hình Thất trở thành muội muội Vũ Điệp chứ. Nàng lặng lẽ chảy ra hai giọt mồ hôi.

Xin hân... Tuy rằng bộ dạng của Hình Thất so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, nhưng hân là nam nhân chân chính a – Là tình địch của người đó! Tiêu Tiêu bắt đầu có điểm đồng tình với con gấu si tình này, nàng vỗ vỗ bờ vai của hân, “Không có, người yên tâm, ta không có thương tâm.”

Hùng tiên sinh lại là vẻ mặt kích động, “Nàng không cần giả vờ, nàng cảm thấy đau lòng thì ta cũng cảm thấy đau lòng, ta lo lắng cho nàng là ta nguyện ý.” Thật tốt quá, Tiểu Điệp đã nghĩ tới cảm thụ của hân rồi sao.

“Khụ!” Vị Hùng tiên sinh này đang kích động cái gì thế, “Người để cho ta nghỉ ngơi một lát, ta mới vừa đến nơi này, mệt chết đi được.”

“Hảo hảo hảo,” Hùng tiên sinh đáp lời mang nàng vào phòng ngủ, vui vẻ rạo rức tìm người đi chuẩn bị bữa tối, Tiểu Điệp đã trở lại, trong lòng hân thật sự là cao hứng a!

Ném qua cơm chiều, Tiêu Tiêu bắt đầu lo lắng, vị Hùng tiên sinh này không phải là dạng giống Hình Thất chứ, vừa bước vào cửa đã yêu cầu thoát y, nếu như vậy thì thảm. Làm sao bây giờ?

Bỗng cửa phòng bị đá văng thô lỗ, Hùng tiên sinh vẻ mặt đáng sợ, ngón tay rắc rắc rung động vào phòng, cùng ban ngày quả thực là giống như hai người. Tiêu Tiêu kinh hoảng, hảo dọa người! Chẳng lẽ... chẳng lẽ hân là hai mặt?!

Vị Hùng tiên sinh bị cho là hai mặt này âm hiểm nhìn nhìn nàng sau đó khoe miệng liếm ra một nét cười hung ác, “Thoát y!”

Đúng là không có ý tưởng gì mới mẻ... Xem ra nam nhân Tống Triều đều chỉ biết nói hai chữ “thoát y”. Hay là nhóm người muốn lên giường chỉ thích nói hai chữ này đầu tiên? Tiêu Tiêu nuốt nước miếng, cố gắng đánh giá Hùng tiên sinh giống như hung thần ác sát trước mắt, thân thể bắt đầu phát run, nàng cũng không muốn cởi a.

Không chờ nàng phải phản kháng lâu, cửa phòng lần thứ hai lại bị mở rộng, lại là một Hùng tiên sinh nữa xuất hiện. Tiêu Tiêu càng phát ngốc hơn nữa. Không thể nào, nguyên lai là song sinh, căn bản không phải là cái gì hai mặt a.

Hùng tiên sinh ôn hòa rất nhanh che chắn ở trước mặt Tiêu Tiêu, đối với Hùng tiên sinh hung ác kêu to, “Đại ca!”

Hùng hung ác nhìn nhìn hân lại nhìn nhìn Tiêu Tiêu, trong mắt bắt đầu xuất hiện hoang mang, “Thoát y...”

Còn cởi nữa hả!!!!

“Đại tẩu đã chết rồi! Đại ca! Huỳnh tỉnh lại đi!”

Cái gì. Đại tẩu? Thoát y hóa ra là đại tẩu... Đây là cái Logic gì?! Chậm đã... Chẳng lẽ là nói, “Thoát Y” là tên người? Không thể nào... Trên đời này có người tên như vậy sao, còn là một nữ nhân?! Tiêu Tiêu bắt đầu lau mồ hôi dữ dội.

Hùng ôn hòa tiếp tục kêu la, thẳng đến khi Hùng hung ác bị kích động đến ngất đi mới dừng lại, Hân ôm lấy Tiêu Tiêu, vẻ mặt tự trách, dùng ngữ khí vô cùng có lỗi nói, “Ta nghĩ bệnh của đại ca đã tốt hơn, không nghĩ tới... Sau này ta sẽ không bỏ lại nàng một mình nữa. Nàng ... không cần giận ta.” Thấy Tiêu Tiêu gật đầu, lúc này Hùng ôn hòa mới đi ra cửa.

Aiz, thật sự là loạn thất bát tao, tự nhiên xuất hiện hai Hùng tiên sinh, còn có nữ nhân đã chết tên là “Thoát Y” nữa, đúng là một gia đình kì quái.

Hùng ôn hòa vừa đi chắc sẽ không trở về sớm, Tiêu Tiêu khấn trương hề hề đánh một giấc, thực sự vạn nhất hân vừa đi mà đã quay lại. Đang nửa mê nửa tỉnh, đột nhiên nàng nghe được có người nhẹ giọng khiêu cửa sổ mà vào. Aiz...Thật sự là đêm dài lắm mộng mà.

Tiêu Tiêu hí mắt lại, tỉnh táo ngẩng ngẩng người vừa đến, tối đen như mực, thấy không rõ - đây lại là ai nữa vậy.

“Giả ngủ? Vẫn chưa chịu dậy.” Thanh âm già nua vang lên, lạnh băng băng, Tiêu Tiêu bật người nghe lời ngồi dậy, hẳn không phải cũng là người tới giết nàng chứ. Gần đây số nàng đúng là số con rệp, lúc nào cũng có hắc y nhân đuổi giết, bất quá đây là lần đầu tiên trực tiếp nhìn thấy.

“Chưa hoàn thành nhiệm vụ, vì sao lại trở về?”

Nhiệm vụ gì? Nàng cũng không phải Vũ Điệp thực sự, ai biết chứ. Tiêu Tiêu cúi đầu không lên tiếng, nói gì cũng sai, tốt nhất là không nói...

“Chủ nhân thực mất hứng, nếu không phải ta thay người chịu trách nhiệm, người có thể còn sống trở về sao!”

Vâng vâng, người lợi hại, người vĩ đại, nhưng ta thật sự không biết nhiệm vụ gì, thiệt là, cũng không lộ ra tí ẩn ý gì, ta cũng gấp a. Tiêu Tiêu không dám nhìn hẳn, thẳng cúi đầu, giữ im lặng.

Hắc y nhân thấy nàng không dám lên tiếng, tiếp tục chất vấn, “Người không phải là đã yêu tên kia rồi chứ.”

Này... Tên kia theo lời hẳn không phải là chỉ Hình Thất đi? Vũ Điệp hình như chỉ nói chuyện với mỗi tên gian nhân này, hẳn đúng là hắn đi.

“Không có, ta không có yêu hắn!” Trong thiên hạ to lớn nhường này, tên gian nhân hư hỏng chán ghét như vậy, nàng sẽ thích ư? Ha! Đầu óc nàng cũng chưa có hỏng nha. Bất quá, hẳn lo lắng cho nàng như vậy... aizz...

“Ta tin người không dám. Ngày mai trở về Hình phủ, người phải biết, không hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ phải trả giá. Nghe chưa.”

Trả giá, không phải là chết sao, trong phim ảnh đều như vậy diễn. Chính là không phải chỉ một mình nàng không hạ thủ được, dù sao nàng cũng không có liên quan gì tới chuyện này. Mà chỉ sợ ngay cả Vũ Điệp kia cũng không hạ thủ được đi, nàng ta còn đang yêu thầm tên gian nhân kia kia. Chắc hẳn nàng ta đã ôm quyết tâm tha chết để được ở bên cạnh hắn. Thật đáng thương.

Hắc y nhân thấy nàng lại không lên tiếng, đưa tay bóp chặt cổ của nàng, “Đừng quên bộ dạng của kẻ phản bội muốn chết không được mà muốn sống cũng không xong. Người cũng muốn trở thành một thành viên trong bọn chúng sao?!”

Mười đại khổ hình tra tấn Mãn Thanh lập tức thoáng hiện lên trong đầu, Tiêu Tiêu vẫy tay, đầu lắc như trống bỏi, không cần, nàng mới không cần tìm tội chịu! Buông tay! Nàng không hô hấp được! Ước gì bây giờ có thể quay về Hình phủ, lúc trước nàng sẽ không nên chạy trốn, nàng hối hận rồi.

Hắc y nhân hừ lạnh, lúc này mới buông nàng ra, mắt sắc liếc nàng một chút, vèo một tiếng, lại bay qua cửa sổ biến mất.

Thật là đáng sợ, ra khỏi Hình phủ, nàng như thế nào ở đâu cũng không được an thân. Trong chốc lát bị N tên hắc y nhân đuổi giết, trong chốc lát lại xuất hiện tên hắc y nhân muốn giết nàng. Nàng lần này sống lại cùng cái chết chỉ cách nhau trong gang tấc! Thân phận của Vũ Điệp này cũng quá rắc rối đi.

Aizz... ngày mai phải tìm biện pháp quay về Hình phủ mới được, hiện tại ngấm lại nơi đó quả thật là thiên đường a...

8. Chương 12

Chương 12

Tiêu Tiêu cảm khái lúc này xuất môn lại là một lần nữa không thuận lợi, chưa đi được mấy bước đã có hắc y nhân xuất hiện trước mặt. Aiz, những người này ăn no không có việc gì làm sao vậy, chỉ biết K nàng, sao không hảo hảo đi K những người khác đi!

Bất đắc dĩ trợn trắng mắt, Tiêu Tiêu tiếp tục bước đi, mặc kệ, nếu bọn họ muốn chém chết nàng thì cũng không có biện pháp. Dù sao cái tên lừa đảo kia cũng đã nói nàng có thể sống được hai năm cơ mà, đã đến thời gian đâu, nàng còn lâu mới chết dễ dàng như thế.

Quả nhiên! Lại có một thân ảnh quen thuộc xuất hiện trước mắt, đem Tiêu Tiêu đang bị bao vây giữa một đám hắc y nhân cứu ra. Không phải ai khác, chính là cái tên cứ đến thời điểm mấu chốt mới xuất hiện – Phẩm Nguyệt! Cũng may là hắn còn đến kịp.

Tiêu Tiêu trừng mắt nhìn Phẩm Nguyệt, “Huynh không phải mất tích rồi sao!”

Phẩm Nguyệt lơ đãng, đưa đưa mắt, ý bảo Tiêu Tiêu đi theo hắn. Vẫn tức giận, sau khi trừng mắt với hắn nửa ngày Tiêu Tiêu mới chịu đi theo hắn.

Trở lại khách điểm, Phẩm Nguyệt chỉ buông một câu, “Ta sẽ không để cho cô quay về Hình phủ.”

Gì vậy, hiện tại nàng chính là lão bà của Hình Thất, là em dâu của hắn, hắn vì cái gì mà không cho nàng trở về, dựa vào cái gì?! Mà hắn bảo an tâm cái quỷ gì chứ! Hơn nữa, hắn không cho nàng đi thì nàng sẽ trốn đi, cũng không phải là không có chân, cắt, mặc kệ hắn.

Bất quá từ nơi này nhìn ra bên ngoài, Tiêu Tiêu phát hiện hình như mình lại bị giam lỏng, hơn nữa lần này còn thảm hại hơn lần trước. Thời gian Phẩm Nguyệt đi ra ngoài, nàng căn bản là rơi vào trạng thái ngủ mê ngủ mết, thẳng đến khi hắn trở về, nàng mới có thể thanh tỉnh cùng hắn mất to trừng mắt nhỏ. Tự do của nàng coi như hoàn toàn không có.

Cứ như vậy qua vài ngày, Tiêu Tiêu bắt đầu tưởng niệm Hình phủ tha thiết. Tuy rằng Hình Thất còn buộc nàng tại bên người nhưng mà hắn sẽ bồi nàng nói chuyện, thường xuyên bị nàng chọc cho không thể trốn tránh. Mẹ nó chứ, bộ dáng kia phi thường thú vị. Hơn nữa ngực của hắn cũng rất ấm áp, làn da lại trơn láng như vậy sờ thật thoải mái. Nghĩ tới nghĩ lui, Tiêu Tiêu cảm thấy những ngày sống cùng Hình Thất có lẽ là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong những lần được sống lại của mình.

Aiz, tiếp tục thở dài một tiếng, Tiêu Tiêu không khỏi cảm giận vì bất đắc dĩ phải sống kiếp sống của kẻ bị tù tội. Nàng hiện tại thật sự rất nhớ Hình Thất. Hình Thất, chàng có biết hay không lão bà của chàng đang bị giam lỏng, có nhà mà không về được, thật đáng thương a...

Có lẽ Thượng Đế đã thực sự nghe thấy thanh âm của nàng, một ngày nào đó sau khi mở mắt ra, Tiêu Tiêu cứ nhiên bị rơi vào một vòng ôm quen thuộc, “Hình Thất?!” Tiêu Tiêu kinh hô, như thế nào lại vậy, nàng không phải đang ở khách điểm sao, không phải là bị Phẩm Nguyệt cướp đoạt tự do rồi sao! Sao bây giờ lại...?

“Đừng nói chuyện, để cho ta hảo hảo ôm nàng một cái.” Hình Thất gắt gao ôm lấy Tiêu Tiêu, hắn còn tưởng sẽ không bao giờ được gặp lại nàng nữa, hắn tưởng nàng đã chết mất rồi. Khi đó nhìn thấy Tiêu Tiêu không nhúc nhích nằm ở trên giường khách điểm, hắn thậm chí có cảm giác tim mình như đã ngừng đập. “Sau khi trở về ta sẽ không bao giờ để cho nàng rời khỏi ta nửa bước, dù nàng có oán ta, ta cũng sẽ không thay đổi quyết định!”

Cái này... mặc kệ đi, dù sao Tiêu Tiêu cũng không muốn rời khỏi Hình phủ nữa, đi ra ngoài gặp nhiều phiền toái như vậy, vẫn là ở bên cạnh Hình Thất tốt nhất. “Yên tâm, ta sẽ không oán chàng.”

Hình Thất lại dùng sức ôm chặt Tiêu Tiêu hơn nữa, sau đó mới buông nàng ra, “Tuy rằng hắn đã đáp ứng với ta sẽ không xuống tay với nàng nữa, nhưng ta vẫn không yên lòng. Vì để bảo vệ nàng, đây là biện pháp duy nhất ta có thể nghĩ đến.”

“Kỳ thật cũng không có gì, trong phủ ăn ngon ngủ ngon, ta sẽ không tiếp tục chuồn êm nữa đâu.” Đứa ngốc mới có thể tiếp tục chạy loạn, nếu lại đụng tới con gấu trưởng phu kia cùng với đám hắc y nhân nọ, thì không phải là tiêu đời rồi sao. Vẫn là Hình Thất khiến nàng an tâm nhất.

Hình Thất nhìn nhìn Tiêu Tiêu, tay trái không ngừng vuốt ve khuôn mặt nàng, trong ánh mắt nóng rực tràn đầy thâm tình, khiến hai mắt Tiêu Tiêu ngứa ran, “Ta biết lần này nàng tiếp cận ta là có mục đích. Nhưng ta tin tưởng nàng, bởi vì nàng đã nói sẽ không bao giờ phản bội ta, vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh ta.”

Ánh mắt hắn thật mạnh mẽ, âm thầm chột dạ một phen, Tiêu Tiêu gãi gãi cái mũi, ừm... mục đích? Không phải là cái nhiệm vụ giết hắn chứ. Xem ra tên gian nhân này đã điều tra qua về nàng rồi. “Đúng vậy, đúng vậy, ta sẽ không bao giờ phản bội chàng.” Thân thể Vũ Điệp không giống cao thủ võ lâm như Tụ Bảo, nàng làm sao có thể giết hắn được chứ. Nghĩ lại, Vũ Điệp này hình như là một sát thủ, nếu nàng ta không có võ công thì làm sao mà giết người được, cái này có điểm kì quái nga.

“Đúng rồi, nàng đi vắng vài ngày, khiến ta thiếu chút nữa là bị chết đuối, nàng vẫn là giải quyết dùm ta cái tên đứng ngoài cửa kia đi.” Hình Thất đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, liếc ra ngoài cửa sổ.

Người nào ngoài cửa? Tiêu Tiêu nhanh chóng nhảy xuống giường, mở cửa vừa nhìn, ngất, là Tài thúc!

“Thiếu... thiếu... Tiểu, Tiểu Điệp.” Lấp bắp mở miệng, trung niên nhân gọi là Tài thúc bắt đầu dâng lên vẻ mặt kích động đầy nước mắt.

Tiêu Tiêu liền vội vàng kéo hắn chạy tới hoa viên trống trải, xác định chắc chắn Hình Thất không theo tới, lúc này mới hỏi, “Việc lần trước ta bảo người điều tra thế nào rồi?”

“Có có!” Tài thúc bắt đầu trình bày bô lô ba la, “Vũ Điệp, mười sáu tuổi, nhưng mà thuộc hạ cảm thấy không giống vậy. Là cao thủ số một số hai của tổ chức sát thủ thần bí ‘Phi Tiên’, kỳ thật thuộc hạ cũng không cảm thấy trình độ của cô ta cao cường như vậy, cô ta chỉ biết dùng độc...”

“Ừ. Người điều tra cẩn thận lắm.” Tiêu Tiêu khích lệ nói, “Tin tức của Kim gia cũng không tệ, tốt lắm.”

“Thiếu gia, ‘Phi Tiên’ tựa hồ là tổ chức sau lưng thái tử, như vậy không phải ngài đang rất nguy hiểm sao, cái kia Hình công tử nói như thế nào cũng là... Hơn nữa, thiếu gia ngài cũng là người của thái tử, vậy thì Hình công tử này chính là địch nhân của ngài, hơn nữa ngài còn yêu thích hắn, đây không phải là...”

“Hắn là bảo bối của ta, làm sao ta có thể hại hắn được.” Tiêu Tiêu nghĩ nghĩ còn nói thêm, “Hiện tại chúng ta cũng không phải giúp đỡ cho thái tử. Lần đó thái tử chỉ dựa vào tin đồn mà đã phái sát thủ xuống tay với ta, có thể thấy được hắn vốn không tin tưởng ta. Đã vậy bây giờ chúng ta không cần phải vì hắn mà cung cấp tin tức quý giá.” Hừ, cái gì mà thái tử chứ, dù có đứng ở vị trí cao nhất cũng chưa chắc đã phải người tốt.

Trung niên nhân gật gật đầu, nước mắt kích động còn chưa ngừng lại, “Thiếu gia... sau khi biết ngài mất tích, thuộc hạ rất lo lắng. Hiện tại ngài đã trở lại, thuộc hạ lập tức dùng bồ câu đưa tin quay về Phú Quý lâu, lão gia và phu nhân đều vì chuyện này mà lo lắng hừng hực. Ngài chừng nào định trở về gặp bọn họ vậy?”

Cái gì! Hắn lại đem thân phận của nàng nói cho hai thùng nước kia! Sao hắn lại làm vậy chứ. “Ta vĩnh viễn cũng không quay về!” Hồn đản, nàng mà trở về là bọn họ đem nàng biến thành yêu quái ngay, nàng còn chưa muốn bị thiêu chết đâu.

Trung niên nhân thấy thiếu gia tức giận, vội vàng vọt đến một bên, nói lời cáo từ rồi tung người nhảy lấy đà, thoáng cái đã không thấy tung tích. Cứ để cho thiếu gia tự tức giận đi, hắn không muốn làm vật hy sinh đâu, chạy nhanh thì hơn.

“Làm sao vậy?” Hình Thất chẳng biết từ lúc nào đứng ở sau lưng Tiêu Tiêu, xoa eo của nàng, vạn phần mê đắm.

Vẫn là tên gian nhân này tốt, Tiêu Tiêu khế tựa vào trên người hắn, “Không có việc gì, không có việc gì, có chàng ở bên cạnh ta còn có thể có chuyện gì chứ.” Đánh chết nàng cũng không ra khỏi cửa nữa.

Bất quá sau mấy ngày sống nhàn nhã, một ngày nào đó tỉnh lại, Tiêu Tiêu phát hiện mình lại bị Phẩm Nguyệt bắt trở về, “Huynh thật xấu xa! Sao huynh luôn gây trở ngại cho ta vậy, ta đã đắc tội gì với huynh chứ!” Người này võ công rất cao, xem ra không thể trốn thoát được. Hình Thất, chàng tiếp tục tới cứu ta thêm lần nữa đi...

Phẩm Nguyệt nhìn nhìn Tiêu Tiêu, “Đêm đó cô cùng người bịt mặt nói chuyện ta đều nghe thấy được.”

Người bịt mặt nào? Tên kỳ quái này! Không phải là tên hắc y nhân trong nhà Hùng tiên sinh chứ. “Thế thì sao nào? Ta cùng lão nhân đó nói chuyện thì liên quan gì đến huynh?!” Đáng giận, tên này càng ngày càng thần kinh.

“Ta sẽ không để cho cô giết hắn.”

Ách... đúng vậy, Hình Thất chính là đệ đệ của Phẩm Nguyệt, hắn đương nhiên sẽ không thờ ơ đứng nhìn, “Ha ha... Ta thực ra cũng không muốn giết hắn nha, hắn đối với ta tốt như vậy, ta cũng không phải

đầu óc có vấn đề. Hơn nữa ta cũng không còn nhiệm vụ này nữa. Ha ha...” Xem ra ngày đó nàng bị Hùng tiên sinh bắt đi, hẳn đã lên đi theo, bắt quá...

“Huynh nhìn coi!”

Đang đang uống nước Phẩm Nguyệt thiếu chút nữa liền phun ra, cổ quái liếc Tiêu Tiêu một cái, “Cô nương... rất giống một người.”

Ai biết giống ai, bắt quá hai tên huynh đệ này rất giống nhau, Hình Thất thì thích nghe lén, Phẩm Nguyệt thì thích nhìn trộm, kẻ tám lạng người nửa cân. “Huynh không phải là muốn giam lỏng ta cả đời đi.”

Phẩm Nguyệt không lên tiếng, sau một lúc mới hạ giọng, “Ta sẽ thả cô đi, nhưng không phải lúc này.”

“Dù ta có nói ta đối với hần thế nào huynh cũng đều không tin. Ta biết biết huynh lo lắng cho đệ đệ của mình, nhưng tách phụ thê chúng ta ra cũng là không đúng đi. Huynh làm vậy sẽ bị trời giáng lỗi tích đó.”

“Sao cô biết hần là đệ đệ của ta?”

“Ha ha... không có, ta như thế nào biết được chứ, ha ha...” Thảm, nói quá nhanh, lỡ miệng rồi, hai chân Tiêu Tiêu không tự chủ được hướng cửa di chuyển. “Ta cái gì cũng không nói, huynh cái gì cũng không nghe thấy, ha ha...”

Phẩm Nguyệt khí định thần nhàn, xách cổ áo Tiêu Tiêu, một tay kéo nàng quay về ghế, “Ngay cả chính hần cũng không biết việc này, tại sao cô lại biết?!”

“Ta nói bừa, ta bậy bạ, ta đánh bậy đánh bạ. Tóm lại chính là ta không biết gì cả.” Aiz, hẳn nghe cẩn thận như vậy để làm chi.

“Phải không?” Phẩm Nguyệt điểm ra một ngón tay.

“Oaa ... ha ha... Huynh là tên tiểu nhân dê tiện ... ha ha ha... Huynh dám điểm huyệt cười của ta ...ha ha ha ...” Tiêu Tiêu đáng thương ôm bụng cười ngặt nghẽo, cười đến không thể khống chế, Phẩm Nguyệt, người được lắm, quả nhiên là lão ca của Hình Thất! “Ha ha ha...Ta nói ta nói ... ha ha ...”

Phẩm Nguyệt vẫn không hóa giải huyệt cười cho Tiêu Tiêu, “Nói.”

Tiêu Tiêu nằm trên mặt đất lăn lộn, bắt đắc dĩ trả lời, “Bởi vì ta là Tụ Bảo đây! Đại ca!”

Lần này ngậm trà trong miệng Phẩm Nguyệt thực sự bị phun sạch, thanh âm có chút tăng lên, “Cô nói cái gì?!” Hần không dám tin, cô nương này nói nàng là Tụ Bảo?

“Ha ha... Đúng vậy... Đúng vậy... ha ha ha ... Mau giúp ta giải huyệt ...ha ha ...Huynh muốn ta cười đến chết sao ...ha ha ha ...Đại ca... ha ha ha ...”

Phẩm Nguyệt khiếp sợ, vội vàng điểm tay giải khai huyệt cười cho Tiêu Tiêu, “Tụ Bảo?”

Run rẩy từ dưới mặt đất bò lên, Tiêu Tiêu cúi giận căm tức, “Thế nào! Ta chính là Tụ Bảo! Ta chết không nhắm mắt! Ta Tá Thi Hoàn Hồn! Từ giờ trở đi ta không có đại ca như huynh nữa! Ta ghét huynh! Ta...”.

“Dừng!” Ngón trỏ Phẩm Nguyệt lại điểm ra, bắt quá lần này không phải điểm huyệt cười, mà là điểm huyệt câm. Tiêu Tiêu giờ chân bắt động tại chỗ.

“Cô nói cô Tá Thi Hoàn Hồn? Cô là Tụ Bảo?” Phẩm Nguyệt bắt đầu dạo bước, “Hành vi cử chỉ đích xác rất giống, cũng biết Hình Thất là đệ đệ của ta, cảm giác lại rất quen thuộc. Tuy rằng không thể tưởng tượng nổi, nhưng...” Hần quay đầu lại gần nàng, “Cô lần đầu tiên gặp ta là ở đâu?” Thấy Tiêu Tiêu trừng mắt, Phẩm Nguyệt lại điểm tay giải khai huyệt đạo lần nữa.

Cái này làm sao mà nàng biết được, nàng chỉ làm Tụ Bảo có ba tháng, cũng không phải từ nhỏ đã sở hữu thân thể đó, tùy tiện nói bừa vậy, để xem đúng hay không, “Rừng rậm, ta ở trên cây to, trên mặt đất là một con heo rừng hung dữ.” Tiêu Tiêu chảy mồ hôi, mấy cái khác thì chẳng biết gì nữa.

“Cô thật là Tụ Bảo?!” Phẩm Nguyệt xông lên trước nắm chặt bả vai của nàng. Đúng vậy, việc này trừ hẳn ra cũng chỉ có mình Tụ Bảo biết, “Cô, chính là, như thế nào sẽ...”

“Là do ta chết không nhắm mắt mà thôi. Mặc kệ huynh, nếu huynh còn không tin thì ta không biết giải thích sao nữa, ta hiện tại phải về. Còn nữa! Ta bây giờ gọi là Vũ Điệp, không còn là Tụ Bảo, ta...”

Ngón trở lại điểm ra, tiếp tục thế giới không tiếng động.

Buông tay ra, Phẩm Nguyệt lại cúi đầu bắt đầu trầm tư. Nữ nhân này là Tụ Bảo, như vậy cô ta là đệ đệ của hắn, không đúng, là muội muội, còn Hình Thất lại là đệ đệ của hắn. Mà bọn họ lại là phu thê, đây không phải...?!! “Đó là loạn luân, ta càng không thể cho đệ quay về Hình phủ!”

Cái gì? Càng không thể trở về? Vẫn là loạn luân? Tiêu Tiêu liều mạng phát tay, tròng mắt căm tức lấy biểu kháng nghị, nàng bất mãn, nàng không phục, dựa vào cái gì! Nàng căn bản không có quan hệ huyết thống cùng Hình Thất! Nàng bây giờ là Vũ Điệp! Nàng không còn là Tụ Bảo nữa!

Phẩm Nguyệt thấy thế vội bỏ huyết cầm của Tiêu Tiêu, “Đệ nói gì ta cũng sẽ không đồng ý.”

“Chuyện của ta cùng Hình Thất ai cần huynh lo! Ta là Vũ Điệp, ta không phải là đệ đệ của huynh!” Nói xong Tiêu Tiêu liền nhắc chân hướng ra bên ngoài.

Không được, hắn không thể cho nàng rời khỏi nơi này nửa bước, đời này vĩnh viễn cũng đừng muốn trở về!

Chân phải Tiêu Tiêu ngay lập tức liền dừng trên không trung, tư thế không nhúc nhích, Ô... nàng rất thâm, hiện tại lại bị dính Định Thân Thuật*, sao nàng cứ bị điểm huyết hoài vậy, “Thân thể này của ta cùng Hình Thất không có bất cứ quan hệ nào, cho nên căn bản không là tính loạn luân. Đại ca, huynh để cho ta đi đi mà, ta cầu xin huynh đó.”

(Định Thân Thuật: phép thuật khiến đối phương không thể nhúc nhích)

Phẩm Nguyệt lơ đi, xuất ra đồ vật này nọ đùa nghịch trên mặt Tiêu Tiêu một lúc, chỉ chốc lát liền xong việc. “Đệ yêu hắn như vậy sao? Đại ca sẽ không để cho đệ mắc thêm lỗi lầm nữa.”

Ách... Yêu Hình Thất? Không có khả năng, nàng như thế nào lại yêu tên gian nhân kia được! Nàng nhiều nhất chính là không gặp hắn thì cảm thấy nhớ hắn, nửa đêm tỉnh lại không thấy hắn đâu thì cảm thấy lo lắng, yêu hắn? Cái đó tuyệt đối không có khả năng! Đúng vậy, tại sao nàng cứ kiên quyết phải quay về Hình phủ chứ, không quay về nữa! “Hảo hảo, ta không đi nữa, đại ca đến đâu ta cũng đi đến đó, như thế được chưa. Giúp ta giải khai huyết đạo đi, đại ca, chân ta yếu ớt lắm a...”

Xoa xoa chân trái vừa phải chống đỡ sức nặng cơ thể, Tiêu Tiêu chân thấp chân cao ngồi xuống. “Đại ca, huynh chuẩn bị đi đâu vậy? Có chơi được không? Có ta đi cùng sẽ không bất tiện chứ?” Nếu đã ra ngoài liền chạy khắp nơi đi. Hình Thất, chàng nhưng đừng giận ta, ta chỉ là đi chơi mà thôi, không sẽ xảy ra chuyện gì đâu, đừng quá nhớ ta nữa...

“Bái Nguyệt đình.”

“Cái gì? Lại là Bái Nguyệt đình?!” Nàng thật là có duyên với nơi này, “Lần này lại có sự kiện gì vậy? Không phải đã qua đại hội võ lâm rồi sao.”

“Nguyệt Ngọc chuẩn bị ném tú cầu chọn rể, chúng ta là ca ca của nàng, không có lý do gì không đi.”

Đúng là quý ca ca, lần trước con nhóc đó còn định gả cho ta nữa, “Ta cảm thấy được năm nay xảy ra thật lắm chuyện nha.” Xem ra lần sau hay là không sống lại nữa, thật phiền phức, chẳng bằng cứ trụ ở Âm phủ cho hết dương thọ đi.

9. Chương 13

Chương 13

Woa, thật sự tập nập ghê.

Tiêu Tiêu dịch dung thành một cô gái nông đi trên đường chỉ nhìn thấy toàn đầu với đầu. Đây là hiệu ứng của mỹ nhân sao. Nàng há to mồm than vãn, “Đại ca, huynh không biết là rất khoa trương sao.”

Phẩm Nguyệt ảm đạm cười, Tụ Bảo vẫn đáng yêu giống trước đây. “Không có chuyện gì.”

“Nga.” Tiêu Tiêu nhìn một nữ nhân che mặt đứng trên đài, chỉ một ngón tay, “Đây là Nguyệt Ngọc hay Nguyệt Đình vậy?” Cũng không mặc hỉ phục kiều diễm, vẫn là một thân bạch y, bộ định tổ chức đám tang hay sao vậy.

“Phải kêu bà ngoại. Người trên đài hiện tại chính là Nguyệt Ngọc.”

Bộ dạng Nguyệt Ngọc này sao đây, làm gì mà mặc đồ trắng toàn thân thế kia, thiệt là, hại người ta không phân biệt được ai với ai. Tiêu Tiêu tiếp tục than vãn. Cái gì? Bóng dáng này là... “Như thế nào sẽ, hấn làm sao có thể đến...” Trong lòng không biết vì sao cảm thấy có chút run rẩy.

Tiêu Tiêu lập tức lao vào đồng người, một phen nhéo tay áo của người nào đó, “Người là một tên lừa gạt!”

Người nào đó quay đầu, “Người... Vũ Điệp, là nàng sao?! Vũ Điệp! Ta rốt cuộc tìm được nàng rồi!” Không thể tin được, hấn chỉ suy đoán chắc là Vũ Điệp sẽ không thể bỏ qua một sự kiện náo nhiệt như thế này, không nghĩ tới đã đoán đúng.

“Ta vốn còn đang lo lắng người không tìm thấy ta sẽ lo lắng không thôi, thần tình suy nhược, không nghĩ tới mới vài ngày người đã đến đây đón tú cầu, ta xem như nhận thức người!” Chán ghét chán ghét, bình thường tên gian nhân này đối với nàng ân cần săn sóc, không nghĩ tới cũng là một tên tình lang bạc tình bạc nghĩa. Nàng nhất định phải chán ghét hấn.

Hình Thất lập tức dùng sức ôm lấy Tiêu Tiêu, “Không phải, nàng hiểu lầm rồi, ta không phải tới đón tú cầu, ta tới tìm nàng. Chỉ cần có nàng vĩnh viễn ở bên cạnh ta là đủ rồi, ta sẽ không tái giá với bất kỳ nữ nhân nào khác.”

Nói so với hát còn hay hơn, Tiêu Tiêu trong lòng vẫn còn buồn bực, tên gian nhân này đến đón tú cầu thì liên quan cái rắm gì tới nàng, nàng kích động cái gì chứ. Tiêu Tiêu âm thầm mắng chửi, nàng rất khó chịu, khó chịu quá!

“Nàng còn đang tức giận sao?” Hình Thất khẽ vuốt lại những sợi tóc rối trên thái dương Tiêu Tiêu, dùng mũi nhân phát điện chết người không đèn mạng kia cố gắng hấp dẫn nàng, “Ta không lừa nàng, nếu nàng không tin chúng ta sẽ đi ngay bây giờ, được không?”

Ừm, lo lắng giảm bớt.

Bỗng nhiên có một cỗ lực không biết từ đâu xuất hiện, nháy mắt đã tách hai người rời khỏi nhau, “A, đại ca!”

Phẩm Nguyệt nhíu mày, “Muội đã đáp ứng ta cái gì.”

Khuôn mặt Hình Thất bình tĩnh, âm hiểm theo dõi Phẩm Nguyệt, người này phá đám không ít chuyện tốt của hấn, cái khác không nói, chỉ riêng việc dám cướp đi Vũ Điệp đã là chuyện không thể tha thứ, “Buông nàng ra.”

“Nàng sẽ không đi cùng người, người về đi.” Phẩm Nguyệt thần nhiên buông lời, mang theo một tia than nhẹ. Đây là hai đệ đệ của hấn... aizz, hấn còn có thể làm sao đây.

Hừ lạnh, Hình Thất híp híp mắt, “Nàng là thê tử của ta, người cho rằng người có quyền mang nàng đi?!” Sau đó xoay chuyển ánh mắt, “Vũ Điệp, lại đây!”

Aiz aiz, không phải nàng không qua a, bị Phẩm Nguyệt túm chặt như vậy, nàng căn bản là còn không nhúc nhích nổi ấy chứ. Tiêu Tiêu đành ném lại cho Hình Thất ánh mắt bất đắc dĩ, cái này không phải lỗi của nàng nha.

Biết mình không phải là đối thủ của Phẩm Nguyệt, Hình Thất vẫn tung một chưởng xông lên.

Trong đám người ồn ào bắt đầu vang lên tiếng quyền cước, tiếng binh khí chạm nhau vang lên từng đợt. Hình Thất phát tay kiên quyết cướp lại Tiêu Tiêu, nghiêng ngã lão đảo một hồi rất khó khăn mới bắt được

tay của nàng, hấn chết cũng không buông, chỉ sợ lần này buông tay ra sẽ tiếp tục mất đi tung tích của nàng lần nữa, hấn không thể, cũng không dám buông.

Rất nhanh, đột nhiên toàn bộ dòng người yên tĩnh lại, tất cả mọi người cùng nhìn chăm chăm cánh tay trái đang giơ cao của Hình Thất, Tiêu Tiêu cũng là một bộ dạng ngây ngốc nhìn, Phẩm Nguyệt thì không thể tin nổi cảnh tượng đang diễn ra, cái trán trơn bóng bắt đầu xuất hiện gân xanh. Tại sao mọi chuyện lại biến thành thế này?!

Hình Thất chậm rãi rút tay trái về trước mặt. Trời ạ, tại sao lại có tú cầu ở đây! Ta ném! Đám người lại ồn ào tranh cướp! Cho bọn họ cướp!

“Vũ Điệp! Ta nói rồi, ta không còn nữ nhân nào khác!” Hình Thất đối Tiêu Tiêu kêu to.

Đúng vậy, Tiêu Tiêu hoàn hồn, không khỏi có chút rung động, hấn thật sự nói được thì làm được, không phải là vừa ném tú cầu trên tay đi sao.

Phẩm Nguyệt đứng một bên chỉ có thể đại thán, đệ đệ này... aiz... không được, nhất định không thể cho bọn họ tiếp tục gặp mặt được, hấn nhất định phải ngăn cản. Trực tiếp dùng tới năm phần nội lực, chuẩn bị đánh bay Hình Thất đi N bước, rồi ôm Tiêu Tiêu đi chạy lấy người.

Oa ... Lại im lặng ...Tiêu Tiêu lại ngốc rưng.

Lông mày Phẩm Nguyệt càng hung hăng nhíu lại, gân xanh bắt đầu liều mạng nổi lên. Đây là cái gì? Cũng thật trùng hợp đi!

Hình Thất đứng hóa đá nhìn tú cầu trên tay, rõ ràng vừa vứt nó ra ngoài rồi cơ mà?! Thế nào chạy tới đây nữa?! Ta vứt tiếp! Đám người lại tiếp tục ồn ào, cướp cướp cướp! Chúng ta tiếp tục cướp!

Bóp bóp trán, Phẩm Nguyệt âm thầm quyết tâm, xem ra không thể ở lại đây một khắc nào nữa, liền đưa tay ra bắt lấy hai tên đệ đệ rắc rối. Hình Thất cùng Tiêu Tiêu khó hiểu nhìn nhau, người này muốn làm gì?

Sau mấy bước khinh công, ba người đã tung người lên không, Phẩm Nguyệt nhanh chóng kéo theo Hình Thất, một tay đỡ Tiêu Tiêu di chuyển. Cứ như vậy, hai tên đệ đệ này trong tương lai sẽ phải dựa vào hấn!

Xoay người vận khí, Hình Thất đã ôm Tiêu Tiêu lên rất cao.

“A ...Tú cầu trên kia!” Nghe được thanh âm hò hét phía dưới, Phẩm Nguyệt khê liếc xuống nhìn, thấy Hình Thất còn đứng ở dưới bỗng nhiên chấn động, thiếu chút nữa liền là vận khí kém tới mức rơi xuống đất. Không phải chứ! Vậy thì tay hấn đang kéo cái gì đây?!

Tiêu Tiêu theo Phẩm Nguyệt trở về chỗ cũ, lại một lần nữa nhìn sự tình trước mắt mà ngốc rưng. Đây có phải là sự thật không?!

Hình Thất vẻ mặt bốc hỏa ném mạnh tú cầu xuống đất, ta ném ta ném! Ta ném chết người! Ta xem người còn dám tới đây nữa không! Phát tiết xong, thừa lúc Phẩm Nguyệt còn đang ngây ngốc đứng đó liền nhanh chóng xông tới cướp lấy Tiêu Tiêu phi thân rời khỏi.

Phẩm Nguyệt sau khi chiêm ngưỡng đủ trò khôi hài cũng vận khởi khinh công đuổi theo. Nguyệt Ngọc chọn chỗ tự sẽ có người xử lý, hiện tại hai tên đệ đệ này mới là vấn đề khiến cho hấn đau đầu nhất. Hấn nhất định phải ngăn cản, không được để phát sinh loại tình cảm loạn luân này! Nhất định sẽ không!

Không cần phải nói, Phẩm Nguyệt rất nhanh bay tới, Tiêu Tiêu lại trở về với hấn. Hình Thất đáng thương vô công bình thường thúc ngựa cũng không đuổi kịp quái vật công lực hơn người này.

“Đại ca, vì sao huynh dịch dung thành một thư sinh phong độ nhã nhặn, còn ta phải làm một thôn phụ tầm thường?”

“Như vậy hợp với lễ thường hơn.”

Ngất!

“Lễ thường hình như là soái ca cùng mỹ nữ đó, huynh có nhầm không vậy đại ca.”

Không hiểu nổi, tổ hợp thư sinh cùng thôn phụ thể này có gì là phù hợp với lễ thường chứ, ý tưởng của cao nhân quả nhiên đặc biệt.

“Thế gian này một nữ tử vừa mỹ mạo lại vừa thông huệ* thì còn có mấy người.”

(Thông huệ: thông thái + nhân từ)

Ách... chúng ta đây cần phải tha thứ cho đám người Trần Thế Mỹ, tên cám bã bỏ rơi vợ con quả thật là cám bã, chối từ vợ con chỉ vì tham vinh hoa phú quý.

“Đại ca, người bệnh nào quan trọng như vậy? Khiến cho huynh phải vội vàng chạy đến”.

“Ân nhân cứu mạng của ta.”

“Hả? Huynh không phải là thần y sao, huynh cũng có ân nhân cứu mạng?!” Thật kì quái. Võ nghệ của hắn cao như vậy mà cũng có lúc được cứu? “Là nam hay là nữ?” Tốt nhất là một mỹ nữ, tận lực chờ đợi trái tim lạnh lùng của hắn nhận ra vẻ đẹp tâm hồn thiếu nữ, một tương lai tốt đẹp đang được mở ra... Ngắm lại hình ảnh đó thực đẹp đến ngây người!

Phẩm Nguyệt liếc mắt nhìn Tiêu Tiêu một cái, “Có việc gì sao?”

“Ách, không có gì, nhưng mà ta hi vọng đó là mỹ nữ tỷ tỷ.” Dù sao thì cũng không có mỹ nữ nào sánh được với tên gian nhân Hình Thất kia, không biết hắn hiện tại đang làm gì, aizz...

Phẩm Nguyệt cười nhạt, “Muội hiện tại chính là đệ đệ muội muội đặc biệt nhất của ta.”

Đặc biệt? Không phải là đặc biệt ngu xuẩn chứ... Tiêu Tiêu xoa xoa mồ hôi hỏi. “Huynh nói vậy là sao?”

“Muội rất kỳ quái, bộ mặt diễn cảm phong phú, hành vi cử chỉ khó hiểu, làm việc cũng loạn thất bát tao.” Phẩm Nguyệt nghĩ nghĩ lại tiếp tục nói, “Ta chỉ có thể nói muội thực đáng yêu, rất thú vị.”

“Đại ca, huynh đang châm biếm ta sao?”.

“Hả... Sao muội lại nghĩ vậy?” Phẩm Nguyệt vỗ vỗ đầu Tiêu Tiêu, trong mắt mang theo ý cười, “Ta đây là đang khen muội.” Ngây thơ giống một đứa trẻ vậy. Tụ Bảo, muội cũng biết muội là đệ đệ khiến ta quan tâm nhất, cho nên nhất định ta phải quản lý chuyện của muội và Hình Thất, cho dù hai người oán ta ta cũng sẽ không buông tay.

Tiêu Tiêu một bên bắt đầu âm thầm nghĩ nghĩ. Nàng có kém như vậy sao, trừ bỏ đáng yêu thì không còn ưu điểm gì khác?

Liều mạng lắc đầu, hình như nàng rất kém cỏi a... Không có nhất nghệ tinh, đầu óc cũng không linh quang, miệng không đủ ngọt, cả ngày mơ mơ hồ hồ, nếu không phải sống nhờ vào mấy thân thể này, chắc nàng đã sớm phải uống gió Tây Bắc, càng nghĩ trái tim càng băng giá. “Đại ca, huynh sẽ không bỏ lại ta, mặc kệ ta chứ?”

“Đương nhiên sẽ không. Muội chính là Tụ Bảo mà.” Tiểu tử kia làm sao vậy? Đột nhiên sao lại có bộ dạng lo sợ như vậy.

Nói như vậy tức là nếu hắn biết nàng không phải Tụ Bảo, hắn sẽ không quan tâm đến nàng nữa? Xem ra nhất định nàng phải giữ kín bí mật này mới được, đánh chết cũng không nói. “Không có việc gì, không có việc gì, đại ca, ta chỉ là tùy tiện hỏi thôi.”

Xe ngựa lão đảo một cái rồi ngừng lại, “Tốt lắm, tới nơi rồi, xuống đây đi.”

Tiêu Tiêu nhanh chóng thăm dò nhìn xung quanh, “Trương phủ...”

Ngô... Nơi này nhìn thật quen mắt, nếu như nhớ không lầm thì đã có lần nàng từng sống lại trong Trương phủ đi. Ân nhân cứu mạng của Phẩm Nguyệt không lẽ là lão đầu heo đó. Nàng dạo qua một vòng rồi lại quay trở về đây, thực buồn bực!!

Vào trong phủ, mới phát hiện không khí trong nhà có chút lạnh lẽo, cảm giác vui vẻ nói cười ngày xưa cũng đã biến mất.. “Ai, cái kia đầu heo, không đúng, cái kia Trương lão gia bị làm sao vậy?” Không phải là thật

sự muốn chết chứ. Tuy rằng bộ dạng của hắn thật khó nhìn, nhưng hắn dù sao cũng làm cha nàng một tháng, nàng không nên hờ hững nguyên rủa hắn như vậy.

Nhị lão bà của đầu heo nhìn nhìn Tiêu Tiêu, “Vị này chẳng lẽ là ...Nguyệt huynh đệ? Ừm... thê tử?”

“...”

Phẩm Nguyệt cúi đầu miết miết Tiêu Tiêu, tiểu hài tử này mà làm vợ hắn ư, không có chuyện đó đâu.

Tiêu Tiêu thì trên trán có vài hắc tuyến, “Ta là đệ đệ của hắn.” Lại thấy ánh mắt hồ nghi của bà ta nhìn mình lập tức sửa lời, “Khụ, là muội muội, muội muội.” Thiệt là, ánh mắt kiểu gì thế kia, nàng chính là lão bà của Hình Thất, cùng Phẩm Nguyệt làm sao có quan hệ gì được. “Heo... Trương lão gia đến tột cùng là làm sao vậy? Bị bệnh sao?”

“Ồ... Ông ấy trúng độc, thầy thuốc đều nói hết thuốc chữa, đành phải khẩn cấp mời Nguyệt huynh đệ đến xem bệnh dùm. Nguyệt huynh đệ, lão gia lần này toàn bộ phải nhờ vào ngươi a. Ồ...” Trương nhị phu nhân khóc đến một phen nước mắt nước mũi giàn giụa, rất đáng thương.

“Không có việc gì.” Sau khi an ủi vài câu, Phẩm Nguyệt bắt đầu đi xem tình hình của đầu heo chủ nhà.

Tiêu Tiêu nhàm chán một rồi vội vàng hỏi thăm mọi người chỗ ở của vị phu nhân vì bảo vệ mình mà đứt một cánh tay nọ. Nói đến cùng, bà ta đứt tay cũng là vì bảo hộ nàng, hơn nữa người chém bà ta lại chính là Hình Thất, hiện tại hắn chính là chồng nàng. Trong lòng có cảm giác không rõ, có chút phức tạp, cũng có chút áy náy. Vị nương này, không biết có khỏe không.

Bước đến chỗ vị phu nhân nọ, Tiêu Tiêu bắt gặp ngay bà ta đang ngồi trên mặt đất, Tiêu Tiêu lập tức cũng ngồi xổm bên cạnh, nàng lập tức cũng ngồi xuống bên cạnh, tò mò tìm hiểu, “Bà đang làm gì đó?”

“Hư!” Bàn tay trái lạnh lạnh đè lên môi Tiêu Tiêu, “Phật viết, không thể nói.”

Gì thế, thần bí như vậy?! Ta đây cũng chờ. Tiêu Tiêu phi thường kiên nhẫn hai tay chống cằm, chờ kinh hỉ xuất hiện.

Một phút đồng hồ...

Hai phút....

Mười phút....

Nửa giờ...

“Bà rốt cuộc nhìn gì vậy?” Tiêu Tiêu xoa một bên chân yếu ớt, rồi lại đổi sang chân khác. Lòng hiếu kỳ đã sớm biến mất, kinh hỉ tại sao còn chưa xuất hiện?!

Bà ta vẫn chỉ nói một câu như cũ, “Phật viết, không thể nói.”

Lại là không thể nói, hảo, ta đợi lát nữa! Lần này ánh mắt Tiêu Tiêu mở thật to, đi ra đi ra, mau ra đây!

Lại một phút đồng hồ...

Hai phút....

Mười phút...

Nửa giờ...

...

...

...

Thật nhiều phút cùng giờ trôi qua...

“Tụ Bão, muội ngồi dưới đất làm gì?”

“Ta đang đợi kinh hỉ.”

“Chờ trên mặt đất?”

“Ừ.”

“Ai nói uội biết có kinh hỉ?”

Tiêu Tiêu giơ một ngón tay chỉ sang, “Bà ta!”

...

“Ha ha... đồ ngốc.” Phỉ Nguyệt bất ngờ cười to, “Muội là đồ ngốc.”

Trên trán Tiêu Tiêu lại xuất hiện vài cái hắc tuyến, “Huynh nói ta là đồ ngốc?!”

“Tự Bảo...” Phỉ Nguyệt đề lại vai của nàng, “Tứ phu nhân đã điên rồi...”

Tiêu Tiêu há hốc mồm, điên rồi?! Vậy thì bà ta ngồi chồm hổm trên mặt đất làm gì?!

#@!%^ @##@!.

“Sao bà ấy lại bị điên?”

Phỉ Nguyệt nhìn tứ phu nhân nọ đang cười ngây ngô trả lời, “Là Hình Thất...”

“Cái gì? Là hần! Sao lại như vậy?!” Hần dùng thủ đoạn gì để bức điên bà ấy, tên gian nhân này, vì sao?

“Lúc ấy tứ phu nhân cùng Hình Thất giao thủ, bị thương quá nặng nên ngất xỉu, vì vậy nên vấp phải hòn đá dưới chân, liền...”

Tiêu Tiêu đỏ mặt hì hì rùng rùng... Thì ra là bị ngã đến phát điên, may là không phải do tên gian nhân kia đánh cho phát điên. Nhưng một bên trong lòng Tiêu Tiêu vẫn vì chuyện này mà áy náy không thôi. Lại ngẫm nghĩ, không phải là do bà ta cứu nàng lần đó chứ, nếu quả thật là bởi vì nàng, Vậy thì nàng và Hình Thất thiếu nợ bà ta rất nhiều. Phu thê nàng đã hại cả đời bà ta ra nông nỗi này.

“Nhất định là tự máu, huynh không có cách nào đánh tan khối máu tụ lại của bà ấy ra được sao?”

Phỉ Nguyệt sờ sờ đầu Tiêu Tiêu, lại thở dài, “Bà ấy mất đi cánh tay trái, ngay cả hài tử duy nhất cũng chết, có lẽ cuộc sống hiện tại đối với bà ấy còn tốt hơn khi tỉnh táo. Vì vậy, cho nên... ít nhất bây giờ bà ấy có thể cảm thấy vui vẻ.”

Hảo, thật đáng thương.

“Trong vài ngày ở lại đây, ta muốn chăm sóc bà ấy.” Tiêu Tiêu cố gắng bù đắp lại lỗi lầm, trong lòng cũng có thể vui bớt áy náy. Xin lỗi, nương! Nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ làm con gái của nương, hảo hảo báo đáp nương.

Phỉ Nguyệt không tự giác lại sờ sờ đầu của nàng, trong mắt tràn đầy ôn nhu. Tự Bảo, muội quả nhiên là một người nhân hậu. Đời này đại ca sẽ hảo hảo chiều cổ muội, muội đi theo ta, cả đời cũng sẽ không phải chịu bất cứ ủy khuất nào, muội vĩnh viễn là đệ đệ sủng ái nhất của ta.

10. Chương 14 - 15

Chương 14

“Đại ca, đã qua nhiều ngày rồi mà heo... à Trương đại ca bị trúng độc vẫn chưa chữa trị được sao?” Thiệt là, mỗi lần quay về nhìn thấy ông ta đều giống như là nhìn thấy một con heo đang mắc bệnh dịch vậy, một chút khởi sắc cũng không có.

Phỉ Nguyệt lật giở sách thuốc, lông mày nhăn lại, có khi trên đầu đã có vài sợi tóc trắng, “Thực khó giải quyết, ta còn chưa tìm ra phương pháp chữa trị.”

Aiz, ngay cả Phẩm Nguyệt cũng không chữa trị được xem ra heo bệnh sắp thành heo chết rồi, “Còn nữa, rốt cuộc ông ta trúng độc gì mà lợi hại như vậy?”

“Bệnh giang mai.”

...

“Bệnh giang mai?!” Tiêu Tiêu kêu lên sợ hãi. Không thể nào, có lầm lẫn không, hẳn vừa nói là bệnh giang mai?! Thật sự là ngay cả heo cũng không thể chỉ nhìn tướng mạo, thì ra tên đầu heo này cũng phong lưu hào sảng như vậy, ngay cả bệnh lây qua đường sinh dục cũng bị nhiễm.

“Sao vậy? Muội biết độc này hả?” Phẩm Nguyệt rút cục đem tầm mắt dời sang Tiêu Tiêu, “Loại độc này đã bị tuyệt tích vài chục năm, sao muội lại biết?!”

Không thể nào, bệnh lây qua đường sinh dục mà cũng bị tuyệt tích? “Đại ca, ta bây giờ đang hoài nghi loại bệnh giang mai mà huynh nói không biết có phải là loại bệnh mà ta đang nghĩ không?”

“Người trúng phải loại độc này trên cơ thể sẽ xuất hiện hoa mai văn, màu đỏ sậm, nếu chỉ nhìn thoáng qua thì sẽ cảm thấy rất đẹp. Mười ngày sau sẽ cảm thấy ngứa trong người dữ dội, tiếp qua mười ngày nữa toàn thân sẽ lan hồng, khí huyết trong cơ thể bốc lên, trong một tháng sẽ nổ mạch máu mà chết.”

Không thể nào, nổ mạch máu mà chết? Thật buồn nôn. “Sao ta còn chưa thấy trên người heo... Trương đại ca có loại hoa mai văn đó?”

Phẩm Nguyệt thở dài, xem ra Tụ Bảo không biết loại độc này, “Nó chỉ xuất hiện trên mặt một thời gian ngắn, đương nhiên là muội sẽ không để ý tới.”

Nga, thật đáng tiếc, không được nhìn thấy hoa mai văn xinh đẹp rồi. À, đúng rồi! “Đại ca huynh xem, có phải hình dạng như thế này không?”

Mặt bắt đầu nóng lên, Phẩm Nguyệt trợn mắt há hốc mồm, nhìn chằm chằm bờ vai trắng nõn của Tiêu Tiêu không dời khỏi tầm mắt. Đây... nàng... đây là... “Tụ Bảo! Kéo y phục của muội lên!” Một tiếng rống vang lên.

Cái gì vậy? Trở mình xem thường Phẩm Nguyệt, Tiêu Tiêu cảm thấy không hiểu ra sao cả, “Ta hỏi cái bớt trên người ta cùng cái hoa mai văn kia có phải rất giống nhau không?”

Cơn tức giận lắng xuống, Phẩm Nguyệt đột nhiên thần sắc đại biến, khiếp sợ, lo lắng, sợ hãi, tuyệt vọng, tim giống như nhảy ra khỏi lồng ngực. Như thế nào sẽ...! “Làm sao có thể! Trên người nàng làm sao lại có thể có... Sẽ không, đây không phải là thật! “Muội trúng độc từ bao giờ?!”

Trúng độc? Nàng có sao? “Đại ca, huynh làm sao vậy?”

Phẩm Nguyệt vươn tay một cái bắt lại Tiêu Tiêu, nháy mắt cổ áo lại bị mở ra, đúng vậy, là hoa mai văn, không chỉ là một cái hoa mai văn. “Muội phát hiện trên người mình có những cái bớt này từ lúc nào?”

Ngô... Tiêu Tiêu tính toán, nàng đã trụ ở khối thân thể này bao lâu rồi nhỉ? “Nga, hơn một tháng đi.”

Hơn một tháng? Không có khả năng, trúng phải độc này không có ai sống quá một tháng, Tụ Bảo làm sao có thể... rốt cuộc là vì sao...

Phẩm Nguyệt bắt đầu cúi đầu suy nghĩ sâu xa, vô cùng không hiểu được nguyên nhân Tiêu Tiêu có thể sống đến giờ phút này.

“Ta nói đại ca, tuy rằng hiện tại thời tiết ẩm áp, nhưng bị huynh kéo vậy ta vẫn cảm thấy lạnh nha.”

Phẩm Nguyệt bình tĩnh lại, nhanh chóng rút tay về. Quỷ quái, hẳn thế mà lại có thể nín lấy y phục của nàng thô lỗ như vậy, có khác gì tên đàng đở tử hải hoa tặc đầu chứ. “Là đại ca thất lễ.”

Đúng là cổ hủ, sao phải khấn trương thế chứ. Hình Thất từng đem nàng nhìn sạch từ đầu đến chân cũng không bày ra bộ dạng ấy, cắt. Tiêu Tiêu sửa lại áo, vung tay hướng phòng lão đầu heo đi tới. Phẩm Nguyệt nói hình như nàng cũng bị trúng loại độc này, hay là đi xem hoa mai văn trên người lão đầu heo có giống với mấy vết bớt này không đi.

Lưu lại một mình Phẩm Nguyệt đứng hóa đá ở đó nhìn chăm chăm tay mình, danh dự của Tụ Bảo đều đã bị hấn phá hủy.

Một lần nữa trở về ghế ngồi, Phẩm Nguyệt tiếp tục chuyên tâm đọc sách, nhất định sẽ có biện pháp, hấn nhất định tìm được! Tụ Bảo còn sống chính là một minh chứng rõ ràng nhất.

Thật lâu sau...

Đáng chết! Trong đầu hấn tại sao chỉ hiện lên hình ảnh xương quai xanh xinh đẹp của nàng, da thịt trắng nõn, thậm chí cả khuôn mặt của nàng khi có gió thổi nhẹ qua nữa, hấn trúng phải tà môn gì vậy!

Tốt nhất là đi rửa mặt thôi...

Suy nghĩ của Tiêu Tiêu kỳ thật rất đơn giản, nếu cái bớt của nàng cùng hoa mai văn trên người đầu heo là cùng một loại, như vậy trên người nàng hấn là có thuốc giải cho loại độc này, không đúng, là vắc-xin phòng bệnh thì đúng hơn. Dù sao cũng đều là phương pháp giải độc cả.

Cho nên dựa vào kinh nghiệm xem TV nhiều năm của mình, Tiêu Tiêu cho ra kết luận, nàng sẽ trở thành ân nhân cứu mạng của đầu heo. Hắc hắc, cái này thật đúng là khiến người ta phấn chấn nha. Lão đầu heo này không biết thiếu thứ gì chứ riêng tiền thì không thiếu! Giang Nam đệ nhất phú hộ a! Coi như không có Phẩm Nguyệt đại ca này, không có Hình Thất phu quân nọ, thì vẫn còn có tòa Kim Sơn để nàng nương tựa. Tương lai thật là tốt đẹp!

Như một tên trộm từ phòng bếp rón rén lấy ra một cái chén nhỏ, rót vào chút rượu, sau đó Tiêu Tiêu bắt đầu lấy con dao găm treo trên cửa hoa tay múa chân một lúc. Vì thế, hiện tại nàng đang cầm một chén huyết tửu, nghênh ngang đi đến trước giường của đầu heo.

Vẫn là nhị phu nhân đứng đó chăm sóc, vẻ mặt bà ta hoài nghi nhìn Tiêu Tiêu, thuận tiện nhả mặt vài cái cùng nuốt mấy ngụm nước miếng, “Kim cô nương, cô xác định lão gia uống cái này xong là có thể giải độc?” Đùa sao, mùi máu tanh như vậy...

“Aiz, đại ca của ta chính là thần y, ta là muối muối của huynh ấy, ta nói có thể giải độc tức là có thể giải độc!” Cất, tại sao bà ta như thế nào cũng không tin nàng chứ. “Nhanh lên, chúc cho lão gia uống xong, ta cam đoan ông ấy sẽ khỏi bệnh. Còn sưng sờ ở đó làm gì nữa, mau ra tay thôi.”

Chờ lão đầu heo đáng thương đang hôn mê uống xong chén huyết tửu, nguyên bản toàn thân đỏ bừng càng lúc càng trướng đỏ. Tiêu Tiêu âm thầm lui về phía sau vài bước, thật đáng sợ. Không phải là nàng lắm chứ.

“Phốc!” Một ngụm máu tươi bất ngờ phun ra, giống như Châu Tinh Trì trong phun đến không ngừng. Tiêu Tiêu lại lui lại mấy bước, ngụm máu này mà phun xong, phỏng chừng đầu heo cũng toi rồi. Cái này... cái này không liên quan đến nàng nha.

Thừa lúc mọi người vội vàng chiếu cổ đầu heo, Tiêu Tiêu liền nhấc chân định chạy ra ngoài, hiện tại không đi thì đợi đến bao giờ nữa. Không ngờ nhị phu nhân nọ bỗng vươn bàn tay to ra, một phen nhéo nàng, “Người... người... oa...”

Tiêu Tiêu cũng khóc không ra nước mắt, tại cái TV quỷ quái đó, đúng là lừa gạt, nàng không muốn vì giết người ngoài ý muốn mà phải vào trong lao ngồi đầu oa...

Đến khi Phẩm Nguyệt xuất hiện chính là chứng kiến một mảnh không khí hỗn loạn, khóc khóc, kêu kêu âm ỉ. Tất cả mọi người trong phòng đều đang nhón nháo khăn trương, ngoại trừ cái tên đầu sỏ Tụ Bảo nào đó gây nên chuyện này thì chỉ biết đứng yên lặng một bên không dám ho he gì cả.

Thảm hại hề hề vậy tay, Tiêu Tiêu ca thán, “Đại ca, cứu ta!”

Gân xanh nổi lên cuộn cuộn, Phẩm Nguyệt cảm thấy mới có mấy ngày mà hấn đã già đi rất nhiều, nhẹ nhẹ vỗ đầu Tiêu Tiêu xem như là an ủi, hấn lập tức đi đến bắt mạch cho đầu heo.

Di? “Tụ Bảo, muối cho hấn ăn cái gì?”

“Ta... Là máu của ta.” Ai biết sẽ có phản ứng nghiêm trọng như vậy, nàng bị TV hại đến vô cùng thâm a.

“Không có việc gì, muội đừng sợ, độc của ông ta đã hóa giải được hơn một nửa.”

Hả? Cái gì cái gì? Đã giải được? Hơn phân nửa? Nga nga nga, Tiêu Tiêu lại mi phi sắc vũ (mặt mày hớn hở), “Ta đã nói rồi thôi, TV thật là không lừa ta, chỉ cần phun vài ngụm máu là chuyện gì cũng giải quyết được.” Ha ha, đại công cáo thành!

“Tuy rằng như vậy nhưng muội vẫn quá lỗ măng.” Phẩm Nguyệt thở dài, phất phất tay, ra hiệu ọi người ra ngoài trừ nhị phu nhân ở lại. “Ói ra nhiều máu như vậy, ta sợ ông ấy vẫn chưa hoàn toàn bình phục được.”

Còn phải làm chuyện gì, đầu heo gần như đã sắp hết hơi, hấn làm gì còn khí lực để làm gì nữa. “Không phải chỉ cần giải độc là xong sao, còn phải chữa trị thêm gì nữa hả đại ca?”

Sờ sờ đầu nàng, Phẩm Nguyệt thấp giọng nói gì đó với nhị phu nhân, đến khi quay sang nhìn Tiêu Tiêu thì khuôn mặt đã đỏ bừng. Lúc này Phẩm Nguyệt mới ôm lấy Tiêu Tiêu, đẩy ra khỏi cửa.

Tiêu Tiêu tò mò vô cùng, “Huynh cùng bà ấy nói gì đó? Nói cho ta biết nói cho ta biết!”

“Khụ! Tiểu hài tử không cần hỏi nhiều như vậy.”

Ta thềm vào, chờ hấn quay người lại, Tiêu Tiêu lập tức lại gần, áp tai nghe lén. Ách... không phải chứ, cái này đúng là không nên nói lớn tiếng đi.

Giờ phút này Tiêu Tiêu rốt cục hiểu được, vì sao chất độc này lại tên là giang mai, quả nhiên danh xứng với thực a. Khuôn mặt đỏ bừng, Tiêu Tiêu vội rời khỏi đó, trong lòng bắt đầu nhớ đến Hình Thất.

Chương 15

Cũng không biết vì sao, sau khi đầu heo được giải độc thành công thì hậu viện nhà ông ta bắt đầu nhộn nhịp hẳn lên. Trong năm ngày, ngày nào cũng có thích khách đến thăm, mỗi lần như vậy đều bị võ công cao siêu của Phẩm Nguyệt đánh đến thảm bại, lại vẫn có thể vui vẻ như không, việt tỏa việt dũng (càng ép càng mạnh).

Bất quá, điều khiến Tiêu Tiêu cảm thấy kì quái nhất chính là ở tên đầu gỗ Phẩm Nguyệt này, ngẫu nhiên bắt gặp ánh mắt của hấn không hiểu sao nàng lại nhớ đến Hình Thất, ánh mắt nhiệt tình lại ôn nhu, thật sự là cổ cổ quái quái.

“Tự Bảo, chờ việc này giải quyết xong, đại ca cùng muội đi ngao du một chút, ta biết mấy ngày nay muội đã chán muốn chết rồi.” Phẩm Nguyệt vuốt đầu Tiêu Tiêu, khéo miệng mang ý cười.

Thật là làm cho người ta không cười nổi. Tiêu Tiêu nhìn nhìn hấn, không phải mấy ngày nay hấn hành động vĩ đại chế tạo ra giải được bách thảo thần thông cứu sống đầu heo rồi uống nhầm thuốc văng đầu chứ. “Này... đại ca, huynh còn sờ nữa, ta sợ đầu ta sẽ bị bóng lưỡng đó.”

Phẩm Nguyệt hạ mi, buông tay, Tự Bảo này, đúng là càng nhìn càng đáng yêu, “Muội thích đi đâu? Đại Lý thế nào? Ở đó phong cảnh không giống với Trung Nguyên, có khác vài điều. Đại ca hái thuốc nên đã từng đi qua đó một lần, ần...”

Hấn khi nào thì trở thành lão mẹ vậy, nói dai như giẻ rách, tên đầu gỗ lạnh lùng trước kia biến đâu mất rồi? Tiêu Tiêu chán nản nhìn tay Phẩm Nguyệt vẫn đang chiếm hữu đầu mình, lại còn hứng trí bừng bừng kể lể nữa chứ.

“Hi hi, tiểu vợ chồng, tu tu mặt.” Tứ phu nhân không biết từ nơi nào chui ra nhảy cà tưng vui vẻ quơ tay phải, “Tu tu mặt, tu tu mặt...”

Tiêu Tiêu rút hai giọt mồ hôi, làm ơn đi, rõ ràng chúng ta là huynh muội mà. Ánh mắt của mấy người Trương gia sao ai cũng có vấn đề vậy.

Quay sang nhìn Phẩm Nguyệt, chỉ thấy trên mặt hấn mang vẻ khiếp sợ, giống như ý thức được cái gì, bàn tay dừng lại trên không trung khê run run.

Cuối cùng hấn đã phát hiện ra, rốt cục hiểu được tại sao trong đầu mình lại nghĩ đến xương quai xanh của nàng, nghĩ đến da thịt non mềm của nàng, nghĩ khuôn mặt đáng yêu của nàng, nghĩ đến vẻ mặt ngây thơ cùng nụ cười rạng rỡ của nàng, thì ra, tất cả... đơn giản là hấn đã động tâm.

Không thể tiếp nhận được sự thật, Phẩm Nguyệt đời này chưa từng chột vật như hiện tại, nháy mắt đã chạy đi mấy trượng. Sẽ không, vì sao hắn lại trở nên như vậy, nàng là Tụ Bảo, là đệ đệ yêu quý của hắn. Hắn sao có thể động tâm, sao có thể động tâm vì nàng được, đây không phải là sự thật, không phải là sự thật.

Tiêu Tiêu không hiểu ra sao cả, nhìn Phẩm Nguyệt không thềm chào hỏi ai cứ thế chạy biến mất, cũng chỉ hết thấy nghĩ rằng hắn đúng là cao nhân, cao nhân đều là quái nhân như thế. Nhún nhún vai, nàng vẫn là cùng tứ phu nhân chơi đi.

Buổi tối, hậu viện lại xuất hiện thêm rất nhiều thích khách, so với lúc trước còn nhiều hơn. Bởi vì không biết Phẩm Nguyệt đang chết ở chỗ nào rồi, hậu viện lúc này quả thực không thể chống đỡ.

Tiêu Tiêu mới từ góc phòng đi ra, đột nhiên thấy có một người bịt mặt đứng trước mặt mình, nhìn kĩ, “Oa - Hình Thất - ” Tay chân nhoáng lên một cái đã muốn nhảy đến trên người hắn.

Hình Thất thâm tình nhìn Tiêu Tiêu giống như con khỉ cái nhảy lên người mình, cũng đưa tay ra dùng sức ôm lấy, bật người đến hôn nồng nhiệt, “Nhớ ta không?” Mấy ngày nay hắn vất vả tìm nàng đến điên rồi, hiện tại rốt cục đã gặp được nàng, Hình Thất nhẹ nhàng thở ra.

“Đúng vậy, thỉnh thoảng ta có nhớ đến chàng.” Vẫn là dựa vào ngực hắn thoải mái nhất, “Sao chàng lại biến thành thích khách thế này?” Nghĩ lại, từ lúc nhận thức Hình Thất đến nay, hắn đã từng làm sát thủ, giúp cái người tên là Tích Nhi kia suýt nữa diệt toàn bộ nhà đầu heo; đã từng làm cướp, hơn nữa lại còn ngược đãi con tin cướp về; đã từng làm Ngưu Lang (gay), dụ dỗ Tụ Bảo nam nhân chân chính. Lần này không biết là vì cái gì lại hóa thân thành thích khách đây. Đúng là tên nam nhân thích thay đổi tạo hình. Aiz, hắn không phải thuộc chòm sao song tử chứ?!

“Ta không nói mình là thích khách, ta đến đây chỉ là để tìm nàng thôi.” Hình Thất bóp nhẹ cái mũi Tiêu Tiêu, “Nàng hình như gầy đi, về nhà ta sẽ hảo hảo bồi bổ cho nàng.”

Ta cũng không phải là heo, bổ cái gì mà bổ, “Ta chỉ sợ vừa về đã lại bị bắt đi thôi. Quên đi, vẫn là ở yên một chỗ cho xong.” Vô công của Phẩm Nguyệt cao như vậy, ai có thể ngăn cản được hắn chứ.

“Nàng không muốn theo ta trở về?!” Gió thổi bão giông tố sắp ập đến, sét sắp giáng xuống...

“Nào có, nhưng mà chạy tới chạy lui chỉ mệt ta thôi.” Aiz, có thể tự do tự tại sống ở Hình phủ ai không muốn chứ, nàng cũng không phải là đứa ngốc. Tiêu Tiêu lại thoải mái tiếp tục đối tư thế, “Ặc! Đại ca...” Phẩm Nguyệt như thế nào lại xuất hiện ở sau lưng giống như hồn ma vậy, hô một tiếng là có thể xuất hiện ngay?

Phẩm Nguyệt vẽ mặt phức tạp nhìn Tiêu Tiêu, nàng không thể cùng Hình Thất một chỗ, cũng không thể cùng mình một chỗ. Hắn rốt cuộc phải làm thế nào với nàng mới tốt đây?

Tiêu Tiêu chậm chạp không phát giác ra, nhưng Hình Thất liếc mắt vừa nhìn đã nhận ra trong ánh mắt phức tạp của Phẩm Nguyệt là một thứ tình yêu say đắm. Vũ Điệp là của hắn, ai dám cướp nàng đi hắn sẽ giết!

Một tiếng huýt dài bén nhọn vang tới tận mây xanh vang lên, ngay lập tức liền xuất hiện hơn một trăm hắc y nhân vây quanh Phẩm Nguyệt, lại có không ít người tay cầm cung tên đứng trước mặt Hình Thất. Vì Vũ Điệp, đáng ra hắn không nên nhúng tay vào chuyện này, nhưng hắn vẫn không thể chịu đựng được, ngày khác nếu Tứ điện hạ vì chuyện này mà đổ trách, hắn sẽ chịu trách nhiệm.

Không dám nhìn người trước mặt đang cựa quậy, Tiêu Tiêu kinh hãi, chẳng lẽ hắn chuẩn bị diễn tiết mục huynh đệ tàn sát? “Hình Thất, chàng muốn...?”

Hình Thất vung tay lên, nhất thời đao quang kiếm ảnh chói lóa, hắn ôm Tiêu Tiêu ở một bên xem cuộc chiến, “Vũ Điệp, người này phá hủy không ít kế hoạch của ta, lại thiếu chút nữa là lấy đi mạng ta, ta nhất định phải loại bỏ hắn. Những năm ở Vương phủ, nàng cũng sớm minh bạch rồi, có một số việc không thể nhân từ được, nếu không bị thương tổn sẽ chỉ là chính mình. Hôm nay hắn không thể không chết!”

“Chính là... chính là chàng, chàng không thể giết huynh ấy!” Nào có đạo lý nào mà đệ đệ chia kiếm hướng đại ca vậy chứ.

“Vũ Điệp!” Sắc mặt Hình Thất không còn dịu dàng, thậm chí trở nên nghiêm trọng, trong mắt lóe lên lửa giận cùng đau xót, hần gắt gao bóp chặt cánh tay của nàng, gần từng chữ, “Nàng yêu hần?!”

Ngất, hần từ nơi nào dò được tin tức sai lệch này vậy? “Ta làm sao có thể yêu huynh ấy! Ta yêu chính là chàng!” Ách... Trên mặt Tiêu Tiêu bắt đầu xuất hiện vài vạch hắc tuyến — Không ngờ có thể thổ lộ nhanh như vậy, xem ra là không uống phí kinh nghiệm bao năm trau dồi đọc tiểu thuyết, “Ta... Ta là nói... ngô...”

Mang theo kích động, Hình Thất hôn nàng thật sâu, trong lòng không còn chỉ muốn trả thù nữa, nàng rất cục vì hần xúc động, rất cục ở trong lòng đã xuất hiện hình bóng của hần.

Hình Thất buông Tiêu Tiêu ra thở hổn hển, “Nàng biết không, ta đã một mực chờ đợi, rốt cuộc có thể chờ được ngày hôm nay. Nàng nói nàng yêu ta, như vậy nhất định cả đời nàng phải yêu ta. Ta muốn nàng nhớ rõ những lời hôm nay nàng đã nói, vĩnh viễn đều phải nhớ rõ. Nàng nói nàng yêu ta. Nàng yêu ta!”

Không cần kích động như vậy chứ, chỉ là lời buột khỏi miệng thôi mà. Tiêu Tiêu xoa xoa thái dương, “Này... chàng, trấn định, trấn định!” Như thế nào mà nàng chỉ nhìn thấy mắt đang cười, miệng đang cười, mặt đang cười, cả người đều ở cười? Rất khoa trương đi...

“Đời này ta sẽ không bao giờ buông nàng ra, Vũ Điệp.”

Nào có dài như vậy, nhiều nhất cũng là hai năm thôi. Bất quá nếu như đến ngày đó, nàng nhất định sẽ rất bi thương.

“Khụ! Hình gia, quấy rầy các người tình tứ. Chính là ta có trách nhiệm phải nhắc nhở tình huống hiện tại.” Giọng một hắc y nhân vang lên rõ ràng, con mắt nhìn trái nhìn phải, chính là không dám nhìn thẳng vào Hình Thất.

Sắc mặt Hình Thất trầm xuống, lại là vẻ đứng đắn dị thường, nhìn nhìn mọi người hạ lệnh, “Bắn tên.”

Tiếng huyết gió lại vang lên, tàn bộ hắc y nhân lui về phía sau, cung tên vù vù hướng Phẩm Nguyệt bắn tới.

“Không được!” Tiêu Tiêu kêu to.

Không được? Ai cho phép, tiếp tục!

Với võ công cao cường của Phẩm Nguyệt, cung tên căn bản không làm gì được hần, Tiêu Tiêu cũng coi như yên tâm phần nào. Thật không hiểu nổi chuyện đang diễn ra trước mắt, thật sự là chịu không nổi, “Ta nói chàng nghe điều này, người mà chàng muốn giết chính là ca ca ruột của chàng đó!”

Cổ quái nhìn Tiêu Tiêu một lúc, Hình Thất hoài nghi nghe lầm, “Cha ta chỉ có ta là nhi tử duy nhất, ta từ chỗ nào mọc ra ca ca?!” Có phải Vũ Điệp bị tên đó lừa rồi không?

Aiz! Tiêu Tiêu mắt tròn trắng, đây chính là vấn đề của mẹ hần nha, “Chàng bảo bọn họ dừng tay đã.” Nói rồi hướng Phẩm Nguyệt lớn tiếng kêu, “Đại ca! Mau nói huynh cùng Hình Thất có quan hệ gì đi. Nói mau!”

Thân ảnh Phẩm Nguyệt sững lại, trong mắt mang theo chua xót. Những gì Tụ Bảo vừa nói hần nghe rất rõ ràng, hần thích nàng, mà nàng lại thích Hình Thất. Có lẽ hết thảy đều đã quá muộn. Chậm rãi xoa hai má, nhẹ nhàng kéo ra lớp dịch dung rơi xuống.

Tất cả mọi người khiếp sợ, thân thể cương lên không nhúc nhích.

Hình Thất không dám tin chứng kiến Phẩm Nguyệt tháo lớp dịch dung, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt vô cùng quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ ấy, không tự chủ được liếc sờ lên mặt mình. Đây là khuôn mặt của mình sao?

Lúc trước nhìn thấy Nguyệt Ngọc, phát hiện ra khuôn mặt của nàng ta rất giống với Hình Thất đã khiến Tiêu Tiêu đủ giật mình, hiện tại lại có thể xuất hiện thêm một nam nhân có khuôn mặt y đúc như vậy thật quá giật mình hơn nữa. Rốt cuộc bà mẹ hào phóng đã sinh ra bọn họ là người như thế nào chứ? Người cũng có thể copy ra được sao?! Không biết những huynh muội khác có phải cũng có mỹ mạo giống vậy hay không. Tiêu Tiêu bắt đầu hoài nghi có phải từ thời Tống Triều Trung Quốc đã xuất hiện phương pháp nhân bản vô tính rồi hay không, so sánh với phương Tây thì còn sớm hơn một nghìn năm lận.

Kì thật nếu nhìn kĩ, hai vị mỹ nam này vẫn có điểm bất đồng. Phẩm Nguyệt tương đối thờ ơ, có khí phách xuất trần, không có cảm giác gây tai họa cho nhân gian. Mà Hình Thất thì vẻ mặt kiêu my, cười rộ lên trông giả tạo, trong mắt không có chân thành, chỉ cảm thấy một loại hấp dẫn. Một người nếu như là thần tiên, thì người kia chính là yêu tinh.

Tiêu Tiêu thở dài, không khỏi cảm khái vạn phần, đúng là người nào mặt đó. Tên gian nhân Hình Thất này đúng là chỉ xứng với khuôn mặt kiêu mỹ đó thôi, muốn trở nên giống như Phẩm Nguyệt, hần đời này cũng đừng hi vọng. Ừm, ít nhất nhìn qua trông cũng rất giống nhau.

“A ——” Một tiếng hét thảm vang lên phá vỡ trầm tư của mọi người, trong chớp mắt Phẩm Nguyệt bật người nhảy lên một cái đã biến mất dạng.

Hình Thất loáng thoáng nhìn theo bóng lưng của hắn, trong đầu suy nghĩ mông lung. Giết? Không giết? Hắn chuyên phá hỏng chuyện của ta, nhất định phải loại bỏ. Nhưng hắn là ca ca của ta, lại không thể động thủ. Ta phải lựa chọn thế nào đây? “Bắt sống.”

Một đám hắc y nhân sưu sưu liên chạy đi, rất nhanh đã bật âm vô tín. Bọn hắn cũng khó làm a, không thể giết luôn mà phải bắt sống, aiz.

“Chàng còn muốn bắt huynh ấy à?” Thật không biết tên gian nhân này đang nghĩ gì, ngay cả ca ca cũng không buông tha, máu lạnh quá nga. “Di? Chàng làm gì thế?” Tên gian nhân này chỉ biết ăn đậu hủ của nàng.

“Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến lại có một người sở hữu gương mặt giống ta như vậy.”

Ừ, đúng, cho nên nói mẹ chàng rất lợi hại, ngay cả cái này cũng sinh được, không phải cùng một phụ thân, mà khi trưởng thành lại giống nhau đến thế, một chữ thôi: Cường!

“Ta rõ ràng là con trai độc nhất, vì sao bỗng nhiên lại xuất hiện hắn?”

Tiêu Tiêu lăm bằm, Phẩm Nguyệt xuất hiện coi như có chút lòng thành, tương lai nếu xuất hiện thêm Phẩm Nguyệt đệ nhị, Phẩm Nguyệt đệ tam, ta xem chàng giải quyết ra sao. Đại khái chắc sẽ buồn bực đến muốn nhảy lầu đi.

“Sau khi phụ thân sau khi qua đời, ta không còn có thân nhân nữa, hắn xuất hiện quá đột ngột.”

Nga nga, nói đến phụ thân chàng, ta vẫn tương đối cảm thấy hứng thú nha, không biết ông ấy là người như thế nào mới có thể đào tạo ra một tên gian nhân yêu tinh như chàng đây, không phải ông ta cũng rất yêu chứ.

“Cho dù hắn là ca ca ta, nhưng nếu đối lập với ta, ta cũng sẽ không bỏ qua.”

Ách... cái này cũng là suy nghĩ quá đường đột đi, mới vừa rồi còn xúc động như vậy, sao giờ lại nhảy ra những lời vô tình thế này chứ. Tiêu Tiêu tính toán, coi như không nghe thấy đi, “Này... thỉnh chàng nhắc đầu ra được không? Lỗ tai của ta sắp bốc cháy rồi.”

Khê cần dái tai của nàng, Hình Thất ngẩng đầu, “Đúng là không biết săn sóc người ta gì hết.”

Thôi đi, chàng thế nào cần người khác săn sóc chứ, Tiêu Tiêu bĩu môi, “Tiếng kêu thảm thiết vừa rồi từ đâu ra vậy, chàng hạ lệnh à?” Lần trước không đem đầu heo xử lý, lần này không cam lòng phải không. “Cả nhà Trương đại ca đều là người tốt, chàng buông tha bọn họ được không?”

“Ta nói rồi, ta tới chỉ để tìm nàng, việc này sớm đã giao do người khác phụ trách, không phải do ta quản lý.” Hắn nhiều nhất chính là chế trụ Phẩm Nguyệt, để Lữ XX có thời gian tiêu diệt Trương gia.

Lại nói tiếp, chuyện này đích xác cùng hắn không quan hệ. Độc được vốn là do Lữ XX hạ không sai, đáng tiếc lại bị Phẩm Nguyệt hóa giải, nếu không hiện tại cũng không cần vội vã phái người xuất thủ như vậy. Bất quá như vậy cũng tốt, Trương Hữu Thiên vừa chết, Lữ XX trở thành con dê non chịu tội thay, vừa có thể loại bỏ thái tử, lại có thể giải quyết luôn phiền phức, nhất cử lưỡng tiện. Nếu như hắn có thể không bận tâm những việc rắc rối thế này thì càng hoàn mỹ. Aiz, đáng tiếc Vũ Điệp lúc này, hắn làm sao có thể yên tâm.

“Nếu nhóm hắc y nhân đó không phải chàng phái tới, vậy chàng đi giúp đỡ Trương đại ca được không? Dù sao chàng cũng dẫn theo thật nhiều người.”

“Vũ Điệp, nàng trở nên mềm lòng như vậy từ khi nào. Nàng đã quên những năm tháng trong Vương phủ chúng ta phải sống như thế nào sao.”

Tiêu Tiêu chảy mồ hôi, ta nào biết Vũ Điệp cùng chàng từng xảy ra chuyện gì chứ. Bất quá... quên đi, có Phẩm Nguyệt ở đây, đầu heo bọn họ chắc là không có chuyện gì đâu.

Trên thực tế, sự việc chính là y như Hình Thất đã dự đoán. Trương phủ trong vòng một đêm toàn bộ chết sạch, Phẩm Nguyệt không thể bảo vệ cả nhà đầu heo. Nếu Tiêu Tiêu biết bởi vì nàng nên Phẩm Nguyệt mới bị Hình Thất chế trụ, hại cho đầu heo chết thảm, không biết trong lòng sẽ áy náy tới nhường nào.

Lời tác giả:

Đến đây, đột nhiên phát hiện Tiêu Tiêu kỳ thật là một tai tinh. Nêu ví dụ như sau:

Tứ phu nhân bị chém mất tay, sau đó phát điên, cuối cùng đã chết.

Đầu heo cũng đã chết, toàn bộ người trong Trương phủ đều chết hết.

Chín nương cũng đã chết, Lưu lão đầu cũng đã chết.

Nguyệt Ngọc hai lần kén rể, lại bị hủy trên tay nàng.

Phẩm Nguyệt yêu nàng sâu đậm, nhất định đã bị tan nát cõi lòng, hại thảm một nam nhân tốt.

Hình Thất yêu nàng, ngày ngày tìm người lo lắng không thôi, hại thảm một nam nhân hư hỏng.

Tương lai còn có bao nhiêu người sẽ bị Tiêu Tiêu hại chết hoặc hại thảm đây.

Tóm lại, kết luận: nữ nhân này là kẻ gây tai họa.

Không biết mọi người đồng ý không?

11. Chương 16

Chương 16

Tiêu Tiêu hiện tại đang vô cùng buồn bực, vừa mới quay về Hình phủ được vài ngày đã bị Phẩm Nguyệt “trộm” đi. Nàng thật đáng thương, cứ luôn bị ép phải chạy khắp nơi như vậy. Đã biết là không nên trở về rồi mà lại, trở về, trở về, cứ trở về được mấy ngày là lại bị bắt mất.

“Đại ca à, vì sao chúng ta lại phải quay lại Bái Nguyệt đình lần nữa thế này?”

Tiêu Tiêu thật sự là hết chịu nổi tính khí âm dương thất thường của Phẩm Nguyệt rồi. Trên đường đi bắt hòa với nhau, hấn để nàng nói chuyện một mình còn chưa tính, lại còn dùng cái loại ánh mắt khiến người khác run cả da đầu để nhìn nàng nữa. Tiêu Tiêu càng lúc càng cảm thấy tính tình của Phẩm Nguyệt quá mức cổ quái, không bình thường chút nào.

Phẩm Nguyệt không nói gì, vòng qua Bái Nguyệt đình đi vào thâm cốc. Sau khi đi chuyển vài vòng, trước mắt hai người liền xuất hiện một biển hoa vô cùng rực rỡ.

Thật tuyệt đẹp, Tiêu Tiêu cực kì hào hứng chạy vọt vào trong biển hoa, còn tưởng hấn muốn làm gì, thì ra là muốn mang nàng đến ngắm hoa du ngoạn, hại nàng hiểu lầm lung tung nữa chứ, “Đại ca, lần trước đến Bái Nguyệt đình sao huynh không chỉ cho ta nơi này vậy.” Thiệt là, quỹ hẹp hòi, đáng ra có thứ tốt thì phải chia nhau để mọi người cùng hưởng lợi mới đúng.

Phẩm Nguyệt ngẩn ngơ nhìn thân ảnh Tiêu Tiêu chìm đắm giữa biển hoa rộng lớn, thân thể không tự giác bước đến gần nhẹ nhàng ôm lấy nàng, bàn tay di chuyển chậm rãi trên khuôn mặt nàng, dần dần xoa nhẹ lên đôi môi hồng phấn, ánh mắt trở nên ôn nhu như nước.

Đến giờ thì Tiêu Tiêu ít nhiều đã minh bạch rồi, Phẩm Nguyệt thế nhưng lại yêu nàng, yêu thê tử của đệ đệ hần! Trời ạ, một người đứng đắn như vậy lại cũng có lúc trầm luân hôn mê sao.

Tiêu Tiêu thất thần nhìn Phẩm Nguyệt, cho đến khi nhận ra khuôn mặt của hần càng lúc càng gần liền vội vàng kêu to, “Đại ca!”

Phẩm Nguyệt vội vàng tỉnh táo lại, nhanh chóng buông Tiêu Tiêu ra, lui về phía sau N bước. Hần vừa làm gì vậy, không khống chế nổi chính mình, thiếu chút nữa đã khinh bạc nàng. Hần sao có thể làm ra hành vi cầm thú như thế chứ, nữ nhân này chính là thê tử của đệ đệ hần cơ mà.

Xoay người, Phẩm Nguyệt ngửa mặt lên trời thở dài, nhắm chặt hai mắt không dám mở, hần sợ phải nhìn thấy ánh mắt khinh thường của Tụ Bảo, hần không thể chịu đựng nổi điều đó.

Tiêu Tiêu nhìn Phẩm Nguyệt cứ đứng thẳng tắp một chỗ không chịu nhúc nhích, giống y như cương thi vậy, nhanh chóng vươn một chưởng đánh lên lưng hần, “Không sao chứ, đại ca?”

“Tụ Bảo, đại ca vừa rồi...”

Vừa rồi? Vừa rồi không phải là huynh thiếu chút nữa hôn ta sao, “Không có gì, không có gì, huynh yêu ta cũng là điều bình thường thôi, ta tuổi trẻ xinh đẹp lại thiện lương, tùy tiện thế nào cũng có thể hấp dẫn được nam nhân có điều kiện tốt nha.” Quái lạ, sao thân thể của Vũ Diệp lại được hoan nghênh thế nhỉ. Đáng tiếc chỉ được giới hạn cho hai năm, thân thể tốt như vậy mà không được dùng nữa, giá mà bất tử thì tốt rồi.

“Muội...” Phẩm Nguyệt cúi đầu tiếp cận nàng, “Muội không biết là đại ca thực... thực...”

Thực cái gì nha, nói chuyện ngập ngừng ấp a ấp úng, “Ta cảm thấy huynh thực lợi hại, rất tuyệt đó.” Tiêu Tiêu nói lung tung...

“Tụ Bảo...” Đúng là một đệ đệ tri kỉ, Phẩm Nguyệt chậm rãi lộ ra nụ cười yên tâm, “Sau này sẽ không phát sinh chuyện này nữa, đại ca lần này sẽ đem muội phó thác cho bà ngoại. Bà ấy sẽ hảo hảo thay ta chiếu cố muội, chúng ta... đại ca sau này sẽ không gặp lại muội nữa.” Qua một thời gian dài, cô lẽ đoạn tương tư này sẽ giảm bớt, hần sẽ không còn nhớ nàng nữa.

Hả? Cái gì! Muốn đem nàng ném cho Nguyệt Đình? Nàng sẽ không phải sống tại cái thâm cốc này chứ! “Không cần! Ta muốn quay về Hình phủ!” Tiêu Tiêu cất lực phản đối, phải sống ở đây hai năm thì nàng sẽ chết vì buồn mất!

Phẩm Nguyệt lắc đầu, Hình Thất làm việc không từ một thủ đoạn nào, giao Tụ Bảo cho Hình Thất, hần không thể yên tâm. Huống chi, cả hai người đều là đệ đệ của hần, aiz.... “Đại ca là vì muốn tốt muội.”

Giữ chặt Tiêu Tiêu đang ra sức quấy tay quấy chân kháng nghị, Phẩm Nguyệt rốt cuộc cũng kéo được Tiêu Tiêu đi gặp Nguyệt Đình, đem chuyện đã trải qua trần thuật lại lần nữa, “Bà ngoại, Tụ Bảo xin giao cho bà.”

Nguyệt Ngọc ở một bên trừng mắt không thể tin được, “Nàng, là, Kim, Tụ, Bảo?!” Nguyệt Đình cũng giương to mắt không dám tin.

Tiêu Tiêu vô lực vung cái tay, “Hai vị khỏe chứ, lần sau đến Phú Quý lâu khỏi cần phải dịch dung đi.” Thật xui xẻo, lại bị rơi vào tay hai người này.

“Người...” Nguyệt Ngọc ra sức nhéo mặt Tiêu Tiêu, ta xé!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên. “Làm gì vậy!”

Hỗn đản, cô ta tưởng ai cũng mang mặt nạ giả dối đó sống trên đời như mình sao! Muốn trả thù nàng phá hư chuyện kiếm chồng của cô ta cũng không nên nặng tay như vậy chứ! “Ta muốn quay về Hình phủ!” Ai biết ở đây lâu ngày liệu có bị Nguyệt Ngọc ngược đãi hay không.

“Tụ Bảo, nghe lời.” Phẩm Nguyệt đe Tiêu Tiêu lại, dỗ dành, “Ta sẽ đồng ý để muội trở về nếu muội đồng ý hưu hần.” Nếu Tụ Bảo không đồng ý chuyện này, hần tuyệt đối không cho phép nàng rời khỏi đây!

“Được rồi, Tụ Bảo.” Nguyệt Đình vỗ vỗ đầu Tiêu Tiêu, mở miệng, “Ký lai chi tắc an chi.” (Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó).

Nguyệt Đình không nghĩ tới Tụ Bảo lại trở thành thê tử của Hình Thất, lại còn có tình cảm sâu đậm với hắn. Aiz... nàng đã tạo ra ác nghiệt gì chứ! Chính mình vô tình gặp gỡ kẻ phụ bạc để giờ đây bơ vơ cả đời thì thôi, kết quả nữ nhi cũng biến thành ngây ngây dại dại, trải qua biết bao phong tình, sống chết giờ không biết nơi đâu. Mà tôn tử vừa nhận thức mới là chuyện ly kỳ nhất, biến thành nữ nhân không nói, lại còn yêu huynh đệ của mình! Đời này nàng đã phải chịu đựng rất nhiều đả kích, nghĩ đến sau này nếu có xảy ra thêm chuyện động trời cỡ nào, nàng cũng không cảm thấy kì quái nữa.

Thật thê thảm, Tiêu Tiêu bắt đầu vì cuộc sống của mình sau này mà ca thán không thôi. Bị mất tự do, không được quay về Hình phủ, không được nhìn thấy Hình Thất, buổi tối không có lồng ngực ấm áp dựa vào, ban ngày không có Tài thúc đáng yêu bên cạnh, nàng xong rồi.

Nguyệt Ngọc tắc tắc cười, xoa bóp mặt Tiêu Tiêu, “Ta nhìn đáng vẻ của người giống như so với ta nhỏ hơn nga, Tụ Bảo.” Ha ha, hiện tại ta là tỷ tỷ của người đó!

Tiêu Tiêu hô to, “Kêu, ta, ca, ca!”

Rất đáng thương, Nguyệt Đình lại có thể bắt Tiêu Tiêu học cầm kỳ thư họa, ý đồ đem nàng cải tạo thành một tiểu thư khuê các. Dù sao đây cũng chưa là gì, thậm chí chính là Tiêu Tiêu còn bị bức phải luyện võ! Mỗi ngày đứng tấn hàng giờ liền, nàng hoài nghi có khi chân mình đã biến thành hình chữ O cũng nên.

“Tụ Bảo ...” Á, là giọng của nha đầu Nguyệt Ngọc kia, không thể để cho cô ta tìm được, cô ta mà tìm thấy thì sẽ hành hạ nàng đến cùng. Tả thiểm hữutrôn (trái tránh phải trốn), Tiêu Tiêu liền núp vào một căn phòng xa lạ gần đó.

Nàng thật cẩn thận từ khe cửa đánh giá tình huống bên ngoài, hô, đi chưa, an toàn rồi hử.

“Này!” Bỗng nhiên có một lực đạo mạnh mẽ đặt lên vai Tiêu Tiêu, dọa nàng nhảy dựng lên. Cái gì vậy? Tiêu Tiêu quay đầu vừa nhìn, “Oa ...” Là quý...

Thần thể trở nên không xương vôi lẫn ra khỏi phòng, Tiêu Tiêu giống như quả bóng cao su, cả người đập mạnh vào cây to đối diện rồi lại lăn vài vòng quay về chỗ cũ. Đau đến nhe răng trợn mắt, Tiêu Tiêu mở mắt ra, “A ...” Một tiếng thét chói tai tiếp tục vang lên.

Vô lâm nhân sĩ thích nhất là điểm huyết người khác lúc này đã trở thành một phương pháp hữu dụng, cương thi nọ vừa điểm nhẹ một chút tiếng kêu liền đình chỉ. Tiêu Tiêu há hốc mồm, ánh mắt trờ trờ đến cực đại, đây là người hay là quỷ vậy?! Mặt giống như quỷ Dạ Xoa, thân thể thì giống như cương thi. Hơn nữa ánh mắt của cương thi này vô cùng hung ác, tựa hồ muốn lóc từng miếng da trên người nàng, hắn với Vũ Điệp có thù oán gì đây?!

Cương thi chìa ra bàn tay khô khốc xẹt một đường thẳng qua trước mặt Tiêu Tiêu, nàng nhắm mắt lại, toàn thân run rẩy, thật đáng sợ! Nhưng cương thi nọ chỉ là điểm tay một chút, giải bỏ huyết cam của Tiêu Tiêu.

Giọng vẫn còn run run, Tiêu Tiêu bắt đầu nói chuyện, “Vị này... Vị này cương thi tiên sinh... ta... ta gọi là Tiêu Tiêu. Cái kia, đừng nhìn ta bộ dạng da mịn thịt mềm (trời gà không chặt), kỳ thật ta không thể ăn được, cho nên... người... a ...” Trong chớp mắt cổ bị bóp chặt, vô cùng khó thở.

“Không được! Buông tay ra Vân ca!” Nguyệt Ngọc đột nhiên xuất hiện lao đến, “Mau buông tay ra!” Nàng ta cố gắng kéo bàn tay khô khốc của cương thi ra khỏi cổ Tiêu Tiêu, “Nàng là Tụ Bảo, là ca ca ta! Huynh mau buông tay! Mau thả ra!”

Cương thi cổ quái liếc Nguyệt Ngọc một cái, nhưng không buông tay, “Nàng là Tiểu Điệp.”

“Cái gì? Tiểu Điệp?!” Không thể tin được, Nguyệt Ngọc dùng biểu tình cổ quái đánh giá Tiêu Tiêu, “Này... nàng đã không phải là Tiểu Điệp, nàng bây giờ là ca ca ta!”

Đúng vậy, đúng vậy, ta không phải là Tiểu Điệp, ta là Tụ Bảo! Tiêu Tiêu ra sức gật đầu như chim gõ kiến, “Đúng vậy! Ta là Tụ Bảo, Tụ Bảo!” Mau buông tay ra, nàng sắp chết rồi.

“Dù nàng có hóa thành tro ta cũng nhận ra, nàng là Tiểu Điệp.”

A —— Sao Vũ Điệp này lại có một tên cừu gia khủng bố như vậy chứ! Nàng nhất định phải quay về Hình phủ! Tiêu Tiêu quyết định, nếu lần này có thể thoát chết, nàng nhất định phải cùng Hình Thất sinh em bé, dù thế nào đi nữa cũng sẽ không xa rời nhau!

“Có lẽ trước đây nàng ta là Tiểu Điệp, nhưng hiện tại thân thể của nàng ấy đã có linh hồn mới, Bảo ca ca mượn xác sống lại, vừa lúc nhập vào thân thể này, cho nên hiện tại nàng đã không còn là Tiểu Điệp!”

Bảo ca ca? Bộ ta còn có cả Lâm muội muội nữa sao(nhân vật trong Hồng Lô Mộng) —— Tiêu Tiêu vất vả thoát ra từng chữ. “Đúng vậy, đúng vậy, ta chỉ là người mượn nhờ thân xác của Vũ Điệp thôi, nếu người hận nàng ta như vậy, chờ ta chết đi người tiếp tục tiên thi (quạt chết) cũng không muộn mà.” Aiz, Vũ Điệp, chớ có trách ta, đến thân ta ta còn không bảo vệ được đây.

Cương thi rốt cục chậm rãi buông tay ra, “Hảo, ta chờ người chết, sau đó sẽ tiên thi!”

Tiêu Tiêu đổ mồ hôi... Thật đúng là tiên, người được lắm! “Này, vì sao người hận nàng như vậy?” Vũ Điệp mới là một tiểu nữ sinh mười sáu tuổi, không biết có thể gây ra đại họa gì đây.

Thân thể cương thi lại bắt đầu run rẩy, tay cũng không ngừng run lên, “Ta hận nàng, ta làm sao có thể không hận nàng! Người vừa nhìn ta đã nghĩ đến thứ gì! Quỷ! Là quỷ! Nàng hại ta biến thành như vậy, thù này ta không thể không báo! Tiên thi ư, ta hận không thể uống máu nàng ăn thịt nàng!” Khô ráo tựa hồ lại muốn vung đến cổ Tiêu Tiêu.

Đừng kích động, đừng kích động, ta cũng không phải là Vũ Điệp nha, Tiêu Tiêu lấy lòng hấn cười cười, “Vân ca này, trấn định, trấn định! Nàng ta đã chết rồi, nhưng đừng lấy ta trút giận a.”

Cương thi sau khi rời đi vẫn mang vẻ mặt hung ác.

Tiêu Tiêu vừa lau mồ hôi lạnh vừa nhỏ giọng hỏi Nguyệt Ngọc, “Hắn là ai vậy?”

“Aiz,” Nguyệt Ngọc thở dài, “Chuyện đã qua cũng không cần phải nhắc lại, nhưng sau này huynh không nên xuất hiện trước mặt Vân ca lần nữa, miễn cho không bị huynh ấy đánh chết.” Bảo ca ca đáng thương như thế nào lại có thể sống lại nhập vào thân xác Tiểu Điệp chứ, cũng thật trùng hợp.

Đó là đương nhiên, nàng mới không thèm xuất hiện trước mặt hắn đâu. Tiêu Tiêu liếc mắt nhìn trộm cương thi nọ, bắt gặp hắn cúi đầu trừng nàng, sợ tới mức lập tức lạnh run, “Ta cái gì cũng không biết, cái gì cũng không biết!” Thật đáng sợ - Ngày mai nhất định phải liều mạng nghĩ cách trở về Hình phủ, bằng không mỗi ngày đều bị tàn phá tinh thần như thế này, sớm hay muộn nàng cũng sẽ bị hắn tiên thi thành công.

“Tự Bảo, huynh hôm nay học bài giống như không học vậy.” A, xong rồi, lại còn bị cả Nguyệt Ngọc này tra tấn nữa!

Vừa mới bước vài bước, Tiêu Tiêu lại bị cương thi ngăn lại, “Nhớ kỹ, đừng để cho ta phát hiện ra người dùng thân thể này lên giường với nam nhân khác!”

Hả? Nói gì vậy? Thật khó hiểu.

“Hừ, cho dù nàng đã chết, thân thể này cũng là của ta!” Cương thi sờ sờ mặt Tiêu Tiêu, trong mắt hận ý càng thêm đặc hơn.

“Biết... đã biết...” Ai ya! Xem ra hắn nhất định sẽ tiên thi khỏi thân thể này rồi! Đúng là một tên cương thi biến thái đáng sợ!

Nguyệt Ngọc vội lôi kéo Tiêu Tiêu chạy lấy người, đi đến chỗ hẻo lánh mới thấp giọng nói, “Chuyện của huynh cùng Hình Thất ca ca ngàn vạn lần không được để cho Vân ca biết! Nếu không ngay cả nãi nãi cũng không thể nào cứu được huynh đâu!”

Tiêu Tiêu cắn cắn môi, “Suy nghĩ của hắn đúng là có vấn đề. Ta cùng Hình Thất là phu thê, muốn lên giường còn phải thông qua sự đồng ý của hắn sao?!”

Nguyệt Ngọc trầm mặc lúc lâu mới nhẹ nhàng tiếp lời, “Thê tử duy nhất của Vân ca chính là Tiểu Điệp.”

Hả? Tiêu Tiêu hóa đá.

12. Chương 17

Chương 17

Nhiều ngày trôi qua, Tiêu Tiêu rốt cuộc đã buông tha hy vọng được xuất cốc. Vì sao? Bởi vì nàng không có biện pháp xuất môn! Ngẫm lại xem, chỗ ở của mỹ nữ đệ nhất võ lâm, làm sao có thể không có bất kỳ biện pháp bảo hộ nào chứ? Tiêu Tiêu thật vô cùng hối hận lúc trước không nhớ kỹ phương pháp vào cốc, thành ra bây giờ cứ phải ngồi chờ chết như vậy, aiz.

“Tiểu Điệp!”

Hả? Hình như âm thanh này rất quen tai, Tiêu Tiêu vội vàng từ trên mặt đất bò lên, ném cỏ dại ra khỏi miệng, nhìn nhìn. Ách... Trước mắt bỗng cảm thấy tối đen, “Buông, tay!” Muốn giết chết nàng hả.

“Tiểu Điệp, tìm được nàng rồi, ta thật cao hứng! Nhạc phụ nói nàng ở đây chờ ta, ta còn sợ ông ấy gạt ta chứ.”

Hùng tiên sinh? Có thật là hắn không, hắn từ đâu xuất hiện vậy? “Người vào bằng cách nào?” Thâm cốc này rõ ràng rất khó tiến vào, hắn rốt cuộc đã dùng phương pháp gì vậy?

“Phu nhân.” Một người gầy gò có bộ ria mép trên mặt lặng lẽ cười hai tiếng.

Nguyên lai có người giúp đỡ. Nhưng là, nhạc phụ trong miệng của Hùng tiên sinh vừa thốt ra là ai vậy, không lẽ là cha của nàng? Vậy thì Hình Thất nói ông ta đã sớm qua đời cái rắm gì chứ? “Thật tốt quá, người đã tới đây rồi! Mau dẫn ta đi đi!” Ra khỏi đây sẽ không sợ không quay lại Hình phủ được nữa.

“Nàng... nguyện ý trở về? Đây là lần đầu tiên nàng nguyện ý quay về nhà đó, vi phu... vi phu...”

Nhìn bộ dạng hắn kích động chưa kìa, cắt, “Chúng ta lập tức đi thôi.” Nếu để cho Nguyệt Ngọc bắt được thì thật phiền toái.

“Người muốn đi đâu! Tiểu Điệp.” Một thanh âm âm dương kì quái vang lên, a ...Cương thi! Không thể nào, tại sao hắn lại xuất hiện ở đây...

“Người cho là đến giờ ta còn có thể tin lời người được nữa sao, Tiểu Điệp người giả hoạt như hồ ly làm sao có thể chết chứ. Cũng chỉ có nha đầu Nguyệt Ngọc kia mới có thể mắc lừa người thôi.” Tá Thi Hoàn Hồn, coi hắn là gốc tử sao. “Ta không muốn làm cho Nguyệt Ngọc thương tâm, vốn định giam cầm người ở đây cả đời, nhưng hiện tại... hừ!” Tiệp nữ nhân, lúc trước nói trong lòng chỉ có một người là hắn, vậy tên nam nhân đang ôm chặt kia là ai!

Lạnh quá — Tiêu Tiêu gắt gao bắt lấy Hùng tiên sinh, thân thể run a run, thì ra hắn căn bản là không tin nàng là Tụ Bảo, hắn chỉ diễn trò trước mặt Nguyệt Ngọc! Lần này nếu không thuận lợi xuất cốc thành công, nàng có thể tưởng tượng đến kết quả của mình – Bị hắn quật chết tươi!

“Người là ai?” Hùng tiên sinh vẻ mặt cẩn thận, nhìn chằm chằm cương thi trong mắt tràn ngập địch ý.

Cương thi liếc mắt Tiêu Tiêu, bắt đầu cười khê, “Ta là ai? Tiểu Điệp, người nói ta là ai nào?”

Hai khuôn mặt biểu tình khác nhau cùng nhìn chằm chằm vào Tiêu Tiêu, ba ánh mắt ở đây khiến nàng đổ mồ hôi lạnh. Làm sao bây giờ? Cả hai người này đều là trợ thủ của Vũ Điệp, nàng nên trả lời thế nào đây?!

“Vị này... Vị này là cương thi, không phải, Vân ca... nghe nói... nghe nói...” Chết mất, có ai tới cứu cứu nàng không ...

“Buông nàng ra!” Một tiếng hét lớn vang lên!

“Hình Thất!” Lập tức thoát khỏi bàn tay của Hùng tiên sinh, Tiêu Tiêu dùng tốc độ nhanh nhất nhảy vào trong lòng người vừa đến, rốt cuộc an tâm, chàng đã đến đây rồi.

“Người là ai?” Hùng tiên sinh nhìn thấy Tiêu Tiêu chạy đến ôm ấp người khác, trong mắt địch ý càng thêm dày đặc.

Khuôn mặt của cương thi thì càng thêm lạnh lẽo, bàn tay nắm chặt run run, nàng lại có thêm một tên nam nhân khác sao? Tiệp nữ nhân chết tiệt!

“Trượng phu của nàng!” Hình Thất ôm Tiêu Tiêu, sắc mặt cũng không tốt!

“Ta mới là chồng của nàng!”

A, xong rồi! Tiêu Tiêu vui đầu càng sâu hơn, nàng là đà điểu, nàng là rùa đen, nàng cái gì cũng không biết! Đầu là do Vũ Điệp này không tốt, rõ ràng cùng một cái thân thể, không có việc gì làm lại gả cho nhiều chồng như vậy, hại nàng hiện tại thật thê thảm!

“Thật không?!” Hình Thất cười lạnh, “Ta mặc kệ nàng từng gả qua vài lần, nàng bây giờ là thê tử của ta. Dám cướp của ta, chỉ có chết!”

Hùng tiên sinh rút kiếm, bản thân ta muốn nhìn là ai muốn chết!

Một bên cương thi vẻ mặt âm trầm, khô thủ cũng nâng lên vài phần. Hai người này đều tự xưng là trượng phu của Tiểu Điệp, vậy hắn là ai? Bọn chúng cho rằng hắn là người chết sao! “Tiểu Điệp, bản thân ta không ngờ người lại có nhiều trượng phu như vậy đấy.” Tiệp nữ nhân, đến tột cùng xếp hắn ở chỗ nào!

“Đừng sợ, ta sẽ lập tức giải quyết hắn.” Hình Thất vỗ vỗ Tiêu Tiêu, thấp giọng làm yên lòng nàng. Hai người này hôm nay hắn sẽ không bỏ qua một ai!

Aiz... đây đều là ba trượng phu của Vũ Điệp, thật là náo nhiệt. Tiêu Tiêu tiếp tục làm đà điểu, không dám ngẩng đầu. Không biết Vũ Điệp có còn trượng phu nào khác không, nếu như có thì cũng tới đây luôn đi, giải quyết một lần đầu xuôi đuôi lọt cho sạch sẽ. Gả nhiều lần như vậy cô ta không mệt sao. Aiz, Tiêu Tiêu tiếp tục ca thán. Xem ra thâm cốc này rất dễ vào mà, Nguyệt Đình Nguyệt Ngọc này đến giờ vẫn chưa bị K rụng đúng là kì tích.

“Thiếu... Tiểu Điệp, ngài cứ chơi xấu như vậy bám trụ trên người Hình công tử, sẽ khiến hắn động thủ rất phiền toái đó.”

Tài thúc?! Đà điểu rốt cục trợn mắt ngẩng đầu, “Người đến đây lúc nào?”

Trung niên nhân khước mắt mang lệ, vẻ mặt méo mó, “Nô tài vẫn luôn ở đây mà.” Thì ra thiếu gia không hề chú ý đến hắn, hắn nhỏ bé như vậy sao?

Người ta nói hai nữ nhân một bàn diễn, kỳ thật ba nam nhân cũng không kém. Không nói hai lời, Hình Thất, Hùng tiên sinh, cương thi toàn bộ cùng động thủ.

Tiêu Tiêu đứng một bên vừa xem vừa cười ngất, tại sao vậy chứ, bởi vì Hình Thất rất, rất, rất khoa trương, Hùng tiên sinh cùng cương thi đều đối hắn khó chịu! Tiêu Tiêu theo dõi Hình Thất xuất chiêu — Hình Thất không phải là một cao thủ vô địch như Phạm Nguyệt, tự nhiên là đánh không lại, không có biện pháp, aiz.

Thật là làm cho người khác toát mồ hôi, chết ai cũng không tốt, tốt nhất là có ai đem bọn họ tách ra được không. Tiêu Tiêu nhìn Hình Thất không khỏi âm thầm lo lắng, tên gian nhân này tuy rằng hư hỏng, nhưng là hắn đối với nàng thật ôn nhu, nếu bị thương, nàng vẫn là sẽ khó sống.

“Điệp tỷ, tỷ đang lo lắng cho ai vậy? Hình Thất sao? Ha ha...”

Di? Ai đang nói chuyện vậy, Tiêu Tiêu quay đầu lại, là tên rìa mép kia! Hắn gọi nàng là Điệp tỷ?

Tiêu Tiêu tuân mồ hôi ào ào — Vũ Điệp này không phải mới chỉ mười sáu tuổi sao, còn cái tên rìa mép kia trông như đã ngoài ba mươi rồi ấy chứ, kêu nàng tỷ cũng quá kì quái đi. “Ai nói ta lo lắng hắn, ta là sợ bọn họ đập hư hoa hoa cỏ cỏ nơi này, đến lúc đó ta sẽ bị Nguyệt Ngọc cắn nhả đến chết.” Thiệt là, nàng lo lắng cho Hình Thất cái rắm.

“Ha ha, cứ coi như tỷ lo lắng cho hắn thì có làm sao. Điệp tỷ, tỷ sẽ không cho rằng ta chỉ đơn thuần đến giúp Đại Hùng tìm được tỷ rồi rời đi.”

Hả? Chẳng lẽ hắn có âm mưu gì khác? “Có ý gì?” Nhìn hắn xấu xí vậy, quả nhiên không có gì tốt.

Tên gầy gò nọ vừa sờ sờ rìa mép, vừa cười nói, “Không có ta phá Ngũ Hành bát quái trận ngoài cửa cốc, tỷ cho rằng Hình Thất có thể vào được đây?” Vũ Điệp này tại sao giờ đây lại ngu xuẩn như vậy?! Kỳ quái.

“Người muốn làm gì hần?!”

Tên gầy gò kia vẫn mãi mê sờ sờ ria mép, còn càng sờ càng khoái, “Trong vòng ba tháng nếu hần không chết, không phải nhiệm vụ của tỷ cũng thất bại sao. Đáng ra tỷ nên lo lắng nhiều hơn.”

Hồn dẫn, thì ra tên này chính là thủ hạ của lão già bịt mặt tối đó, kia gọi là cái gì người của tổ chức “Phi Tiên”. Để ý kỹ, Phi Tiên — chính là thằng thiên, không phải chính là chết người sao. “Chuyện của ta không cần người quan tâm! Người rốt cuộc muốn làm gì?!” Tên ria mép chết tiệt, bộ dạng lấm la lấm lét thì thôi, còn một bụng ý đồ xấu!

“Ta...”

Hần còn chưa dứt lời đã bị một tiếng kêu khê cắt đứt, “Dừng tay! Dừng đánh nữa! Vân ca, dừng tay lại!” Là Nguyệt Ngọc! Nàng ta tựa hồ chỉ thích cái loại động tác từ trên trời giáng xuống này hay sao vậy. Tiêu Tiêu ngấm ngấm Nguyệt Ngọc, không biết nàng ta có biện pháp gì có thể khiến bọn họ ngưng chiến đây.

Bốn người đứng bốn hướng dừng lại động tác. Ngoại trừ cương thi, tất cả những người khác trong đầu đều trôi nổi, nữ nhân này là ai?

“Vân ca, Hình Thất ca ca, các người chính là thân huynh đệ, xin đừng tiếp tục liều một sống một chết nữa.”

Tiêu Tiêu trên mặt N hắc tuyến. Nguyệt Ngọc vừa nói cái gì? Cương thi này cũng là huynh đệ của Hình Thất? Mồ hôi chảy ào ào, lại xuất hiện thêm một huynh đệ nữa. Hình Thất, mẹ chàng đúng là sinh khỏe nha.

Hai vị huynh đệ trong miệng Nguyệt Ngọc liếc nhìn đối phương một lúc lâu, nhưng khóe mắt vừa thoáng nhìn đến Tiêu Tiêu lại bật người hần thù nổi lên, huynh đệ cái gì chứ, ta phi!

“Vân ca, dừng...” Nguyệt Ngọc nhảy đến trước mặt cương thi, cầm tay hần, “Đó là đệ đệ của huynh, là đệ đệ, không phải là cừu nhân! Không phải...”

Cương thi vừa ngoan ngoãn trừng mắt nhìn Hình Thất, sau đó rất nhanh đảo cặp mắt trắng dã quay đầu đi, đệ đệ? Đệ đệ chết tiệt!

Ngất, không nghĩ tới cương thi cũng có lúc giận dữ, giống như một đứa trẻ vậy, phối hợp lên gương mặt ấy thật đủ loại kì quái. Tiêu Tiêu nắm tay áo chà xát mồ hôi lạnh, dù thế nào thì khuôn mặt này cũng vẫn khủng bố như vậy.

Hình Thất tiến gần đến phía Tiêu Tiêu, gắt gao ôm lấy. Hần mà có một ca ca giống quỷ thế này sao? Đúng là buồn cười đến chết mất. Có lẽ cái tên họ Phàm kia chính xác là một huynh đệ sinh đôi với hần, nhưng người này... hừ.

“Tự Bảo!” Nguyệt Đình chậm rãi tiến đến, vừa đến liền điểm đại danh Tiêu Tiêu, “Lại đây!”

Ta thềm vào, không qua! “Hình Thất, chúng ta đi nhanh lên.” Nàng phải về Hình phủ, trở về với cuộc sống tốt đẹp của một tiểu thiếp, mới không thềm ở chỗ này bị hai vị họ Nguyệt hành hạ đâu.

“Tự Bảo ngoan, lại gần bà ngoại bảo.” Ai nha, nhìn xem, nhìn xem —Đó là hai Tôn tử của nàng a...

“Đi nhanh lên, đi nhanh lên.” Tiêu Tiêu liều mạng ôm Hình Thất, di chuyển đi, “Tại sao một chút chàng cũng không động đây vậy!” Tên gian nhân này, dám không phối hợp với nàng sao!

“Vũ Điệp, đừng nhúc nhích.” Phiên toái rồi, sắc mặt Hình Thất bắt đầu trầm trọng, ánh mắt dần dần trở nên tối tăm. Là thái tử phái người tới sao.

Bất động làm gì vậy, chưa từ bỏ ý định lại néo vài cái, Tiêu Tiêu lập tức bị Hình Thất ôm chặt vào lòng. Đáng ghét, chàng là gian nhân! Tiêu Tiêu tiếp tục ngẩng đầu đã thấy mọi người thần thái đều không thích hợp, làm sao vậy?

Tiêu Tiêu mơ hồ một lúc chợt lắc đầu, oa — Từ đâu xuất hiện nhiều hắc y nhân như vậy?! Mở Gia Niên Hoa (lễ hội) sao!

Hơn một trăm người, nhiều hắc y nhân thật đấy.

“Hình Thất, sao lại thế này?!”

“Không biết, nếu như ta đoán không lầm thì những người này đến đây là vì ta.” Thái tử sớm đã muốn diệt trừ hắc cho thống khoái, lần này rốt cục động thủ rồi sao?!

“Di, cái tên gầy gò kia đi đâu rồi?” Sao lại không thấy thân ảnh hắc đầu, không lẽ chuyện chính sự mà hắc nói chính là chuyện này?!

“Tiểu Điệp, đây là người cố ý an bài sao?” Ánh mắt của cương thi nhìn Tiêu Tiêu giống như có thể vung đến một bả đao, thật muốn chém chết tiện nữ nhân này, nàng ta lại có thể đem bọn hắc y nhân tới đây, “Người muốn ta chết mới yên tâm đúng không. Người hối hận vì trước kia đã để ta còn sống sao!” Nàng hại hắc người không ra người quỷ không ra quỷ lay lắt sống đến ngày hôm nay, hiện tại lại phải sát thủ tới giết hắc, trong lòng nàng rất cuộc suy tính điều gì?!

“Tiểu Điệp, nàng cùng phe với những người này sao?” Hùng tiên sinh vừa nghe cương thi nói như thế, mi cũng nhăn chặt lại, “Nàng vì sao... vì phu, vì phu... đến tột cùng là vì cái gì?!”

“Không phải ta! Không phải là ta! Ta làm sao có thể hại các người chứ! Hơn nữa, thật sự không phải ta phái đến, ta mà biết đã sớm chuẩn mất dạng, làm sao có thể chờ ở chỗ này làm mục tiêu cho bọn chúng.” Cất, đây cũng quá không tôn trọng nàng đi. Nàng có hư hỏng như vậy sao!

“Hừ, có chuyện gì mà người không làm được chứ, không trốn chẳng qua là bởi vì người không cơ hội!” Cương thi bình tĩnh buông ra một câu lạnh lùng, bản thân hắc đã được giáo huấn bằng máu chảy đầm đìa, đời này hắc thà tin ma tin quỷ chứ quyết không bao giờ tin nàng nữa!

“Không cho phép người tiếp tục chửi bới Vũ Điệp!” Hình Thất oán hận trừng cương thi nọ, hắc cư nhiên dám nói những lời đó! Đã đến nước sắp mất mạng thế này rồi!

Nga~, Hình Thất, chàng thật tốt! Tiêu Tiêu trong lòng nảy sinh một trận âm áp, chỉ có tên gian nhân này mới là người đối xử với nàng tốt nhất thôi.

“Đúng vậy, không cho phép người ô nhục nàng!” Trung niên nhân Tài thúc cũng lớn tiếng kháng nghị. Cái gì vậy! Dám nói thiếu gia nhà hắc nói bậy ư!

Nga~, Tài thúc, người cũng thật tốt! Ông ta vĩnh viễn đều ủng hộ nàng, chưa từng hoài nghi liệu nàng có phải là Tụ Bảo thật sự không, khiến nàng rất cảm động.

“Được rồi, đừng cãi nhau nữa!” Nguyệt Đình phát tay đình chỉ mọi người, “Toàn lực ngăn địch mới là việc khẩn cấp trước mắt, những thứ khác trước mắt hãy gắng chịu đựng, sau này hãy nói!”

Cương thi trắng mắt nhìn Hình Thất, hắc sao lại có một đệ đệ ngu xuẩn vậy chứ! Tiểu Điệp, người lợi hại lắm, có thể đùa giỡn được bao nhiêu người như vậy xoay quanh mình.

Kế tiếp vang lên những tiếng binh khí đình đình đang đang vô cùng không náo nhiệt, hàng trăm mũi tên thẳng tắp bay đến, mọi người tránh trái tránh phải, chạy được liền chạy, tất cả đều tự thi thiên tuyệt kỹ bảo mệnh, khiến cho tổ chức Phi Tiên cũng bất nháo theo.

Tiêu Tiêu không biết võ công chạy tới chạy lui đến choáng váng đầu óc, đây là cái gì cùng cái gì thế! Nàng không cần tham gia chơi vậy đâu!

Bỗng nhiên một thanh âm xé gió truyền vào trong tai, “Hình Thất!” Bị trúng tên rồi! “Chàng mau thả ta xuống dưới, chết một người không bằng so với chết cả đôi.” Dù sao nếu nàng chết thì vẫn có thể được sống lại, nàng không sợ.

“Mũi tên này có độc, nàng đừng động!” Nhất định hắc phải bảo vệ được Vũ Điệp, hắc sẽ không để cho nàng xảy ra chuyện gì, nhất định sẽ không có chuyện gì.

“Hình Thất!” Tiêu Tiêu thầm thiết kêu lên, sẽ không, không có khả năng đó, “Hình Thất! Mau tỉnh lại, sẽ không có chuyện gì cả, chàng mau tỉnh lại đi!” Rõ ràng mới rồi còn rất mạnh khỏe, tại sao chỉ trong vài giây đã ngã xuống! “Hình Thất! Ô... chàng không được chết, chàng mau mở mắt ra đi, ô...” Vì sao lòng của nàng lại đau đến thế, nàng rõ ràng không thích hắc, rõ ràng rất chán ghét hắc, vì sao tâm lại đau như vậy! Hình Thất, tại sao chàng còn chưa tỉnh lại.

“Chết tiết, Tiểu Điệp, mau tránh ra.” Nàng không muốn sống nữa sao! Khuôn mặt cương thi trắng bệch, lại gần Tiêu Tiêu, “Còn không mau buông hắn ra, hắn không sống được nữa đâu!” Nữ nhân chết tiết này, ôm chặt như vậy để làm gì! Thật muốn đánh xuống một chưởng khiến nàng hôn mê!

“Người tránh ra!” Tiêu Tiêu thực không hợp tác, gắt gao ôm lấy Hình Thất, “Ai nói chàng không sống được nữa! Chàng vẫn còn thở, nhất định sẽ tỉnh lại! Chàng sẽ không chết như vậy đâu! Chàng đã nói cả đời này sẽ không buông ta ra! Người tránh ra!” Hình Thất, ta sẽ không buông tay, chàng yên tâm!

“Người...” Đáng chết, nàng yêu hắn đến vậy?! Không rõ mùi vị trong lòng dâng lên là gì, cương thi thỉnh thoảng thay nàng chần mũi tên bay đến, dần dần cảm thấy có chút hữu tâm vô lực. “Tiểu Điệp!” Nữ nhân ngu ngốc này! “Đỉnh!” Hả? Là tên nam nhân trông giống con gấu kia, hắn lại bị tên đó cứu, đúng là châm chọc!.

“Tiểu Điệp!” Hùng tiên sinh cũng nương đến bên người Tiêu Tiêu, “Mau buông ra hắn, chúng ta không thể chống đỡ được lâu, nàng mau buông tay.”

Chán ghét, chán ghét, những người này tại sao đều bắt nàng phải buông Hình Thất ra chứ! “Không buông, không buông, không buông!” Nàng sẽ không bao giờ buông tay! Ô... Hình Thất, chàng nhúc nhích đi.

“Hự!” Cương thi rút cục cũng bị trúng tên, “Tiểu Điệp, hắn có thể làm như vậy cũng là vì cứu người, người không hiểu sao, người hảo hảo còn sống mới là điều hắn mong muốn... muốn...” Sau đó cương thi cũng ngã xuống.

Còn lại Hùng tiên sinh cương quyết gỡ Tiêu Tiêu ra khỏi Hình Thất, “Hiện tại chỉ có ta mới bảo vệ được nàng!” Hắn nhất định phải hảo hảo bảo vệ cho nàng!

“Buông, buông ra!” Đáng giận, nàng sẽ không bao giờ rời khỏi Hình Thất, nàng sẽ không bao giờ tách khỏi hắn!

“Nha đầu!” Lại một tiếng hét thảm vang lên, Nguyệt Ngọc đồng dạng nằm trên mặt đất. Nguyệt Đình vội ôm lấy nàng, rơi lệ không dứt. Trung niên nhân Tài thúc phát tay “leng keng đỉnh” đỡ mấy mũi tên phóng tới, vội vàng lôi kéo Nguyệt Đình Nguyệt Ngọc chạy trốn. Mạng của hắn thực khổ, chỉ có thể tại đây che chở cho hai nữ nhân này, ngay cả góc áo của thiếu gia cũng không lại gần được. Thiếu gia, ngài nhất định ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì.

Cũng thật kì quái, trung niên nhân còn đang lo lắng mưa tên này không biết bao giờ thì dừng lại, đột nhiên xung quanh bất ngờ yên tĩnh. Chỉ thấy Phẩm đại thần y siêu cấp soái ca vô địch vũ trụ sét đánh đến có thể giết chết người xuất hiện. Đương nhiên, trong tay người nào đó đang giữ con tin để khống chế đám hắc y nhân...

“Lui ra phía sau năm dặm.”

Con tin không để ý tới hắn, xé cổ họng kêu to, “Tiếp tục bắn tên!” Ai cho phép các người dừng!

“Nhạc phụ? Tại sao là người?!” Hùng tiên sinh không thể tin được, nhạc phụ lại sai người giết hắn cùng Tiểu Điệp?! Hắn đang nằm mơ sao?

“Hắn là nhạc phụ của người? Ha! Ha! Hắn căn bản không thể là nhạc phụ của người được! Hắn là người của Phi Tiên.” Tiêu Tiêu cũng nghe ra thanh âm này, chính là người bịt mặt đêm đó! “Phụ thân của Vũ Điệp đã qua đời, tên này chính là giả mạo!”

Hình Thất, chàng quả nhiên đoán trúng, bọn hắn đúng là hướng chàng mà đến! Hình Thất, không có việc gì, Phẩm Nguyệt đến đây rồi, huynh ấy là thần y, chàng nhất định sẽ không có việc gì.

Mấy trăm hắc y nhân gác cung tên lên, không dám động đây. Rõ ràng bọn họ hiểu ý địch thủ, giờ phút này nếu bắn tên, ngày sau thủ lĩnh nếu tìm được đường sống trong chỗ chết, người gặp nạn nhất định chính là bọn hắn. Mũi tên này, không ai dám bắn a...

“Lui ra phía sau năm dặm.” Phẩm Nguyệt nhắc lại.

Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, vẫn bất động.

“Két”! Một tiếng xương gãy rất nhỏ vang lên, con tin kêu rên một tiếng.

Đám hắc y nhân trong tích tắc liền không thấy tung tích.

“Đại ca, huynh mau nhìn Hình Thất xem, chàng bị trúng độc rồi!” Tiêu Tiêu không thể động đây, chỉ có thể hô lớn, “Huynh mau cứu Hình Thất đi, mau cứu cứu chàng đi.” Nếu ngay cả Phẩm Nguyệt cũng không có cách nào thì nàng phải làm sao bây giờ... “Còn không mau giải huyết cho ta!” Tiêu Tiêu lại hướng Hùng tiên sinh rống to, tức chết rồi, người đều đi hết sạch, hắc còn không thả nàng ra.

Điểm qua vài huyết đạo trên người con tin, Phẩm Nguyệt mẹ nó chứ giải quyết tốt hậu quả công tác. Hai đệ đệ, một muội muội, thế nhưng đều trúng độc, aiz.

“Hỗn đản, đều là ngươi là vương bát đản!” Tiêu Tiêu bước nhanh đi đến trước mặt con tin, hung hăng đá hắc mấy đá, “Nếu Hình Thất có chuyện gì xảy ra, ta muốn ngươi mỗi ngày đều phải kêu cha kêu nường, hối hận vì những chuyện mình đã làm.” Lại bổ sung mấy quyền rồi Tiêu Tiêu vội vàng trở lại nhìn Hình Thất, không có chuyện gì, có Phẩm Nguyệt ở đây, Hình Thất nhất định không có việc gì.

Tiêu Tiêu chưa bao giờ nghĩ rằng thì ra Hình Thất ở trong lòng mình lại quan trọng như vậy, nàng quá ngu ngốc, hiện tại mới biết rằng mình rất thích hắc, chờ hắc tỉnh lại, nhất định phải nói cho hắc biết, nàng thích hắc! Hình Thất, chàng đừng ngủ lâu nhé.

“Ngô...” Sao lại thế này, đây là tay ai vậy? Sao lại chộp trên cổ của nàng? Hắc không phải bị Phẩm Nguyệt định trụ lại rồi sao? Tại sao lại...?

“Tiểu Điệp, ngươi rất làm ta thất vọng rồi. Ta nuôi dạy ngươi mười năm, ngươi cứ như vậy báo đáp ta sao!” May mắn võ công của hắc có khác với thường nhân, huyết vị đều đã chuyển sang chỗ sang, nếu không lần này sợ rằng hắc phải chết là điều không thể nghi ngờ, “Đừng tới đây, nếu không ta sẽ bóp chết nàng!”

13. Chương 18 - 19

Chương 18

Tiêu Tiêu hận chết chính mình, nếu nàng không ngu ngốc hề hề bị hắc y nhân bắt lấy, tình thế cũng sẽ không đại chuyển thế này, hết thấy đều là lỗi của nàng, là nàng đã hại mọi người thâm!

“Đi đi, Hình Thất vẫn đang chờ mọi người giải độc, không cần lo cho ta, mọi người đi nhanh lên!” Cái tên lừa đảo dưới Địa phủ đã từng nói, nàng có thể sống được hai năm trên dương thế, nàng tuyệt đối sẽ không chết vào lúc này, “Đại ca, một người có thể Tá Thi Hoàn Hồn một lần, như vậy hắc nhất định có thể Tá Thi Hoàn Hồn lần thứ hai, huynh phải tin ta!” Huynh đi nhanh lên, nếu ngay cả huynh cũng xảy ra chuyện, như vậy thì Hình Thất sẽ thực sự không thể bảo toàn tính mạng, hắc không thể chết được, nàng còn chưa nói với hắc rằng nàng yêu hắc!

“Thiếu gia...” Trung niên nhân trên mặt chan chứa nước mắt, vẻ mặt kích động, “Vậy nhất định lần sau ngài phải nhập vào thân thể nam nhân đó.”

Tiêu Tiêu cười ngất, I phục you! Tài thúc!

Chết mà còn có thể sống lại sao, Tụ Bảo, muội thật sự tính toán như vậy sao? Phẩm Nguyệt trong mắt mang theo vẻ phức tạp, bình tĩnh nhìn vào mắt Tiêu Tiêu, không dám nháy mắt một cái. Nghe nàng nói vậy, Phẩm Nguyệt có chút lưỡng lự, nàng sẽ nhập vào thân thể nào đây?

Thì ra hắc đối với nàng luôn vương bận không thôi, là lúc nào cũng cảm thấy lo lắng sao? Hắc cũng không biết nữa, có lẽ nếu làm như vậy sẽ có thể chém gọn đoạn tình cảm này sao, có thể chặt đứt nỗi niềm tương tư này sao, để ọi thứ quay trở lại điểm bắt đầu thì có lẽ tốt hơn chẳng! “Bảo trọng! Tụ Bảo!”

“Cái gì? Hai người các người... các người như thế nào...” Hùng tiên sinh không hiểu gì cả, hai người kia thật sự đã bỏ mặc Tiểu Điệp mà chạy trốn? “Ta không đi, Tiểu Điệp nàng...”

“Đi thôi, đi thôi, thiếu... Tiểu Điệp không có việc gì, người yên tâm đi.” Trung niên nhân cắt đứt lời của hắc, kéo tay hắc cùng đi.

“Đứng lại, các người dám đi, ta sẽ bóp chết nàng!” Những người này sao lại thế này, tất cả đều mặc kệ Tiểu Điệp sao, nàng không phải là bảo bối của bọn hắc sao?! Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra! Người bịt mắt

bị hành động của bọn họ làm cho kinh sợ, đây là lần đầu tiên hắn gặp loại tình huống kì quái này, hắn cũng không biết nên làm gì lúc này nữa.

“Người muốn giết cứ giết đi.” Trung niên nhân miệng cười toe toét, tâm tình vô cùng tốt, “Ta còn thực hy vọng người sẽ nhanh động thủ đó.” Thiếu gia nhà hắn rất cuộc đã có thể thoát khỏi thân phận nữ nhân, khi trở về nhất định phải đặc biệt chúc mừng một chút, thuận tiện phải đem tin tốt lành này lan truyền khắp Quý Phú lâu, để lão gia phu nhân cùng vui vẻ. Thiếu gia, nhưng động tác của ngài phải nhanh một chút, đừng để cho bọn ta phải chờ quá lâu.

Tha thiết mong chờ cảnh tượng cầu xin khóc lóc nhưng tình huống lại phát sinh ngược lại, người bịt mặt choáng váng, đây rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì, tại sao bọn họ lại rời đi hết thế kia! Hắn gầm lên giận dữ, “Tiểu Điệp, sao lại thế này?!” Chỉ một câu đã có thể khiến cho tất cả mọi người xoay người rời đi, nữ nhân này, quả nhiên là không tầm thường!

“Cất, người hỏi ta ta hỏi ai.” Ha, tức chết người, tức chết người! Hình Thất, chàng phải chờ ta đó, ta lập tức sẽ tới tìm chàng!

“Người...” Người bịt mặt buông tay, cẩn thận đánh giá nàng, bỏ đi một nhân tài như vậy, hắn rất luyến tiếc a. “Ta sẽ cho người thêm một cơ hội nữa.”

Hả? “Người không giết ta?” Thời tiết thay đổi sao.

“Cho tới bây giờ chưa từng có ai có thể khiến ta cảm thấy luyến tiếc như vậy, người coi như là người đầu tiên.” Lúc trước hắn không nhìn lầm, nàng đích xác không phải nữ tử bình thường, “Ăn viên thuốc này rồi ta sẽ thả người đi.”

Không phải chứ, chỉ đơn giản như vậy? Vũ Điệp chính là cao thủ về độc dược, hắn yên tâm sao?! “Người không gạt ta chứ.”

“Ta cần gì lừa người.” Tin rằng không lâu nữa, nàng sẽ phải khóc lóc cầu xin hắn giao giải dược.

“Được, ta ăn.” Tiêu Tiêu lập tức chụp lấy viên thuốc nhỏ trên tay người bịt mặt, ngửa đầu nuốt vào, hồ nghi nhìn nhìn lại hắn, “Ta đi nhé?”

Thở nhấc chân, hắn không nhúc nhích, nàng lại tiếp tục nhấc chân, hắn vẫn là không nhúc nhích. Tốt lắm, vậy là hắn hực sự thả nàng đi rồi.

“Ngô...” Đi được ba bước, Tiêu Tiêu nhất thời ngã gục trên mặt đất. Không phải là thuốc miễn phí sao, kẻ lừa đảo!

“Tĩnh tĩnh, Tiểu Điệp đã tỉnh lại!”

“Thiếu gia, ngài không có việc gì thì tốt rồi, nô tài thực lo lắng cho ngài quá.”

“Tự Bảo, có chỗ nào không thoải mái không?”

Ừm, Tiêu Tiêu ngẫm lại. Vốn là ăn viên thuốc kia xong, sau đó là bị đánh ột chưởng, tiếp theo liền hôn mê lập tức ngay, chuyện sau đó không ấn tượng... “Rốt cuộc là có chuyện gì!” Loạn thất bát tao.

“Không biết, khi bọn ta quay về đã thấy nàng ngã gục trên mặt đất, tên bịt mặt kia đã không còn thấy bóng dáng. Chúng ta còn đang muốn hỏi nàng có chuyện gì xảy ra đây.” Hùng tiên sinh đầu tàu gương mẫu, trả lời vấn đề của Tiêu Tiêu.

Thì ra không có ai biết à, Tiêu Tiêu nghĩ nghĩ, rất nhanh liền bắt lấy tay áo Phảm Nguyệt, “Đại ca, Hình Thất không sao chứ? Mọi người không sao chứ?”

Phảm Nguyệt vỗ vỗ tay nàng, “Yên tâm, bà ngoại đang dưỡng bệnh, nghỉ ngơi vài ngày là sẽ khỏe.”

Không có việc gì là tốt rồi, nghĩ vậy Tiêu Tiêu liền kéo chân ra định bước xuống giường.

“Đi đâu?” Dem nàng kéo trở về giường, Phảm Nguyệt phủ lại chân bông lên người Tiêu Tiêu, “Không nên cử động, mọii cần nghỉ ngơi.”

“Ta muốn đi xem Hình Thất, đại ca, thân thể của ta thể rất tốt, huynh để ta đi đi.” Thiệt là, trừ bỏ cái viên thuốc nho nhỏ lúc này nàng uống ra thì chẳng có chuyện gì cả, “Tài thúc, người tránh ra.”

“Tiểu Diệp... nàng...” Hùng tiên sinh biểu tình có điểm kì quái.

Tiêu Tiêu nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn là nên giải quyết xong chuyện của hần trước đã, “Ta thành thật nói cho huynh biết, kỳ thật ta vốn không phải là Vũ Diệp, nàng ấy đã sớm qua đời rồi, ta bắt quá chỉ là một linh hồn mượn thân xác của nàng ấy mà thôi.”

Hùng tiên sinh trầm mặc trả lời, “Ta biết, bọn hần đã nói hết với ta rồi.”

Tốt lắm, nếu mọi người đều đã biết rõ thì thoải mái rồi, “Có lẽ trưởng phu của Vũ Diệp là huynh, nhưng ta chỉ thừa nhận Hình Thất mới là trưởng phu của ta. Huynh hiểu ý ta chứ?”

“... Ừm... Ta hiểu được...”

Aiz! Vậy là đã K rớt một trưởng phu, còn mỗi cái tên cương thi chưa tỉnh lại kia nữa. “Đại ca, huynh để cho ta đi nhìn Hình Thất một chút thôi, ta không xảy ra chuyện gì cả, khỏe mạnh vô cùng mà.”

Hình Thất! Nàng vừa tỉnh lại đã nhớ đến hần, ngực nhói đau, Phẩm Nguyệt trả lời, “Được rồi, đại ca không ngăn muội nữa, ta sẽ đưa muội đi.” Chia rẽ bọn họ liệu có phải thực sự là cách giải quyết tốt nhất không, hai đệ đệ này của hần, hần phải giải quyết thế nào đây?

Vốn tưởng rằng đem Tụ Bảo giao cho bà ngoại là phương pháp tốt nhất, nhưng lúc đó nhìn thấy Hình Thất bảo vệ nàng mà chịu nguy hiểm đến tính mạng, nàng cũng thà chết không chịu rời khỏi Hình Thất, hần bắt đầu hoài nghi. Có lẽ hần mới chính là người cố chấp, hần mới là đầu sỏ phá hư tình cảm của bọn họ. Tụ Bảo, đại ca thật sự đã làm sai rồi sao?

Không để ý chút nào đến tâm tư của Phẩm Nguyệt, Tiêu Tiêu vội vàng đi tìm tên gian nhân kia, cảm giác đã rất lâu rồi không nhìn thấy hần.

Trên giường có một người nằm yên không nhúc nhích, mị nhãn mê hoặc ngày xưa giờ đã đóng chặt lại, không còn có bộ dạng tức giận nữa. Khẽ vươn tay sờ lên mặt Hình Thất, Tiêu Tiêu nhẹ nhàng xé lớp mặt nạ da người xuống.

Khuôn mặt có điểm tái nhợt, vô cùng mảnh mai. Hình Thất lúc ngủ nhìn thật giống như một tiểu hài tử. Tiêu Tiêu khẽ lướt qua mi mắt hần, dọc theo cái mũi, cuối cùng chạm tới môi của hần. Hình Thất, chàng mau tỉnh lại đi, ta có rất nhiều lời muốn nói cho chàng biết.

Phẩm Nguyệt đứng một bên nhìn Tiêu Tiêu chan chứa tình cảm với Hình Thất, hần thậm chí cảm giác được sự ghen tị mãnh liệt đối với Hình Thất. Bàn tay nắm chặt run run, không được, không thể tiếp tục nhìn nữa, tình cảm của hần đối với nàng đã quá sâu đậm, hần phải làm gì bây giờ đây?!

“A!”

Phẩm Nguyệt vừa ra đến cửa liền nghe thấy tiếng hét của Tiêu Tiêu, vội vàng quay trở lại, đỡ lấy thân thể của nàng, “Tụ Bảo! Tụ Bảo!” Làm sao vậy? Tại sao biểu tình của Tụ Bảo lại thống khổ như vậy! “Không nên cử động, để đại ca nhìn xem!”

Tiêu Tiêu đưa cổ tay để Phẩm Nguyệt bắt mạch, biểu tình đau đớn trên gương mặt nàng đã giảm bớt, nhưng lại mang theo biểu tình cổ quái không hiểu nổi, “Đại ca, huynh đã từng nghe đến Tình hoa độc chưa?”

“Tình hoa? Muội biết mình trúng độc gì sao Tụ Bảo?” Hần chưa từng nghe đến loại độc này, hoàn toàn không biết có loại độc chất này tồn tại! “Muội có thể chống đỡ mấy ngày? Đại ca nhất định sẽ nghĩ ra thuốc giải trong kì hạn đó.”

Aiz, giải được... “Huynh chớ khẩn trương, không chết được người đâu, chỉ có chính mình mới có thể giải quyết.” Dù sao nàng cũng còn sống được tận hai năm cơ mà, siêu cường, có mà là tiểu độc thì mới không có việc gì. Nếu nói thật cho Phẩm Nguyệt biết, vậy thì nàng sẽ phải ở cạnh hần N tháng, cùng Hình Thất xa nhau nhiều lần như vậy, nàng chịu đủ rồi.

“Tụ Bảo, muối chắc chắn chứ?” Nhìn nàng duyên thuyền thế kia, thật đúng là một bộ dạng bất cần, “Muối không nên lấy chuyện sinh tử ra để đùa.” Một bên hẳn hy vọng nàng có thể chết để đổi lại một thân thể mới, một bên lại hi vọng nàng có thể vĩnh viễn trụ tại thân thể này cả đời, hẳn thực mâu thuẫn.

“Yên tâm, yên tâm, đại ca tin tưởng ta đi.” Bô lô ba la, chờ Hình Thất khỏe rồi, nàng nhất định sẽ chuẩn khỏi đây.

Phẩm Nguyệt bất đắc dĩ thở dài, Tụ Bảo...

Tiêu Tiêu nhanh chóng kéo Phẩm Nguyệt ra cửa, “Đại ca, huynh để ta một mình trong này được không, ta muốn ở lại cạnh Hình Thất lúc nữa.”

Được, có thể không được sao, lắc đầu, Tụ Bảo, nếu ta có thể không động tâm với muối thì tốt biết bao.

Phù, cuối cùng đã đi. Xoa xoa mặt, Tiêu Tiêu bò lại mép giường, “Hình Thất, ta thăm rồi.” Không có động tĩnh, nàng lại tiếp tục sờ lên mặt hắn, trơn bóng nhẵn nhụi, thật không biết hẳn dưỡng da thế nào, “Ta trúng độc, vẫn là một loại độc đáng ghét.”

Nhìn hắn ngủ thật an nhàn, Tiêu Tiêu khẽ nắm lấy cái mũi cao thẳng của hắn, ta xem chàng thử kiểu gì, “Ta còn lừa đại ca nói ta không sao.” Hả? Vẫn không hé miệng, đúng là chán chết, Tiêu Tiêu nhanh chóng buông tay, sờ sờ lỗ tai của hắn, “Kỳ thực chỉ là ta không muốn rời khỏi chàng lần nữa.”

Đáng yêu quá, vành tai mượt mà, nàng hảo hảo chơi, tiếp tục nắm vài cái, “Ta không dám nói yêu chàng, nhưng ta thật sự thích chàng.” OK, thông báo hoàn thành, quả nhiên khó khăn.

Ngón tay Tiêu Tiêu lại quay về lướt trên cánh môi Hình Thất, “Không biết một cái hôn có thể làm người ngủ say trong mộng tỉnh giấc không nhỉ, ách, giống như là bạch mã hoàng tử vậy.” Bình thường chàng luôn là người hôn ta, lần này đến lượt ta nắm quyền chủ động. Nâng đầu lên, Tiêu nhẹ nhàng in môi mình lên môi Hình Thất.

Hình Thất, mau tỉnh lại đi, tuy rằng chàng ngủ trông thực đáng yêu, nhưng ta vẫn thích bộ dạng lúc chàng mở to mắt hơn. Ta thực sự rất thích chàng.

“A!” Bỗng nhiên Tiêu Tiêu kêu lên thảm thiết, đau quá! Tên bịt mắt chết tiệt kia, hẳn muốn dùng cách này để khống chế nàng sao, nhất định nàng sẽ không để hắn được như ý, “Ta sẽ dùng thân thể trúng độc này cùng Hình Thất sống hạnh phúc, ta sẽ khiến tên vương bát đản nhà ngươi tức chết!” Hừ.

Aiz, vừa mới nói đến đâu rồi nhỉ, “Đúng rồi, tóm lại chàng mau tỉnh lại nhanh lên.” Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu giơ chân đạp đạp hai cái khiến giày rơi xuống đất rồi chui vào chăn ôm lấy Hình Thất, “Bờ vai của chàng là để dành cho ta.” Hảo ấm áp.

Nghe thấy tiếng kêu vang của Tiêu Tiêu, Phẩm Nguyệt ngoài cửa khẽ nhìn vào bên trong, chỉ thấy hai người đang ôm nhau thảm thiết, tâm tình vạn phần phức tạp. Đây là hai đệ đệ của hắn, hẳn có nên buông tay không đây? Lúc này đây hẳn cảm thấy hai người bọn họ đang thật hạnh phúc. Tụ Bảo, tại sao lại là muối...

Bất chợt trên vai bị người nào đó vỗ nhẹ vài cái, Phẩm Nguyệt quay đầu nhìn, trung niên nhân Tài thúc vẻ mặt mỉm cười, “Ta biết ngươi từng lên đem thiếu gia đi đi về về rất nhiều lần, nhưng ngươi không thấy hai người đó rất hợp nhau sao? Mặc dù ngươi là ca ca của bọn hắn, nhưng ngươi cũng chỉ là người ngoài cuộc, không nên nhúng tay vào tình cảm của người khác đâu.”

“Đúng vậy, Phẩm thần y.” Hùng tiên sinh cũng lên tiếng, Tiểu Điệp đã chết rồi, hẳn cũng nên buông tay thôi, “Chỉ cần bọn họ thích thì có gì không được chứ.”

Là hắn quá cổ hủ sao, Phẩm Nguyệt lặng nghe hai người thuyết khách trước mặt khuyên nhủ, trong lòng không rõ là mùi vị gì đang dâng lên, buông tay ư, nói sao dễ dàng đến vậy. “Không muốn buông thì cũng phải buông thôi.” Quên đi, hẳn sẽ cách xa khỏi nàng, hẳn sẽ đi đến một nơi thật xa. Tụ Bảo, muối nhất định phải hạnh phúc.

Chương 19

Mơ mơ màng màng tỉnh lại thì ngoài trời màn đêm đã bao phủ, trong phòng tối om không có một chút ánh nến, Tiêu Tiêu lại vươn tay khẽ sờ lên mặt Hình Thất. Hết thuốc chữa, vẫn không có chút thay đổi nào cả,

“Hình Thất, trời tối rồi.” Đúng rồi, tại sao lại không có ai gọi nàng dậy ăn cơm nhỉ. Mấy tên hỗn đản này, đói chết nàng rồi.

“Ngô... ta đột nhiên nhớ tới trước kia chàng từng có lần bắt ta phải uống nước canh thịt heo không.” Đáng ghét, đợi khi chàng tỉnh dậy nhất định ta phải hỏi xem thì sao chàng lại làm vậy, “Chờ ta đi kiểm chút đồ ăn rồi sẽ trở lại với chàng.” Tiêu Tiêu vừa bò dậy vừa nói thầm, “Hừ, ta nên mang đồ ăn vào phòng thì tốt hơn, sau đó sẽ ăn ngấu nghiến trước mặt chàng.” Tốt nhất là phải tìm thứ gì đó có hương thơm ngào ngạt khiến hần tỉnh lại mới được, hắc hắc.

“Ừm...”

Hả? Hình như vừa có thanh âm phát ra, “Hình Thất, chàng tỉnh rồi sao?!”

....

“Chẳng lẽ mình nghe nhầm?” Tiêu Tiêu dùng sức đấm đấm ngực của hần, “Đều tại chàng không tốt, cứ ngủ mãi không chịu tỉnh lại, còn không mau đứng lên!” Đấm, đấm, ta tiếp tục đấm, gian nhân, tại sao còn không tỉnh. Đột nhiên nàng dừng tay, lại sờ sờ lên mặt hần, “Thôi, để ta đi kiểm cái gì ăn trước đã.”

Phẩm Nguyệt nói cần vài ngày điều trị, nàng cũng chỉ có thể đợi. Xoay người nhảy xuống giường, Tiêu Tiêu nhặt quần áo dưới đất, mặt nhăn lại, Hình Thất thích nhất là nhìn bộ dáng chật vật của nàng như vậy. Aiz, nếu sớm biết nàng sẽ thích hần như bây giờ, nhất định nàng lúc trước đã không bỏ chạy lấy người. Hiện tại tất cả những chuyện này đều do nàng gây tội thì phải đền tội. Hình Thất, sau này ta sẽ không bỏ chàng mà đi nữa, vì vậy chàng hãy mau tỉnh lại đi.

“Oa!” Đau quá, ôm ngực, Tiêu Tiêu xoay người hôn nhẹ Hình Thất rồi lập tức chạy ra khỏi phòng. Độc này quả nhiên lợi hại, nàng vẫn cần răng không dám kêu lớn, như vậy là tốt nhất.

“Thiếu gia.”

“Người không ngủ còn ở đây làm gì?” Tài thúc này từ khi nào đã trở thành Phẩm Nguyệt đệ nhị rồi, giống như một oan hồn đeo bám vậy?

“Nô tài thời thời khắc khắc đều phải canh giữ bên ngài!” Trên mặt Tài thúc lệ bắt đầu chảy xuống, “Nô tài vừa nghe thấy tiếng kêu thống khổ của ngài, thật sự không có chuyện gì sao thiếu gia?”

“Đúng vậy, không có việc gì hết.” Tiêu Tiêu phất phất tay, tốt nhất đừng hỏi nữa, “Ta đói bụng.” Tròng mắt chuyển động, “Đem thức ăn vào trong phòng, ta muốn ăn trước mặt Hình Thất!”

“A?”

“Nhanh đi, nhanh đi!” Nói xong xoay người, trở về phòng.

Sau khi cho Tài thúc lui đi, Tiêu Tiêu bắt đầu nhớ lại cảnh tượng ngày hôm đó. Hình Thất một tay cầm đũa, một tay cầm bát, vù vù ăn cơm, hần cố ý! Hần ăn cơm so với nàng rõ ràng còn nhả nhận hơn nhiều, vừa nhìn đã biết được sinh ra trong gia đình gia giáo. Trời ạ, tại sao nàng lại thích hần, tại sao lại thích một tên cướp ngược đãi con tin chứ?! Chính là thực ra Hình Thất rất ôn nhu, không ai có thể ôn nhu bằng hần. Aiz...

“A!” Đau đau đau, đáng chết, lại tới nữa, tên bịt mặt đáng ghét. Ăn cơm thôi!

“Ừm...”

Hả? Rõ ràng là thanh âm giống vừa nãy, “Hình Thất, là chàng sao?!”

....

Lại yên tĩnh như trước, tại sao hôm nay nàng luôn nghe nhầm như thế? Buồn bực cắn cắn đũa trúc, Tiêu Tiêu nghĩ không ra, thuốc này chẳng lẽ còn có tác dụng phụ?!

Vù vù — Thơm quá, Hình Thất, chàng nghe thấy không.

Vù vù — Ngon quá, Hình Thất, chàng không muốn ăn sao.

Vù vù — Chán ghét, tại sao một chút động tĩnh cũng không có!

“Ừm...”.

Oa? Lại là nghe nhầm?! Nhanh nhẹn ném đĩa bát sang một bên quay trở về giường, Tiêu Tiêu ghé sát vào người Hình Thất, nhìn thật kĩ khuôn mặt của hắn. Biểu tình vô cùng thống khổ, hắn đang mơ gì vậy? Nàng khẽ đưa tay xoa lên mi tâm của hắn, “Ta đang ở bên cạnh chàng, ta đang ở bên cạnh chàng đó.” Tâm nàng đau quá, nhìn Hình Thất ngủ say thật giống như một tiểu hài tử. “A ...” Nàng cũng thống khổ! Bọn họ thật đúng là trời sinh một đôi, hắn đau nàng cũng đau không kém!

Bỗng nhiên có một bàn tay bắt lấy cổ tay phải của nàng, mí mắt chậm rãi mở ra, “Vũ Điệp...”

Tiêu Tiêu kinh hô, “Hình Thất!” Ôm chặt lấy hắn, ngực nàng lại càng lúc càng đau đớn “Ồ...”

“Đừng khóc, ta không sao.” Hình Thất vỗ vỗ lưng của nàng, cố gắng ngăn cản thanh âm nỉ nỉ của nàng.

Chàng không có việc gì nhưng ta có việc đó! Tiêu Tiêu khóc đến một phen nước mắt nước mũi tùm lum, trông đáng thương cực kỳ. Chẳng lẽ nàng phải học tập Dương Quá đi cắn đoạn trường thảo? Liệu có phải cùng là loại Tình Hoa độc giống hắn không, mà cũng chưa chắc đã là loại độc này, nàng thật thê thảm. “Oa ...”

“Được rồi, đừng khóc nữa, không có chuyện gì rồi, tất cả đều đã là quá khứ.” Hình Thất tiếp tục vỗ về. Có trời mới biết sự thay đổi của nàng còn nhiều hơn trước, trước kia đều nhỏ giọng khóc rống, bây giờ lại thích khóc lớn kêu to. Mười năm, thực có thể làm ột người thay đổi nhiều vậy sao? “Nàng còn khóc nữa sẽ không đẹp đâu.”

Ta vốn không đẹp, người xinh đẹp chính là Vũ Điệp! Tiêu Tiêu hung hãn ngẩng đầu, “Chàng yêu ta ở điểm nào? Là vì khuôn mặt hay thân thể này?”

Hình Thất ngoắc ngoắc khoe miệng, trong mắt mang ý cười, “Đều thích.”

“Nếu ta đổi sang thân thể khác, chàng có còn thích ta nữa không?” Thân phận của Vũ Điệp chỉ dùng được hai năm, vậy sau này liệu hắn có thể yêu một Tiêu Tiêu không phải là Vũ Điệp hay không?

“Đừng nói những lời ngốc nghếch đó nữa.” Ngón tay thon dài hướng đến cặp mắt to kia, thay nàng lau đi những giọt lệ còn chưa dứt, “Nàng vĩnh viễn là Vũ Điệp của ta.”

Phải cũng là Vũ Điệp, trái cũng là Vũ Điệp, Tiêu Tiêu nghe vậy liền cảm thấy tâm tình uể oải. Nàng quyết định quay về Địa phủ cùng thương lượng với cái tên đại lừa đảo kia một chút, xem có thể dùng thân phận này đến giá được hay không. Nàng không muốn cứ như vậy để mất đi Hình Thất đâu.

“Nàng xác định muốn đề nghị ta sao?”

“A? Để ta xuống dưới.” Không phải là do kích động quá nên mới leo lên sao, keo kiệt, nắm một tí cũng không được! “Hắc hắc, ta nói tướng công phu quân lão gia, chàng đối chưa?” Mau mau nói đối đi đề nàng có thể lấy đồ ăn công kích hắn! Canh nước thịt heo không à, thù này nàng nhớ rõ ràng luôn.

Hình Thất nhú mày, khoe miệng lại cong lên một chút “Đích xác đối bụng, nhưng ta hiện tại không còn khí lực đâu.”

Không còn khí lực? Hay lắm! Lúc ấy càng hành hạ ta ra sao, giờ ta sẽ hành hạ chàng y như thế, hoho... “Ta giúp chàng nha.”

“Hả? Nàng giúp ta?” Hình Thất hí mắt lại ngờ vực, “Ta cảm thấy tỉnh ngủ hắn, đây là lần đầu tiên nàng chủ động đó.”

“Chàng chờ một chút, ta đi một chút sẽ trở lại.” Ha! Hình Thất, chàng xong rồi!

Hình Thất nhanh nhẹn bắt lấy tay Tiêu Tiêu, “Nàng muốn đi đâu?”

“Đi lấy đồ ăn nha, không phải chàng đói bụng rồi sao.” Người này lẽ nào đã đoán ra kế hoạch của nàng?! Không thể nào, hắn cũng đâu phải thần.

Thở dài, Hình Thất lắc đầu cười khế, xem ra là hắn đã đánh giá nàng quá cao, “Ta đói nơi này a...” Tay hắn đã muốn xuyên qua chần bông chụp lên chỗ quần cơ trọng yếu, “Đã hiểu chưa?”

Biết, biết, đã hiểu... Tiêu Tiêu đỏ mồ hôi — Đúng là một tên háo sắc... “Nhưng mà ta cảm thấy vẫn là nên giúp cho nơi này ăn trước đã.” Tay nàng khẽ di chuyển, đặt lên dạ dày hắn, “Chàng cảm thấy thế nào?”

Hình Thất hướng Tiêu Tiêu, trong nháy mắt liền trưng ra một nụ cười mê người, “Được rồi, hết thấy đều theo phu nhân.” Nàng tựa hồ không giống với lúc trước.

Thật là đẹp mắt, Tiêu Tiêu lại bắt đầu sờ sờ mặt Hình Thất, chạm đến đôi môi thì khẽ hôn lên đó. Nụ cười thâm tình này cũng chỉ đối với nàng mới xuất hiện, người khác vĩnh viễn không bao giờ có thể nhìn thấy. Nàng thật may mắn vì đã gặp được Hình Thất, đó chính là vi phu duy nhất trong cuộc đời nàng. Oa... đau quá!

“Nàng làm sao vậy!” Nàng lên khuôn mặt Tiêu Tiêu, Hình Thất lo lắng không thôi, hoàn toàn không để ý đến vết thương của mình đang bị hở miệng chảy máu, chính là vội vã hỏi nàng, “Tại sao nàng lại đau đớn như vậy? Nói thật đi, đừng gạt ta.”

“Nga, không có việc gì, vừa rồi chẳng qua là miệng ta bị rút gân.”

Hình Thất bày vẽ mặt cổ quái nhìn nhìn Tiêu Tiêu, khoe miệng co rút vài cái mới nói, “Rút gân? Miệng?”

“Đúng vậy, hắc hắc...” Lý do này thật ngu ngốc, Tiêu Tiêu vội lau mồ hôi.

“Nàng...” Không được, “Ha ha... Vũ Điệp, nàng quả nhiên là bảo bối của ta, nàng có thể bị rút gân miệng cơ đấy, thật là đáng yêu.” Hình Thất dùng sức ôm lấy nàng, hắn còn mãi cười rạo rở, “Có thể lấy được nàng làm vợ, đã là hạnh phúc lớn lao nhất kiếp này của ta rồi. Kiếp sau nàng có đồng ý tiếp tục làm vợ ta không? Đời đời kiếp kiếp, chúng ta đều làm phu thê được chứ? Giờ phút này ta thật sự cảm tạ vương gia, nếu như không có hắn, chúng ta cũng sẽ không thể gặp nhau được. Từ lần đầu tiên nàng rúc vào người ta khóc đến loạn thất bát tao trong phủ vương gia, từ đó ta đã muốn nàng làm vợ ta rồi, cùng ta sống đến trọn đời.” Rốt cục hắn đã hiểu tình cảm của mình đối với nàng năm đó là gì, thì ra là từ lúc đó hắn đã động tâm với nàng, “Ta yêu nàng, Triệu Tiểu Lan!”

Sấm sét giữa trời quang! “Không...” Tiêu Tiêu mãnh liệt được nhảy xuống giường, “Chàng nói chàng yêu ai! Triệu Tiểu Lan?! Chàng nói chàng yêu nàng ta? Chàng nói chàng yêu Vũ Điệp?! Cho tới bây giờ người chàng yêu cũng không phải ta!” Nàng là ai chứ? Nàng chỉ là một người thế thân! Là một con rối chiếm cứ thân thể của Vũ Điệp?! “Nói cho ta biết, nếu ta không phải Vũ Điệp thì chàng có còn yêu ta không?! Nói đi, chàng còn có thể yêu ta không?!” Tâm nàng giờ đây đang đau thắt lại, lại là do độc dược kia phát tác sao.

“Vũ Điệp!” Hình Thất xoay người xuống giường, ôm chặt lấy Tiêu Tiêu, “Đừng kích động, sắc mặt nàng rất kém, trấn tĩnh lại đi! Triệu Tiểu Lan chính là nàng, ta nói ta yêu nàng, ta chỉ yêu nàng thôi.” Nàng làm sao vậy? Vì sao đột nhiên lại kích động đến thế, hắn đã nói sai điều gì sao! “Cái gì thế thân? Ta chỉ biết người ta yêu chính là nàng, nàng hiểu không! Người ta yêu chính là nàng!”

Đủ rồi, người chàng yêu trước giờ chính là Vũ Điệp, cho tới bây giờ cũng không phải là Tiêu Tiêu. Nàng là thứ gì chứ, không phải người cũng không phải quỷ, cái gì cũng không phải. Hai năm, nếu chỉ có hai năm, như vậy cũng đủ rồi, “Không sao cả, chàng yêu ai cũng được, chỉ cần bây giờ chàng là của ta là được rồi.” Tiêu Tiêu vỗ nhẹ lên khuôn mặt Hình Thất, “Buông tay đi, ta tới phòng bếp bưng một ít thức ăn đến cho chàng.”

“Vũ Điệp...” Nhìn nàng bình tĩnh quay mặt đi, Hình Thất ngơ ngẩn ngẩn buông tay, “Nàng...” Đợi nàng xoay người đi ra cửa, hắn mới kịp phản ứng, “Vũ...”

“Hình công tử.” Trung niên nhân từ một bên xuất hiện, cầm kiếm ngăn lại hắn, “Thiếu gia lúc này cần yên tĩnh.” Aiz, hắn ở ngoài cửa nghe được rất rõ ràng, thiếu gia lần này đã phải chịu đựng một đả kích rất lớn.

“Tránh ra, Tài thúc!” Ai cần biết thiếu gia nhà hắn là ai.

Trung niên nhân gắt gao ngăn lại, “Kỳ thật ta không phải là nghĩa phụ của Tiểu Điệp, nhưng ta luôn luôn đi theo nàng mọi nơi, người không cảm thấy kỳ quái sao?” Thấy bộ dạng Hình Thất nghe mà không hiểu, Tài thúc lại nói tiếp đi, “Người có biết đến Tá Thi Hoàn Hồn không?”

Tài thúc nói những lời này là có ý gì, Hình Thất trong đầu mơ hồ hiện lên vài đầu mối, nhưng lại không nắm bắt được.

Trung niên nhân thở dài, thiếu gia, ngài đừng lại trách ta lắm miệng, “Người vẫn chưa rõ à, Tiểu Điệp của người đã sớm chết rồi.”

Đã chết? Vũ Điệp đã sớm chết rồi? Vậy người vừa tựa vào lồng ngực hắn là ai, chẳng lẽ là quý!

“Linh hồn đang trụ lại trong thân thể của Tiểu Điệp hiện tại chính là của thiếu gia nhà chúng ta. Kim – Tụ – Bảo!”

Oanh, Đại Sơn Bằng sụp đổ... Vũ Điệp?! Kim Tụ Bảo?!

14. Chương 20

Chương 20

“Chàng đứng ngoài cửa làm gì vậy?” Trên tay cầm một chén canh, Tiêu Tiêu liếc nhìn Hình Thất rồi bước vào phòng. Người hắn yêu là Vũ Điệp thì sao chứ, dù sao nàng ta cũng đã chết, còn gọi gì là kình địch của mình nữa, thôi thì cứ để hắn yêu người không phải là Tiêu Tiêu cũng được. Vừa nãy cảm xúc quá kích động, đã làm lãng phí rất nhiều nước mắt vô ích.

Hình Thất lẳng lẳng nhìn Tiêu Tiêu bước vào, người này là Kim Tụ Bảo ư? Chính là cái tên Kim Tụ Bảo chuyên phá hư chuyện tốt của hắn?! “Nàng...”

Nàng cái gì mà nàng, Tiêu Tiêu lườm hắn một cái, “Ngồi xuống ăn mì đi.”

“Ừm.” Hình Thất rì rì hướng mép bàn đi tới, cầm lấy đũa, vừa gấp một ngụm, “Phốc!” Đây là cái gì? Là thức ăn cho người sao?! “Nàng...”

Lại là nàng, cắt, không để ý nữa, “Chàng phải ăn hết đó, bằng không ta sẽ tức giận.”

Hình Thất tính toán, quên đi, hắn ăn vậy! Hung hăng nhét mì đầy miệng, thật quá khó ăn, đây không phải đồ ăn do nàng làm chứ. Sao hắn có thể yêu một nữ nhân trừ nghệ kém cỏi thế này đây, aiz... Không đúng, hắn là Kim Tụ Bảo, hắn làm sao có thể yêu “hắn”? Hình Thất lập tức ném đũa trúc, “Nàng...”

Tiêu Tiêu lại đảo cặp mắt trắng dã, “Không ăn hết ta sẽ rất thương tâm nga.”

Hảo, được rồi, hắn ăn! Nàng luôn là người vui vẻ thích cười, ngoại trừ hôm nay có điểm khác lạ. Mấy ngày nay hắn trúng độc, nói vậy là do nàng quá đau lòng không chịu nổi đi. Sau này hắn sẽ không để nàng phải rơi lệ thêm lần nào nữa. Á — Hắn là Kim Tụ Bảo mà, là Kim Tụ Bảo đó! Đũa trúc trên tay Hình Thất lại buông xuống, “Nàng...”

Không cần tiếp tục “nàng” nữa, Tiêu Tiêu giận dữ mắng mỏ, “Không cho phép nói chuyện, ăn mau!”

Nga, hiểu được, hắn ăn! Nàng tức giận, hai mắt thật to đặc biệt có thần, thật đáng yêu. Nhiều năm như vậy, cũng chỉ có thời gian ở bên cạnh nàng là thoải mái nhất, cười được người vợ như thế thì người chồng như hắn còn có gì muốn đòi hỏi nữa đây. Không đúng, không đúng! Hắn đang suy nghĩ cái gì thế này! Nữ nhân này không phải Vũ Điệp, mà là Kim! Tụ! Bảo! “Nàng...”

Chẳng có từ nào mới cả, Tiêu Tiêu hai tay chống cằm, lạnh lạnh hỏi hắn, “Nàng, nàng, nàng, rốt cuộc chàng muốn nói cái gì?”

Đúng vậy, hắn muốn nói cái gì? Hình Thất hoang mang, chẳng lẽ hỏi nàng có phải Kim Tụ Bảo hay không, lời đã đến bên miệng lại không thể thốt ra, “Ta...”

Bây giờ lại biến thành ta, tên gian nhân này rốt cuộc đang tính làm gì đây, “Chàng nói mau đi, cứ ngập ngừng ấp úng như thế muốn làm ta tức chết à.”

“Nàng là Tụ Bảo huynh?” Đáng chết, tại sao hắn lại thốt ra câu đó chứ, đáng ra hắn không nên hỏi mới đúng! “Ý ta là nàng có biết Tụ Bảo huynh không?”

Hình Thất sửa miệng thật mau, đáng tiếc vẫn bị Tiêu Tiêu nghe rõ, hắn đã biết nàng là Tụ Bảo rồi sao! “Không phải, ta không phải Tụ Bảo.”

Không phải?! Hình Thất mừng rỡ, “Nàng...”

“Ta cũng không phải Vũ Điệp.”

Ách, cái gì, cũng không phải Vũ Điệp?!

“Tên ta là Tiêu Tiêu.”

Tiêu Tiêu? Lại là thứ gì nữa đây? “Nàng...”

Thở dài, Tiêu Tiêu cầm lấy tay hắn, “Ta chỉ là kẻ bị vạch sai hồn đáng thương. Cứ ba ngày là lại bị nhập vào thân thể của một nữ tử không hay ho.”

Hình Thất nhú mày, vạch sai hồn, nữ tử không hay ho? Hắn không hiểu, nghe rất không hiểu. “Nàng...”

“Để ta nói rõ lại từ đầu cho chàng nghe, chỉ cần chàng tin tưởng ta, không bị hù sợ là được.” Nói trắng ra tất cả cũng tốt, cứ giữ kín trong lòng nàng rất khó chịu, “Ta vốn là một nữ sinh rất bình thường, sau lại có một ngày...”

Hắn đang nghe thần thoại chuyện xưa sao?! Hình Thất vỗ về cái trán đang nhăn lại kịch liệt cùng hai bên thái dương đau buốt, đúng là một nữ nhân quái dị, hắn thế nhưng lại yêu một nữ nhân quái dị! Rốt cuộc người hắn yêu là ai đây — “Nàng để cho ta hảo hảo suy ngẫm lại đã.”

Nàng nói nàng tên là Tiêu Tiêu, còn thân thể hiện tại lại là của Vũ Điệp. Nói cách khác, người hắn yêu chính là hợp thể giữa Tiêu Tiêu cùng Vũ Điệp. Cuối cùng Hình Thất đem ra được kết luận này! “Nàng nói rằng nàng chỉ có thể trụ lại thân thể này hai năm, còn lần sau biến thành cái dạng gì thì nàng không biết?” Vậy hắn làm sao có thể nhận ra nàng được đây?!

“Đúng vậy, có thể ta sẽ trở lại thế giới của ta chưa biết chừng, bất quá nhìn mấy trường hợp trước đó thì xem ra không có khả năng như vậy.” Mỗi lần sống lại đều là ở tại Tổng Triều này, đã vậy lần nào cũng đụng phải hắn, liệu lần sau có khả năng gặp lại hắn được không đây.

Quay về thế giới của nàng? Vậy hắn sẽ vĩnh viễn không còn được nhìn thấy nàng nữa? Tâm trạng bối rối, Hình Thất lập tức ôm chặt lấy Tiêu Tiêu “Ta không cho phép nàng trở về! Nàng là của ta!” Vĩnh viễn đều là nữ nhân của hắn!

“Ta... ta cũng không muốn rời khỏi chàng đâu! Tuy rằng chàng không thương ta, nhưng ta rất thích chàng, thực sự rất thích chàng... ô...” Đau quá, tâm nàng đau đớn quá. Loại độc chết tiệt gì thế này, đau chết nàng!

“Không, ta yêu nàng, ta yêu nàng! Chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, dù nàng có ở trong bộ dáng gì cũng không sao cả!” Nàng lại khóc rồi, hắn lại khiến cho nàng phải thương tâm thêm lần nữa! “Đừng khóc, ta thích nhìn nàng cười.” Hình Thất hôn lên những giọt lệ trên khóe mắt Tiêu Tiêu, sau đó hôn lên đôi môi của nàng, “Ta chỉ muốn nàng...”

Dần dần quần áo rơi xuống, hai thân ảnh trở mình lên giường. Giờ phút này, hắn chỉ muốn ôm nàng, những thứ khác cái gì cũng không muốn.

Đau, loại độc này sao lại có thể lợi hại như thế chứ, đau quá. Móng tay Tiêu Tiêu dùng sức chế trụ lưng Hình Thất nhưng vẫn không thể làm giảm bớt sự đau đớn này được, lệ rơi càng lúc càng nhiều, “Hình Thất!” Đừng buông tay, nhất định phải ôm chặt ta.

Một cái động thân, Hình Thất tiến vào bên trong nàng, “Bất luận phát sinh chuyện gì, nàng vĩnh viễn đều ở bên cạnh ta, nàng đã nói rồi, ta vĩnh viễn cũng không quên!”

“Vũ Điệp, nàng làm cái gì?!” Thân ảnh đang lướt động bỗng dừng lại trong nháy mắt, Hình Thất bắt lấy bàn tay đang bóp chặt cổ hắn “Vũ Điệp!”

Nàng đang làm gì ư? Tiêu Tiêu cũng không rõ, tại sao tay nàng lại không nghe theo sự sai khiến của nàng thế này! Ta... vì sao ngay cả nói cũng nói không nên lời, hiện tại bàn tay kia của nàng đang làm gì vậy?

“Vũ Điệp!” Hình Thất hoang mang rồi bởi, “Đáng chết! Sao lại thế này?!”.

Ta... không biết, ta nói không ra lời. Sao nàng lại biến thành thế này? Hình Thất, ta không muốn, ta không muốn. Không phải, đây không phải là khuôn mặt của nàng, vẻ mặt không lộ biểu tình gì, ánh mắt giống như một tiểu hài tử, đây không phải là nàng. Không đúng, cũng không phải Vũ Điệp, nữ nhân vẻ mặt dờ dẩn này là ai? Tiêu Tiêu lơ lơ nhìn hình ảnh nữ nhân hiện lên trong đôi đồng tử của Hình Thất, nữ nhân trong mắt hắn giống như một con rối không có sinh mạng, cứ mặc cho người khác điều khiển vậy. Vì sao, vừa rồi rõ ràng còn rất tốt, tại sao hiện tại lại thành thế này?!

“Vũ Điệp, ta đang nói chuyện với nàng.” Nàng làm sao vậy, biểu tình này hắn chưa gặp bao giờ, “Ta đang nói chuyện với nàng đó, mau trả lời ta đi.” Không có khả năng, tại sao nàng lại thay đổi nhanh như vậy! Tại sao nàng lại muốn giết hắn!

Nhanh chóng rút ra, Hình Thất ôm lấy thân thể bất động an ủi, “Không có việc gì, cái tên họ Phàm kia ở đây, nàng nhất định không có việc gì!” Bất luận thế nào, kẻ nào đã hại nàng ra nông nỗi này nhất định phải đền mạng! Bắt đầu mặc lại y phục cho Tiêu Tiêu, Hình Thất hướng bên ngoài rống to, “Tài thúc! Mau gọi Phàm Nguyệt đến đây! Vũ Điệp bị bệnh!”

“Ta...” Tiêu Tiêu đột nhiên lại phát ra thanh âm. Di? Nàng lại có thể nói chuyện? “Hình Thất.” Đúng là có thể nói chuyện được rồi! “Hình Thất!”

“Vũ Điệp!” Hình Thất lập tức giải khai huyết đạo cho Tiêu Tiêu, thật cẩn thận vỗ về thân thể của nàng, “Nàng không thoải mái sao? Có chỗ nào cảm thấy không ổn? Đừng sợ, Phàm Nguyệt sắp tới rồi, nàng sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Ta...” Nước mắt Tiêu Tiêu rơi lã chã, “Ta cũng không biết, thân thể này tự cử động, thật đáng sợ. Người muốn giết chàng không phải là ta, thật không phải là ta! Chàng phải tin tưởng ta!” Đúng là một cảm giác khủng khiếp, nàng lại có thể chính mắt nhìn mình ra tay với người mình yêu thương nhất, chỉ có thể vô lực chứng kiến mà không thể nào ngăn cản nổi. “Thực xin lỗi, Hình Thất. Ta không biết thì ra ta lại là người nguy hiểm như vậy. Oa...”

Phanh! “Tự Bảo!” Phàm Nguyệt phá cửa mà vào, thấy quần áo Tiêu Tiêu còn chưa chỉnh tề cùng bộ dạng Hình Thất vô cùng căng thẳng, bọn hắn... “Làm sao vậy, Tự Bảo! Nói cho đại ca, là lạ ở chỗ nào?” Đã quyết định thành toàn cho hai người bọn họ, hắn không được tức giận! Trấn tĩnh lại, bọn họ là vợ chồng, là vợ chồng!

“Đại ca.” Vẫn ngồi trên đùi Hình Thất, Tiêu Tiêu bắt đầu ôm tai trả lời, “Mới vừa...”

“Khụ.” Một tiếng ho nhẹ vang lên, trung niên nhân theo sau một bên vỗ vỗ vai Hình Thất, một bên nhỏ giọng nói nhỏ, “Hình công tử, ta thừa nhận đáng người của người không sai, nhưng cõi bỏ như thế đối với lão nhân này mà nói thật sự rất kích thích, người không biết hắn là nên phủ thêm thứ gì đó lên người một chút phải không?” Ai, ánh mắt của lão rất dễ bị tổn thương mà.

Tiếp nhận Tiêu Tiêu từ tay Hình Thất, Phàm Nguyệt bắt đầu kiểm tra đầu của nàng, mày cau chặt lại. Hắn rất sợ sự thật như hắn suy đoán. Nhưng đúng là có một cái kim châm rất nhỏ đâm sâu vào da đầu! “Xem phải đến Miêu Cương một chuyến.”

A? Miêu Cương này đúng là từ duy nhất khiến Tiêu Tiêu nghĩ đến cổ thuật trong tiểu thuyết võ hiệp, “Có phải ta bị trúng độc không?”

“Không sao cả, đại ca sẽ giúp muội chữa trị.” Nếu không cắm một cây châm phong trụ sau gáy nàng, giờ phút này có lẽ nàng không thể tự chủ được nữa, hoàn toàn là một con rối bị điều khiển.

Thật phiền phức, lại có thể dính đến cổ độc Miêu Cương này, Vũ Điệp này đúng là hại nàng thâm a... “Ta không đi Miêu Cương đâu.” Chỉ được sống có hai năm, vừa đến vừa đi như vậy không biết lại mất đến bao nhiêu thời gian đây.

“Tự Bảo!”

“Không cần! Hình Thất, ta muốn ở bên cạnh chàng!” Tiêu Tiêu dùng sức ôm lấy Hình Thất, “Dù sao đi nữa ta cũng không sợ.” Nàng không muốn lãng phí thời gian đâu.

Thở dài, Hình Thất nghịch nghịch đuôi sam của nàng, “Ta đi cùng nàng.”

Cắt, hẳn làm quan sao có thể nói đi là đi được? Thôi đi. “Chàng quên tứ hoàng tử rồi sao?”

Đúng là hẳn không thể cứ đi như vậy, Tứ điện hạ bên kia còn đang có nhiệm vụ, hẳn nên làm cái gì bây giờ? Hình Thất khó xử.

“Ta có ý kiến hay,” Trung niên nhân rõ ràng khởi xướng, hướng đến ba ánh mắt nhìn mình chăm chăm. Lúc này hẳn mới kích động dâng trào nước mắt, cao giọng reo lên, “Thiếu gia —— Tại sao ngài còn chưa chết vậy?!”

....

Thấy không ai lên tiếng, trung niên nhân tiếp tục cổ xúy, “Nếu chết rồi cũng không cần lo lắng nhiều như vậy, chỉ cần đổi lại thân thể là xong, đó chính là phương pháp mau lẹ nhất đó.” Thiếu gia, ngài có biết thuộc hạ đã ngóng trông ngày hôm nay bao lâu rồi không, cuối cùng ngài cũng đã chuẩn bị dời đến một thân thể nam nhi mới.

Lần này ta là chân chính phục người, Tài thúc! “Chưa hết hai năm thì ta chưa chết được.” Hiện bất quá tại mới được ba tháng, ý kiến hay quá nhỉ.

Hình Thất ôm chặt Tiêu Tiêu, trong đầu một mảnh bối rối. Sắc mặt Phẩm Nguyệt cũng không tốt hơn, vạn phần phức tạp giống nhau.

Bốn người ở đây cũng chỉ có một người là trung niên nhân cao hứng phấn chấn, “Sẽ không, nô tài không tin không có đầu mà ngài vẫn có thể sống!”

Tiêu Tiêu toát mồ hôi... Tài thúc! “Người mau ra bên kia hóng mát đi.” Toàn là chủ ý ôi thiêu. Tiêu Tiêu đảo cặp mắt trắng dã, tránh thoát khỏi vòng tay Hình Thất nhảy xuống. “Trừ bỏ ý kiến này ra, người có còn ý kiến nào tốt hơn không?” Nàng tùy tay cầm lấy chén nước, “Sao nghe người nói giống như là hy vọng ta mau chết đi vậy. Không biết chừng... ách... ngô...” Sao lại thế này, uống nước mà cũng bị nghẹn? Ngất a

...

“Thiếu, thiếu gia!” Trung niên nhân thấy thế vội vàng chụp lưng của nàng, thực lợi hại, uống nước mà cũng có chuyện xảy ra, quả nhiên là thiếu gia nhà hẳn.

Phẩm Nguyệt cùng Hình Thất phản ứng sau, vây quanh Tiêu Tiêu trái vỗ phải vỗ, khiến cho nàng càng khó chịu. Không được, thực sự rất khó thở. Từ thái dương chảy ra hai giọt mồ hôi lạnh, cảm giác này rất giống với cảm giác của bốn lần trước, nàng cảm giác giống như mình lại đang sắp chết vậy, hơn nữa còn là vì uống nước mà nghẹn chết. Đúng là không ý tưởng!

15. Chương 21

Chương 21

“Cô tỉnh rồi hả?”

Một đôi mắt sáng long lanh hiện ra trước mắt Tiêu Tiêu. A! Là cái tên lừa đảo ở Địa phủ! “Rõ ràng người đã nói ta có thể sống hai năm ở đó, tại sao bây giờ đã chết rồi?! Hơn nữa lại còn chết một cách không có hình tượng chút nào – nghẹn nước mà chết. Người thực quá đáng!” Nàng còn chưa kịp nói lời tạm biệt với Hình Thất cùng mọi người mà.

“Cái này... kỳ thật là như thế này.” Mỹ nam tử gỡ gỡ đầu, vẻ mặt buồn bực, “Ta vốn đã mượn phán quan cái thân thể này hai năm cho cô, cả ta cũng bị lừa, thật đó. Không những thế việc này còn bị Diêm vương phát hiện, kết quả là ngài ấy điều tra lại toàn bộ sổ sách ghi chép của ta, đem ta mắng đến xối xả, ta thực sự rất đáng thương nha. Cô biết không, ngài ấy mắng ta là kẻ vô lương tâm, lúc nào lúc làm hỏng việc, thật sự là...”

“Dừng! Nói trọng điểm đi.”

“Diêm vương nói rằng không thể để cho cô mỗi lần lại nhập vào một thân thể khác nhau chạy tới chạy lui dưới nhân gian được, nhất định phải tìm cho cô được một thân thể vĩnh cửu. Cá nhân ta cho rằng cô vốn đang chơi đùa rất vui vẻ, không nhất thiết phải ở lâu dài tại một thân thể nào đó. Nhưng ngài ấy lại bắt ta

đưa cô về bằng được, ra lệnh cho ta phải đánh chính lại sai lầm, thật đáng ghét. Cho nên dù chưa tới hạn chết cô cũng không thể không chết.” Aiz, hần đã cố ý nói thật thê thảm, nước mắt cũng đã rơi lã chã đầy mặt rồi, thế nhưng nàng vẫn không chịu nghe.

“Cái gì gọi là không thể không chết?! Người rõ ràng nói là hai năm, đem thời gian còn lại trả hết cho ta! Ta muốn quay về thân thể kia, ta nhất định phải trở về!” Hình Thất hiện tại nhất định rất thương tâm, nàng sao có thể cứ như vậy mà chết chứ!

“Cô không cần lo lắng, nếu cô không thể quay về thân thể kia được thì ta sẽ tìm cho cô một thân thể khác. Phán quan đã nhận lời giúp đỡ ta rồi, chắc là sẽ không bị Diêm vương phát hiện đâu.”

“Ta mặc kệ! Ta muốn quay về thân thể cũ!”

Mỹ nam tử oa oa kêu to, “Ta rất đáng thương, ngay cả cô cũng không hiểu ta. Thân thể này khó khăn lắm ta mới có thể tìm được, thế mà cô lại dễ dàng nói không cần như thế! Ta thật sự thương tâm khó sống, trong lòng chua xót vô cùng! Ô ô...”

....

“Người bao nhiêu tuổi?”

Mỹ nam tử đếm đếm ngón tay, “Năm trăm.”

“Lão bất tử năm trăm tuổi cứ nhiên còn giả dạng đáng yêu trước mặt ta!” Tiêu Tiêu kêu to, “Người tưởng ta dễ bị bắt nạt lắm hả! Cái gì phán quan, cái gì Diêm vương, ta mặc kệ. Ta chỉ biết ta phải trở về thân thể cũ, ta muốn về!”

“Không được, Diêm vương sẽ mắng ta, ta mới mặc kệ!” Mỹ nam tử hơi dẩu miệng, “Hơn nữa lần này thân thể của cô vừa mở mắt ra sẽ được nhìn thấy người nào đó nha.”

Hả? Tên này có ý tứ gì? luôn sẽ đụng tới mỗi người nào đó? Hình Thất! “Người xác định ta sống lại có thể nhìn thấy hần?!”

“Hắc hắc, đúng vậy. Hần ở ngay trước mắt cô nha.” Tâm động chưa, còn mau sống lại đi — “Thời gian một tháng, không có biện pháp, sống quá lâu sẽ bị Diêm vương để ý, ai.” Hần rất đáng thương đó.

“Chỉ một tháng sao? Ngắn quá, ta phản đối!” Tiêu Tiêu lắc đầu, “Tốt nhất là người đi xin ý kiến của lãnh đạo trực tiếp đi, vẫn là nên an bài cho ta một cái thân thể vĩnh cửu thì tốt hơn, chạy từ Địa phủ tới nhân gian rồi lại lộn lại ta mệt mỏi quá.” Hơn nữa còn toàn đụng phải những việc chẳng ra sao cả, cứ tiếp tục như vậy nàng nhất định sẽ điên.

“Ta đã tìm được một thân thể cho cô rồi, dương thọ hợp lý. Nhưng đó có thể là một tên què quặt hoặc một tên ăn xin, cô chắc chắn mình nguyện ý chứ?”

Ách, cái này hơi khó...

“Vậy rốt cuộc khi nào người mới an bài cho ta một thân thể hợp lý. Sai lầm đều là do người gây ra, tại sao ta lại phải là người gánh hậu quả! Đúng là quá không công bằng!” Nàng mới là người đáng thương nhất nè ô ô...

“Ai da, đừng nóng vội thôi, chuyện này cứ từ từ giải quyết.” Mỹ nam tử khoát tay, “Ta cam đoan một tháng sau chắc chắn sẽ cho người cô một câu trả lời thuyết phục, hơn nữa còn là một câu trả lời vô cùng hài lòng!”

“Coi như hết, người giúp ta miễn phí, ta tin mới là lạ.”

“Hắc hắc, cô không muốn biết người Hình Thất yêu rốt cuộc là Vũ Điệp hay Tiêu Tiêu sao, hắc hắc, thật sự không muốn sao?” Mỹ nam tử dụ dỗ dụ dỗ.

Hồn đản, hần đã hiểu rõ tâm tư nàng từ bao giờ vậy, bắt quá mỹ nam tử nọ đã nói trúng tim đen của Tiêu Tiêu, “Được rồi, đi thì đi, không phải chỉ là một tháng thôi sao, cắt.” Hừ, câu trả lời thuyết phục thỏa mãn à, để ta xem người muốn làm gì.

Tiêu Tiêu tiếp tục tiếp tục cất bước, mỹ nam tử vui vẻ thối sáo, tâm tình rất thư sướng. Lại lừa được nàng ta rồi, hần thật đúng là thiên tài a!

Ân? Mềm mềm lại thô sấp, có độ ẩm. Đây là... “A ...”

“Làm sao vậy?”

Vì sao lại như vậy, không phải nói là Hình Thất sao, không phải nói vừa mở mắt ra người đầu tiên nhìn thấy là hắc sao?! Chính là vì sao tinh dãy đã thấy nằm trên giường lớn, nằm trên người của người này?! Nàng không cần đầu ...

“Lan Nhi!” Nàng làm sao vậy?

Tiêu Tiêu hung hăng muốn giết người! Muốn giết chết cái tên lừa đảo dưới Địa phủ kia! Hắc dâm lừa nàng một lần nữa! Đáng giận! “Đừng hỏi ta nữa, ta đang muốn phát tiết, ta buồn bực oa ...” Lại có cảm giác đã bị lừa thành thói quen, nàng nhất định là đã bị lừa đến choáng váng!

“Lan Nhi!” Vòng tay qua eo nàng, Phẩm Nguyệt thấp giọng hỏi, “Nàng gặp ác mộng sao?”

Ác mộng, đương nhiên là ác mộng! “Người cứ tiếp tục ngủ đi, mặc kệ ta phát tiết.” Không ngờ lại là hắc, Phẩm Nguyệt! Nàng làm sao đỡ nổi chuyện này đây?!

Phẩm Nguyệt không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng mỉm cười. Nàng thực sự rất giống Tụ Bảo, một bộ dáng tinh khiết thật đáng yêu như thế. Có lẽ bây giờ hắc còn chưa chân chính động tâm với nàng, nhưng hắc tuyệt không hối hận vì đã cưới nàng. Lúc trước tại sao hắc có thể tin việc Tá Thi Hoàn Hồn sẽ có lần thứ hai. Ba năm rồi Tụ Bảo, muội đã chuyển sang một kiếp khác rồi phải không? Đại ca rất nhớ muội, muội biết không? “Hảo, nàng phát đi, ta cùng nàng.”

Sự ôn nhu của Phẩm Nguyệt khiến Tiêu Tiêu chột dạ, “Này, ta muốn xin nghỉ, không phải, ta thỉnh cầu xuất môn một tháng, ta có việc nhất định phải đi ra ngoài một tháng.” Đừng trách nàng a, dù sao lão bà của huynh cũng đã chết rồi, có ở bên cạnh huynh một tháng hay không cũng thế.

“Có chuyện gì thì để ngày mai bá tể Tụ Bảo rồi nói sau. Nàng là thê tử ta vừa rước về, cũng nên để nàng đến tham dự.” Mấy năm nay hắc rất cực nhọc thông suốt, nếu không phải hắc ba lần bốn lượt đem cướp nàng ra khỏi Hình Phủ, thì làm sao nàng có thể gặp phải nhiều chuyện như vậy, hết thấy đều là do hắc gây ra.

Tiêu Tiêu đỏ mặt hỏi, bá tể Tụ Bảo? Không phải là Vũ Điệp đi, “Nàng ấy an táng ở đâu?”

“Hình phủ tể tướng, aiz...” Chính là đệ đệ hắc a.

Hình? Chẳng lẽ Hình Thất lên làm Tể tướng? Hắc nhảy như thế nào vậy, nàng vừa mới chuyển thân hắc đã biến thành Tể tướng, thật là lợi hại. “Nga nga, chuyện của ta trước mắt ta có thể chịu đựng, thấp cho Tụ Bảo nén hương mới là chuyện đại sự hàng đầu.” Tốt lắm, ngày mai có thể nhìn thấy hắc rồi, Hình Thất, chờ ta nhé, ta sẽ đến!

Cố gắng sống sót qua một đêm khó chịu, Tiêu Tiêu rất cực đi theo Phẩm Nguyệt đến phủ tể tướng. Nơi này vẫn như xưa, chỉ có mỗi tấm bảng ngoài cửa là đã thay đổi, Hình phủ vẫn là Hình phủ.

Đứng tại hoa viên quen thuộc, Tiêu Tiêu nhẹ nhàng xoa xoa tấm bia bằng gỗ trên nấm mộ. Thật không ngờ hắc lại đem nàng an táng ở đây, chính là nơi nàng thích nhất trong Hình phủ.

“Phẩm thân y.”

Thanh âm này... Tiêu Tiêu quay đầu lại, quả nhiên, vẻ mặt khốc lóc kia chính là Tài thúc. Bên cạnh hắc chính là...

“Hình Thất!” Tiêu Tiêu hô to, chạy vọt qua nhảy vào trong ngực của hắc, “Hình Thất! Ta đã trở về, ta đã trở về!” Nàng ngẩng đầu đưa tay xé mặt nạ da người của hắc xuống, bình tĩnh vuốt ve khuôn mặt hắc, “Ta đã nói sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh chàng, ta không có nuốt lời, không có nga!”

“Nàng...” Hình Thất không dám tin vào mắt mình, ngay khi hắc đã từ bỏ hy vọng thì ông trời mới nghe được thanh âm cầu xin của hắc sao, “Nàng... nàng rốt cuộc đã trở về rồi, rốt cuộc đã trở về rồi!” Không phải đang nằm mơ, trên tay hắc, trong lòng hắc, chính là nàng, thật sự là nàng! “Vũ Điệp!”

Ong ong một tiếng, đầu óc Phẩm Nguyệt trở nên trống rỗng, Vũ Điệp?! “Lan Nhi!”

“Nàng hiện tại lại biến thành cái gì Lan nhi vậy?” Hình Thất ở một bên ôm Tiêu Tiêu cúi đầu kề tai nói nhỏ. Cũng nàng quen biết không lâu nhưng nàng đã thay đổi đến năm thân thể, không biết sau này lại là ai nữa, hừ.

“Ừm, hơn nữa lại còn là thê tử của Phẩm Nguyệt.” Tiêu Tiêu nhỏ giọng trả lời. Ai biết vừa tỉnh dậy đã biến thành như vậy, nàng cũng không muốn nha.

“Đây hai vị, xin đừng chỉ lặng lẽ tán tỉnh nhau như thế nữa, người nào đó trên mặt đã giống như bị sét đánh rồi kìa, thỉnh hai vị chờ lại chút tâm tình đi.” Trung niên nhân nhìn hai người âu yếm nhau trước mắt rất muốn nhảy lên đánh ột trận, Phẩm thân y thật đúng là mạng khổ a.

“Muội... muội là Tụ Bảo?!”

“Hắc hắc...” Tiêu Tiêu ngây ngô cười hai tiếng, lại lập tức phủ nhận, “Không phải!” Nàng mà nói thật nhất định hẳn sẽ choáng váng.

“Muội, muội là Tụ Bảo... Muội lại là Tụ Bảo...” Phẩm Nguyệt làm sao có thể chịu nổi đả kích này chứ. Thật vất vả mới có thể hướng tình cảm đến bên cạnh Lan Nhi, thế nhưng bây giờ lại...

Hình Thất nhìn vẻ mặt thảm đạm của Phẩm Nguyệt, chỉ có thể đi lên phía trước vỗ vỗ vai hắn, “Người hiện tại biết ta nắm đó ôm tâm tình gì với Vũ Điệp rồi chứ?” Trong lòng lạnh lẽo tê buốt, cuối cùng cũng có người bị hại như hắn.

Hiện tại hắn nên làm gì bây giờ? Tụ Bảo cùng Hình Thất ở bên cạnh nhau, còn hắn thì sao? Phẩm Nguyệt im lặng, nàng là Lan Nhi, thế nhưng giờ lại là Tụ Bảo, Chẳng lẽ hắn phải đem thê tử của mình tặng cho Hình Thất? Gân xanh trên tay Phẩm Nguyệt bắt đầu nổi lên dữ dội, rất rối loạn, thật sự là rất xằng bậy. Tụ Bảo, vì sao muội lại đối xử với ta như thế?! “Lan Nhi thật sự đang ở đâu?”

Tiêu Tiêu chìa chìa mặt đất, “Đã đầu thai đi mất rồi.”

“Muội muốn ta làm như thế nào?” Phẩm Nguyệt lẳng lẳng nhìn Tiêu Tiêu, “Thả muội sao? Ta tự nhận ta không thể làm được. Muội là thê tử của ta, muội phải sống với ta đến trọn đời, ta sao có thể dễ dàng buông tay được chứ. Nhưng nếu làm như vậy... ta... ta sẽ không an tâm.” Hắn ngẩng đầu thở sâu, cười khổ, “Muội nói ta phải làm thế nào mới tốt?”

Tiêu Tiêu bĩu môi, “Làm cái gì là làm cái gì, nói thật cho huynh biết, ta chỉ có thể sống trong thân thể này được một tháng thôi, sau đó ta lại phải rời khỏi đây rồi, cho nên nếu trong một tháng này huynh không thả ta đi thì ta cũng không sao cả.”

Hình Thất trừng nàng, nói cái gì! “Vũ Điệp sẽ không đi cùng người.”

Lại là Vũ Điệp! Tiêu Tiêu mặt trầm xuống, “Tụ Bảo nhất định sẽ đi cùng đại ca.” Chẳng lẽ trong tâm niệm của hắn chỉ có mỗi Vũ Điệp, Tiêu Tiêu nàng một chút cũng không là gì cả sao?!

“Đã ba năm xa cách, nàng còn có thể rời khỏi ta nữa sao?” Hình Thất nắm nắm cái mũi nàng, “Chớ chọc ta tức giận.”

Ngất... ba năm! Nàng vừa chết mà đã trôi qua ba năm! Được lắm cái tên lừa gạt kia, người lại có thể dám cướp đi ba năm mạng sống của ta! “Ta không biết là đã đi lâu như vậy, Hình Thất, chàng oán ta sao?”

“Đương nhiên oán.” Véo mặt của nàng, nhưng trong mắt hắn lại nhin không được mà toát lên một mảnh nhu tình, “Nàng có còn dám nói sẽ đi với hắn nữa không?!”

Aiz... thật sự rất đáng thương, trung niên nhân ở một bên đại thán, hai người này còn có thể âu yếm nhau hăng say như vậy, không nhìn thấy Phẩm thân y đã giống như một cái xác chết rồi sao. Đồng tình a, Phẩm thân y làm sao có thể đứng tới thiếu gia nhà hắn được chứ, thật là khiến hắn phải rơi lệ chua xót. “Thiếu gia, thỉnh không cần coi nô tài như không tồn tại, hai vị cứ tình chàng ý thiếp như vậy làm ta phải chịu kích thích rất lớn nga.”

Hình Thất vẫn ôm chặt Tiêu Tiêu, không thềm để ý tới trung niên nhân, hướng Phẩm Nguyệt vẻ mặt thành thật nói, “Nàng cho tới bây giờ cũng không phải là của người.”

Phẩm Nguyệt âm thầm nhìn nàng, trong đầu suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn thứ.

“Đại ca, ta cam đoan không lấy thân thể của thê tử huynh lên giường cùng Hình Thất, huynh yên tâm đi. Ta lần này chỉ có thể trụ lại được một tháng, huynh để cho ta cùng Hình Thất ở cạnh bên nhau được không? Một tháng sau ta nhất định sẽ trả lại huynh thân thể này.” Tiêu Tiêu nhấc tay hướng hân cam đoan, thật mong hân có thể chạy nhanh đáp ứng.

Còn hân?! Phẩm Nguyệt bắt đầu dĩ cười, nàng cho tới bây giờ cũng không phải là...

Đúng vậy, cho tới bây giờ cũng không phải là... “Hảo hảo chiếu cố nàng cho tốt.” Bỏ lại một câu đó rồi Phẩm Nguyệt liền biến mất sau một cú phi thân. Là Lan Nhi thì sao chứ, bên trong nàng lại chính là linh hồn của Tụ Bảo, là Tụ Bảo chưa bao giờ thuộc về hân. Đời này sợ rằng hân vĩnh viễn không thể bỏ xuống được nữa... Tụ Bảo à....

“Thiếu gia, ngài đúng là hại người rất thảm.” Trung niên nhân lắc đầu, một mình đi đến viên ngoại. Phẩm thân y sợ rằng đã tan nát cõi lòng đến tột đỉnh, tương lai nếu hân có hận đời khiến cho tính tình đại biến thì cũng không có gì kì quái. Dù sao đây cũng là một đả kích rất lớn, rất lớn.

“Hình Thất, đại ca huynh ấy...”

“Đừng lo lắng, hân không có việc gì.” Hình Thất hôn nhẹ mắt của nàng, “Ta nghĩ chúng ta nên hảo hảo nói chuyện.”

Nói chuyện gì? “Không phải là lại nói chuyện trên giường chứ.” Tiêu Tiêu đảo cặp mắt trắng dã, khinh thường trừng mắt nhìn Hình Thất.

“À, chủ ý này không sai.” Hình Thất mỉm cười, “Ta luôn không rõ người mình yêu chính là ai, là nàng hay là Vũ Điệp. Nhưng mấy năm nay ta tĩnh tâm suy nghĩ, ta đã hiểu ra, người ta yêu chính là nàng. Nói thật, ta không phải không thích Vũ Điệp, nàng ấy là nữ nhân đầu tiên của ta, nếu lúc trước không rời khỏi vương phủ, ta chắc chắn yêu Vũ Điệp, chính là tình cảm của ta đối với nàng ấy còn chưa sâu nặng, mười năm quá dài, đảo mất một cái đã trôi qua. Hiện tại trong lòng ta chỉ có nàng, một người duy nhất là nàng.” Tuy nói như thế nhưng hân hiểu Vũ Điệp đã chiếm một vị trí trọng yếu trong lòng hân, không phải nói quên là có thể quên. Đó là một thứ tình yêu đầu tình khiết, thân nhiên thân tình, còn có đồng cam cộng khổ hữu tình, sợ rằng đời này hân khó có thể quên được Vũ Điệp.

“Như vậy lần này nếu không phải ba năm mà là mười năm ta mới quay lại, chàng còn có thể yêu ta sao?” Mười năm, thực sự có thể làm cho tình cảm tan biến hết sao.

“Đúng vậy, chỉ cần là nàng, đừng nói mười năm, ngay cả hai mươi năm ba mươi năm ta cũng vẫn yêu nàng như trước!” Tim của hân không lớn như vậy, chỉ chứa hai nữ nhân đã đầy, Vũ Điệp đã chết, kiếp này hân chỉ còn có thể yêu một người là nàng nữa thôi.

Cất, nói rõ ràng, “Tại sao chàng lại gọi ta là Vũ Điệp mà không phải là Tiêu Tiêu?” Trong lòng nàng vẫn ầm ục chuyện này, nhất định hân phải nói rõ ràng nàng mới bỏ qua.

Hình Thất lắc đầu cười khẽ, “Thì ra chuyện xưng hô đối với nàng quan trọng như vậy. Là do ta đã quen gọi Vũ Điệp, nhất thời chưa sửa miệng được. Vậy sau này ta sẽ gọi nàng là Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu Tiêu Tiêu Tiêu Tiêu Tiêu Tiêu Tiêu...”

Hòa thượng niệm kinh hử, thiệt là. Tiêu Tiêu khẽ chuyển động in lên đôi môi Hình Thất, không cho phép tiếp tục gọi nữa! Chỉ cần biết hân yêu nàng là nàng đã thỏa mãn lắm rồi.

“Ta thực sự sợ nàng sẽ trở về thế giới của nàng, không trở về bên ta nữa.” Áp má lên khuôn mặt phẫn nộ của Tiêu Tiêu, Hình Thất vẫn còn chút sợ hãi, “Ta chờ ba năm, còn tưởng nàng sẽ không quay về, rốt cuộc nàng đã quay lại. Thật tốt, ông trời đúng là đối đãi với ta không tệ.”

Hân gương mặt nhẹ nhàng nhìn về phía mộc bia, Vũ Điệp, ta hiện tại đã tìm được người nguyện ý ở cạnh ta cả đời rồi, còn nàng thì sao, lúc này có phải nàng cũng đang hạnh phúc không?

16. Chương 22 - 23

Chương 22

“Thiếu gia, nô tài có chuyện muốn bẩm báo nhưng thiếu gia phải đồng ý không trách cứ thì nô tài mới dám nói.” Trung niên nhân ăn nói khép nép giống như vừa gây ra đại họa gì vậy, vội vàng ôm chặt lấy cánh tay Tiêu Tiêu, “Nô tài thật không phải là cố ý, thiếu gia xin hãy tha thứ cho nô tài đi.”

Lại có chuyện gì đây? “Nói ta nghe xem.”

“Hôm nay lão gia phu nhân sẽ đến phủ tể tướng.”

Không thể nào! “Sao người dám nói cho hai vị thùng nước đó hả?! Thật là đồ tam bát!”

Tuy không biết thiếu gia nói tam bát là có ý gì, bất quá khẳng định không phải lời hay, trung niên nhân bắt đầu khóc dặc hi lý hoa lạp (khóc bù lu bù loa), “Thiếu gia, nô tài xin lỗi ngài nhưng giữ bí mật trong lòng thật sự rất khó chịu, nô tài cuối cùng cũng không chịu được nên đành phải tìm người để chia sẻ mà.”

Tiêu Tiêu thờ ơ, “Tự người giải quyết đi.” Tốt nhất là nàng nên đến thư phòng luyện chữ, bước ra ngoài bây giờ cũng chỉ làm mất mặt Hình Thất.

“Phu nhân, phu nhân.” Hoa Hoa tiểu tỷ không biết từ đâu chạy để gọi Tiêu Tiêu, “Bên ngoài có người tìm ngài, đang chờ ở đại sảnh. À, còn có cả Phẩm thần y nữa.”

Di? Phẩm Nguyệt này sẽ không hối hận chứ. Tiêu Tiêu nhanh chóng lôi kéo Tài thúc cùng đi, “Nếu đại ca muốn dẫn ta đi, người biết phải làm gì rồi chứ.”

Trung niên nhân mãnh liệt gạt đầu, “Lập công chuộc tội, có phải ngài tha thứ cho nô tài chuyện của lão gia phu nhân rồi không?”

Tiêu Tiêu trở mình mắt trợn trắng, “Đi thôi.” Lại còn cò kè mặc cả nữa.

Ra đến đại sảnh, người đầu tiên Tiêu Tiêu nhìn thấy là Nguyệt Đình cùng Nguyệt Ngọc một thân áo trắng phiêu phiêu, bên cạnh đó là... ngất, cương thi! Tại sao hắn cũng tới! Nàng làm như không phát hiện, tự động nhảy qua. A, Phẩm Nguyệt, quả nhiên là huynh ấy. Ngô, hình như huynh ấy có điểm là lạ.

“Tụ Bảo...” Nguyệt Ngọc cười đến vẻ mặt xấu xa, “Lần này huynh sống lại coi bộ vẫn nhỏ hơn ta nga.”

Tiêu Tiêu đỏ mặt hời, tiến lại gần, “Kêu ta là ca ca!” Thích ra bộ như vậy, đã thế ta không cho người toại nguyện.

“Thì ra người đúng là Tụ Bảo.” Trên mặt cương thi hiện ra nét buồn sầu, “Thì ra không phải người gạt ta, Tiểu Diệp thật sự đã sớm chết.” Tiểu Diệp...

“Ừ, đúng vậy, người rút cuộc tin tưởng ta rồi.” Đầu óc của tên cương thi này cũng chuyển động nhanh đấy chứ, xem ra ba năm này đúng là không uống phí.

“Tốt lắm, đừng làm rộn. Tụ Bảo đến đây, nhìn đại ca đi.” Nguyệt Đình giữ chặt tay Tiêu Tiêu, kéo đến trước mặt Phẩm Nguyệt.

Hả? Làm gì vậy? Tiêu Tiêu hồ nghi nhìn nhìn Phẩm Nguyệt đứng yên bất động như núi, cảm giác hắn đã biến lại thành cái tên đầu gỗ lúc trước. Đã xảy ra chuyện gì rồi?

“Khụ! Đại ca vì uống Vong Hồn Thang cho nên đã quên hết chuyện trước đây rồi.” Cương thi thấy nàng vẻ mặt hoang mang lập tức giải đáp, nhưng thấy nàng há mồm ngạc nhiên lại vội vàng lại tiếp lời, “Không nên hỏi ta Vong Hồn Thang là gì, nghe tên cũng đã có thể đoán ra được, người tự suy nghĩ đi.” Đại ca thật thâm quá.

“Là huynh ấy tự pha chế Vong Hồn Thang rồi uống hết, cho nên bây giờ đã bị mất trí nhớ?” Thật cường nha, Tiêu Tiêu vội tiến lên từng bước giữ chặt ống tay áo Phẩm Nguyệt, “Đại ca, huynh thật lợi hại!”

Phẩm Nguyệt lẳng lẳng điềm nhẹ lên đầu nàng, “Tụ Bảo.” Nàng chính là Tụ Bảo đệ đệ trong lời nói của mọi người mà hắn vẫn không thể quên được đây sao? Vì sao lúc trước chỉ cần nghe tên nàng, cảm xúc đã trở

nên trôi nổi khác thường, mà hiện tại trực tiếp gặp gỡ nàng tâm trạng không còn mãnh liệt như lúc trước. Nàng đối với hắn đến tột cùng là gì?

May quá, chỉ là mất trí nhớ. Trung niên nhân ở một bên cảm thán, thiếu gia, ngài thiếu chút nữa là thành tội nhân rồi đó.

“Tụ Bảo,” Nguyệt Đình đưa một ống tre cho Tiêu Tiêu, “Mau uống thuốc trước, Nguyệt Nhi nhắc nhở ta giao cho người, chờ chúng ta đi rồi người hãy mở ra xem.”

Nguyệt Nhi... Phẩm Nguyệt? Tả ngắm hữu ngắm, hảo... đúng là xưng hô kỳ quái... đúng là cổ nhân. Bất quá, động một chút là lại muốn bày trò thần bí là sao! “Nga, ta biết rồi.”

“Không biết là vật gì, có đáng giá hay không?” Phẩm Nguyệt vẫn đứng yên lặng một bên chợt lên tiếng, ánh mắt vẫn bình thản không chút thay đổi, còn không thấy cả một tia dao động.

“À, chỉ là một ít tiểu đồ chơi thôi.” Lập tức mỉm cười, Nguyệt Đình khoát khoát tay áo, là vì muốn tốt cho hắn nên không muốn hắn nhìn lại vật nọ thêm lần nào nữa. “Đối với người mà nói thì không có gì, nhưng đối với Tụ Bảo mà nói thì đó lại là một thứ quan trọng.” Ai... đáng tiếc sự thật lại là ngược lại.

Sau khi hàn huyên vài câu, tất cả mọi người liền rời đi, Tiêu Tiêu nhanh như chớp chạy trở về thư phòng, “Tài thúc, người nói bên trong là cái gì?”

Trung niên nhân nhìn Tiêu Tiêu trả lời, “Một bức tranh.”

Nga? Người khẳng định như vậy sao, để ta mở ra xem, “Đúng vậy này.” Nàng tò mò không biết là bức tranh gì.

“Hả?” Vũ Diệp! Phẩm Nguyệt... Tiêu Tiêu có điểm sâu não, nàng tựa hồ thiếu hắn không ít lời giải thích. “Tài thúc, người nói khi huynh ấy uống Vong Hồn Thang thì đang nghĩ đến điều gì?”

Nhớ ngài thôi, còn muốn gì nữa chứ. Trung niên nhân lắc đầu, “Thiếu gia, đừng suy nghĩ quá nhiều. Tương lai nhất định Phẩm thần y sẽ gặp gỡ hàng ngàn nữ tử còn tốt hơn ngài, hắn sẽ hạnh phúc.”

Ách, hắn nói gì vậy. Tiêu Tiêu nén giận trừng hắn, nàng rất kém cỏi sao?! “Chuyện đôi phu thê thùng nước kia ta còn chưa tha thứ cho người đâu.”

“A? Thiếu gia nói chuyện không giữ lời hứa gì hết, gạt lão già này sao.” Trung niên nhân lên án, thiếu gia nhà hắn biến thành như vậy từ lúc nào?

“Hừ, ta nói tha thứ cho người từ lúc nào hả?” Tài thúc này, khí lực vẫn tốt đấy chứ.

Nước mắt lại tràn ra, trung niên nhân buồn bực, bị gạt, bị thiếu gia lừa, thật đau lòng.

Tối ngày hôm sau, sau khi suy nghĩ cả đêm, Tiêu Tiêu quyết định vẫn là nên nói thật. Đôi phu thê thùng nước cùng cái thùng nước Tài thúc này lệ phun đầy mặt biểu tình không thể tin được khiến nàng cảm thấy chột dạ. Nàng không phải là Tụ Bảo?! Đặc biệt là trung niên nhân, hắn lại càng khó tin hơn nữa.

Tiêu Tiêu vỗ vỗ vai hắn, “Tài thúc, thực xin lỗi.” Nàng cũng không ngờ sự tình càng lúc càng loạn như vậy, quan hệ cuối cùng càng lúc càng trở nên rắc rối “Ta không phải cố ý, nếu người muốn rời khỏi phủ tể tướng, ta cũng sẽ không ngăn cản người.” Nàng lại làm tổn thương một người tốt nữa rồi, nàng đúng là xấu xa mà.

Mang theo thất vọng, phu thê thùng nước lại vội vàng trở về, trung niên nhân phức tạp nhìn nàng một lần cuối cùng, rồi cục xoay người rời đi. Thiếu gia à...

Nằm trong lòng Hình Thất, Tiêu Tiêu lần đầu tiên cảm thấy cô đơn, “Bọn họ đều đi rồi, chỉ còn chúng ta.” Nhớ tới mấy lần sống lại gặp gỡ nhiều người đồng vui, nàng không khỏi thở dài, “Hình Thất, đến cuối cùng, thì ra ta cũng chỉ có chàng.”

“Đừng nghĩ nhiều như vậy,” Hôn nhẹ lên trán Tiêu Tiêu, Hình Thất ôm nàng thật chặt, “Nàng nghĩ quan hệ giữa người với người sẽ dễ đứt đoạn như vậy sao. Bọn họ đi rồi chúng ta sẽ không tìm lại được?!” Lần đầu tiên thấy nàng uể oải như vậy, hắn có chút đau lòng, “Dù đi đến đâu ta cũng mãi ở cạnh nàng.”

Ừm, mạnh mẽ đem đầu chôn trong lồng ngực Hình Thất, Tiêu Tiêu cảm thấy hốc mắt mắt đau nóng lên...

“Hoa Hoa, đem cầm ra đây.”

Không cần đi, tiểu tỳ Hoa Hoa rất không muốn, phu nhân lại muốn hại độc lỗ tai của nàng rồi. Lết a lết, rốt cục vẫn phải bắt đắc dĩ nghe lệnh của phu nhân, kèm theo đó là một khuôn mặt giống như khóc tang vậy.

Aiz, Hình Thất đi làm, Tài thúc lại đi rồi, thật nhàm chán. Tiêu Tiêu có điểm hối hận vì đã đem sự tình nói rõ ràng ọi người biết, để bây giờ phải buồn chán thế này.

Nàng hữu khí vô lực nắm lên một chiếc bánh điểm tâm, không thú vị xoa xoa bóp bóp. Trên cổ đột nhiên xuất hiện cảm giác lạnh nổi cả da gà, cái gì vậy? Tiêu Tiêu cúi đầu, “Á!” Đau nha. Hồn đản, đây lại là ai vậy?

“Còn cử động nữa đầu người sẽ rơi xuống đất, người không hi vọng như vậy chứ, Hình nhị phu nhân.”

Thanh âm này nghe rất quen tai, quen tai đến mức nàng cũng biết hẳn là ai vậy, “Người vẫn còn sống sao?” Tên gian nhân Hình Thất tại sao còn chưa giết chết hẳn. Ba năm trước hẳn muốn dùng độc tiễn bắn chết những người liên quan, vậy thì hôm nay hẳn lại có mưu kế gì đây. Đáng ghét!

Người bịt mặt nhân tình nhất mị (trông mắt hơi híp), kiểm trong tay căng thẳng.

“Oa! Đau chết, điểm nhẹ a!” Đáng giận, không biết chảy nhiều hay ít máu, “Người thực sự muốn mạng của ta sao!” Lại là con tin, dù sao thì nàng cũng đã rất nhiều lần làm con tin, chắc đã trở thành thói quen rồi.

“Tiêu Tiêu!”

Ngất, không thể nào, Tiêu Tiêu chậm rãi quay đầu, quả nhiên là Hình Thất, “Chàng về làm gì? Mau đi đi!” Tại sao mỗi lần làm con tin đều gặp hẳn vậy. Xem ra hẳn không chỉ là duyên số của nàng mà còn là khắc tinh của nàng nữa.

“Hôm nay là ngày cuối cùng trong một tháng, ta vừa nhớ ra liền lập tức trở về. Sau này ta không biết chuyện gì sẽ xảy ra, có lẽ phải ba mươi năm nữa nàng mới quay lại nhưng bất luận như thế nào nàng cũng phải nhớ kĩ, ta vĩnh viễn đều ở chỗ này chờ nàng. Nàng biết không, ta sẽ chờ cho đến khi nàng trở về.”

“Được, ta nhớ rồi.” Lại đến giờ khắc chia tay rồi, Tiêu Tiêu vô cùng đau lòng, vì sao một tháng lại trôi qua nhanh như vậy chứ.” Đây, nhanh động thủ đi, ta đã chuẩn bị tốt chờ cái chết rồi.”

Người bịt mặt đem kiếm dời khỏi cổ nàng một chút, đối với quan hệ của đôi phu thê trước mặt này không hiểu ra sao cả. Lại có thể một người yêu cầu mau mau được chết, còn người kia thì lại coi như đó là điều thiên kinh địa nghĩa (đạo nghĩa muôn thuở) vậy. Là hẳn nghe lầm sao. Người bịt mặt cắn răng, nhất định là bọn họ đang diễn kịch, không thể nào là sự thật được. “Hình Thất, mau hạ lệnh rút người đi, nếu không ta sẽ không khách khí!”

Hình Thất cười lạnh, “Có bản lĩnh thì đừng khách khí, nhưng hôm nay người là không chạy thoát được đâu!”

Người bịt mặt đã toát mồ hôi đầy lòng bàn tay, sự tình không ngờ lại nằm ngoài kế hoạch của hẳn. Không chỉ Hình Thất, ngay cả nữ nhân của hẳn cũng không phải người bình thường. Kiểm lại cửa sâu thêm một chút, đau đến khiến Tiêu Tiêu oa oa kêu to, thừa lúc này bàn tay hẳn run run, Tiêu Tiêu quyết tâm lao tới. “Làm gì vậy, không phải người run tay rồi chứ! Được rồi, để ta tự mình tới!” Cổ rõ ràng duỗi ra phía trước, ta phải quay về Địa phủ để bắt tên lừa đảo kiếm cho ta một thân thể vĩnh cửu, không rảnh cùng người chơi đùa.

Ách, không đau? Tiêu Tiêu lập tức trợn mắt, lại có thể chết không thành? Bàn tay to trên lưng nàng là... “Đại ca!” Tại sao Phẩm Nguyệt lại tới đây?

Người bịt mặt bị Phẩm Nguyệt đánh cho phun ra mấy ngụm máu tươi, bật người định chạy trốn lại bị thủ hạ của Hình Thất vung dao chém chết. Hình Thất vội vàng chạy tới ôm chặt lấy Tiêu Tiêu, kích động vạn phần. Hẳn trên miệng nói không sao cả, nhưng trong lòng không khỏi lo lắng. hiện tại không có việc gì, cũng coi như yên tĩnh quyết tâm hơn.

Hai người rất tình cảm. Không biết vì sao, Phẩm Nguyệt nhìn hai người ôm nhau mà trong lòng lại hiện lên một tia đau đớn, rất kỳ quái. Hắn đã lựa chọn quên đi tất cả, đến tận cùng là vì ai?

“Đại ca, sao huynh lại tới đây?” Tiêu Tiêu thật cẩn thận xem chừng Phẩm Nguyệt, chẳng lẽ trí nhớ của huynh ấy đã khôi phục?

“Nghe nói ta từng để lại một bức tranh cho cô nương, hiện tại ta có thể nhìn qua một chút được không?” Phẩm Nguyệt vẽ mặt bình tĩnh, thần sắc không mang danh lợi, hình như không nhìn cũng không sao cả, quả nhiên đã trở thành tên đầu gối trước kia.

“Không có, bức tranh không cẩn thận bị rơi vào nước trà, hỏng rồi.” Nhất định là nghe Nguyệt Ngọc các nàng bên kia bàn tán. Nếu để hắn nhìn thấy bức tranh kia, khó bảo toàn sẽ không kích thích đến hắn. Nói không chừng hắn sẽ nhớ lại cũng nên, có khi hắn sẽ tiếp tục uống Vong Hồn Thương lần nữa ấy chứ. Tiêu Tiêu đỏ mặt, hay là thôi đi. Phẩm Nguyệt à... Aiz...

Hình Thất vuốt vuốt mái tóc của nàng, lại nói dối. “Đúng vậy, bị nước dính vào nên đã sớm ném đi rồi. Đại... đại ca.” Thực khó chịu, nếu không phải vì Phẩm Nguyệt đã quên hết chuyện trước kia thì không đời nào hắn phun ra hai chữ đại ca này đâu. Tình địch gặp lại hết sức đỏ mặt, không đánh nhau đã là tốt lắm rồi

Tiêu Tiêu cười trộm, tên gian nhân này, vẫn có một mặt rất đáng yêu nha. “Nhưng ta có thể nói cho huynh biết, người trong bức vẽ kia chính là ta. Cho nên dù huynh không nhìn được bức tranh đó thì cũng có thể nắm tạm ta cũng được.” Hình Thất, đây không phải là ta nói láo nữa chứ, hắc. “À, nếu đại ca muốn... muốn... phúc!” Đây, đây là cái gì vậy, là sâu sao, trong thân thể của nàng lại chứa loại sâu ghê tởm này sao, đáng ghét.

“Tự Bảo!” Phẩm Nguyệt lập tức cầm lấy cổ tay nàng.

“Hảo... nóng...” Chẳng lẽ nàng cứ phun máu như vậy mà chết sao, “Phúc!” Một ngụm máu tươi lại văng lên, thật đáng ghét. Thân ảnh Hình Thất trước mắt chợt trở nên mơ hồ, ta không còn thấy rõ chàng nữa, lại gần ta thêm chút nữa được không.

“Là cổ độc.” Trong cơn hôn mê, Tiêu Tiêu vẫn nghe văng vẳng tiếng Phẩm Nguyệt truyền đến, thì ra lại là do người bites kia gây ra, đúng là nàng vẫn thua hắn.

Chương 23

“Xin chào!” Vẫn là đôi mắt sáng rực của mỹ nam tử nọ hiện lên đầu tiên, thấy Tiêu Tiêu không ngừng trợn mắt mỹ nam tử liền bước tới ân cần hỏi han, “Một tháng này cô có vui vẻ không? Không cần phải nói, chắc chắn là rất cao hứng rồi.”

Tiêu Tiêu liếc mắt trừng hắn một cái, “Tốt cái gì, sau khi trở về ta mới phát hiện đã qua ba năm! Lần sau quay trở lại có khi chồng ta đã trở thành một lão già rồi cũng nên. Người đã nói một tháng sau sẽ cho ta câu trả lời thuyết phục, hiện tại ta đang chờ người nói đây. Đừng mè nheo, nói mau!”

Tiêu Tiêu cứ vội vã như vậy, tuyệt không lưu luyến, khiến mỹ nam tử vô cùng buồn bực, “Tương lai có năm mươi chín năm hai tháng chúng ta sẽ không được gặp lại nhau. Cho nên không cần vội, cô cứ ngồi xuống uống chén trà đã.”

Trà Địa phủ? “Không phải là canh Mạnh Bà chứ?” Nàng không muốn giống như Phẩm Nguyệt đâu. “Tuy rằng người hay nói nhiều, làm việc hiệu suất cực kỳ kém, bất quá lần này rốt cục cũng không làm hỏng việc lắm. Lại đây, chúng ta nghiên cứu một chút. Thân thể sắp tới của ta sẽ là nữ nhân chứ?”

“Phải, nữ.”

“Không có bệnh tật, rất khỏe mạnh chứ?”

“Phải, không có.”

“Không phải...”

“Phải...”

Sau khi thảo luận một đồng vấn đề, Tiêu Tiêu mới cảm thấy yên tâm, lúc này mới quyết định, “OK, cứ vậy đi, đi thôi!”

Hừ, nhìn nàng cao hứng chưa kìa! Mỹ nam tử đứng phía sau bữu môi, cười khê hai tiếng, “Tạm biệt nhé, Tiêu Tiêu. Đừng quên ta! hắc hắc.”

Ta chỉ nhớ ngươi là một tên đại lừa gạt thôi, cắt.

Một lát sau

Um... cổ có chút đau, Tiêu Tiêu mở mạnh hai mắt ra, chẳng lẽ nàng vẫn còn ở trong thân thể của Lan Nhi?

“Tiểu thư, cô rốt cục đã tỉnh rồi!” Lão thái thái đang lau mặt cho nàng nhìn qua có chút quen mắt, một bên bà ta lại thấp giọng dặn dò nàng, “Tiểu thư, đừng tùy hứng nữa, cô làm như vậy chỉ càng làm tương gia chán ghét cô thôi, không cần thận còn xảy ra chuyện lớn nữa, lúc ấy bà già này biết phải giải quyết sao đây.”

Ngô... tướng gia...

A! Đây không phải là vú em của nữ nhân mê hồn kia sao. Không thể nào, nàng hiện tại chẳng lẽ đã nhập vào thân thể của nữ nhân mê hồn đó? A A! Nói đúng hơn, bây giờ nàng là lão bà chính quy của Hình Thất nha! “Mau, mau đỡ ta đứng lên.” Nàng thực muốn nhìn thấy Hình Thất ngay lập tức.

“Tiểu thư, chớ lộn xộn, cô cần phải nghỉ ngơi.” Aiz, tiểu thư vĩnh viễn vẫn tùy hứng như vậy.

Không để ý tới lão thái thái lẩm miệng này, thay xong quần áo, Tiêu Tiêu vội vàng chạy về Hồ Điệp Lâu của nàng, quá tuyệt vời, cái tên gạt người kia cuối cùng cũng làm được một việc tốt, vui quá!

“Ai cho phép ngươi vào đây!” Ngồi trên chiếc ghế dựa nàng vẫn thường nằm, Hình Thất nhìn thấy Tiêu Tiêu lập tức trầm mặt xuống, “Xem ra ngươi đã chuẩn bị tốt tinh thần để nhận từ thư rồi phải không?”

“Từ thư?” Tiêu Tiêu tò mò nhìn Hình Thất, chẳng lẽ hắn và nữ nhân mê hồn kia từng có qua hiệp ước gì đó?

Hình Thất chậm rãi đứng dậy, một phát bắt được cằm của nàng, “Đã quên ta từng nói gì rồi sao? Nếu ngươi dám bước ra khỏi Hiểu Nguyệt Lâu một bước, khi đó chúng ta sẽ không còn là phu thê nữa, xem ra hôm nay ngươi, ngươi, ngươi là...” Càng nói ánh mắt Hình Thất càng trợn to, có điểm không thể tin được, “Nàng là Tiêu Tiêu?!” Trời ạ, ánh mắt này, là nàng!

“Hắc hắc, chàng nhận ra sao,” Tiêu Tiêu tặng cho Hình Thất một cái ôm chặt chẽ, “Ta đã về rồi! Hơn nữa sẽ không bao giờ ... đi nữa, đời này chàng phải chịu trách nhiệm nuôi ta nga.”

Phản ứng của tên gian nhân này không còn chậm chạp nữa, vừa nhìn đã lập tức nhận ra nàng là ai rồi, đúng là không uống công nàng thích hắn như vậy. Ngô, thích... giống như là không thể dứt được. “Hắc, Hình Thất, ta vô cùng thích chàng đó.” Vô cùng vô cùng thích, liệu đây có phải là yêu không?

“Tiêu Tiêu...” Ôm chặt nàng trong lồng ngực, Hình Thất lẳng lặng nghĩ chỉ muốn ôm nàng mãi mãi như vậy, cái gì cũng không muốn làm nữa.

“Đúng rồi, tại sao chàng lại không cho phép nàng ta rời khỏi Hiểu Nguyệt Lâu vậy, như thế cùng với ngồi tù đâu có khác nhau, thật đáng thương.” Thì ra nữ nhân mê hồn đó cũng chẳng vui vẻ gì, ai, tên gian nhân này cũng quá vô tình đi, dù sao thì bọn hắn cũng là phu thê mà.

“Còn không phải là vì nàng.” Hình Thất cắn nàng một ngụm, “Năm đó nàng ta khiến Vũ Điệp rơi xuống nước, sau đó mất mạng. Cho nên ta sợ nàng ta sẽ gây bất lợi cho nàng, liền định ra quy củ này với nàng ta. Hoặc là nàng ta an phận làm Hình phu nhân, hoặc là nhận một phong từ thư mọi người hảo hảo giải tán.”

“Cắt, sao lại là vì ta, là vì chàng không muốn gặp nàng ta thì có.” Tên gian nhân này, chỉ biết trêu nàng. “Vậy giờ chàng có hờn không nha, không phải ta đang gánh vác khối thân thể này bước ra khỏi Hiểu Nguyệt Lâu rồi sao.”

“Ta nào dám.” Lại cắn thêm một ngụm, Hình Thất nhẹ nhàng hôn lên đôi môi Tiêu Tiêu, “Ta hiện tại muốn làm cha hơn, chúng ta sinh em bé đi, Tiêu Tiêu.”

Ách... tùy tiện vậy.

17. Chương Phiên Ngoại (hết)

PN1 – Về ai mới là nam chính thực sự

Tên của ta là Khiếu Nguyệt Lão, vô cùng vô cùng nổi danh, dẫn dắt nhân duyên con người vô cùng vô cùng tận tụy. Có điều phạm sai lầm cũng là chuyện thường xuyên.

Hôm nay ta lại mắc sai lầm để xảy ra một sự cố, ta đã không cẩn thận đem sợi tơ hồng của nữ tượng đất kết lại trên thân của hai nam tượng đất. Kỳ thật một vợ hai chồng cũng không có gì sai, cái sai chính là ở chỗ nữ tượng đất này sống ở năm 2000, còn hai nam tượng đất này lại kém năng ta những một ngàn năm. Nghĩ lại thật không hợp lý.

Thế nhưng vì lòng hiếu kỳ của ta lại bắt đầu “rục rịch” nên ta đã không gỡ hai sợi dây này xuống, bản thân ta thực muốn biết nàng sẽ nói chuyện yêu đương với hai người nam nhân này bằng cách nào. Khoảng cách giữa ba người bọn họ không phải là nhỏ.

Sau đó ba tượng đất này trở thành tiêu điểm chú ý của ta, thỉnh thoảng ta lại nhìn trộm xuống nhân gian. Ta nhìn thấy nữ tượng đất từ trẻ con lớn thành tiểu cô nương, lại từ tiểu cô nương thành thiếu nữ, rồi lại từ thiếu nữ biến thành... đã chết?! Thật tức chết mà!

Đúng là hoàn toàn ngoài ý muốn của ta, một người chết thì làm sao còn có thể nói chuyện yêu đương được, điều này khiến cho ta thực sự thất vọng, nghĩ đến từ giờ không còn ai diễn cho ta xem nữa rồi.

Ta chán nản đi gặp phán quan hỏi về linh hồn của nàng, thì được biết nàng lại bị quỷ sứ địa phủ – cái tên có cùng danh khí nổi tiếng với ta “Sai lầm Đại vương” vạch sai tên, bắt nhầm linh hồn.

Hắn hiện tại đang tìm thân xác thích hợp giúp nàng để sửa chữa sai lầm, cố gắng bù đắp lại dương thọ chưa hết của nàng. Thật trùng hợp là hắn lại an bài nàng ở bên cạnh hai nam tượng đất. Điều này làm cho ta rất đặc ý, loạn một chút mà nhân duyên cũng có thể trở thành sự thật, ta so với thần còn cao tay hơn...

Trở về nhìn lại ba tượng đất của ta, đáng giận, trong đó một sợi dây bị chặt đứt. Ai ai ai? Là ai bất lịch sự, không được sự đồng ý của ta đã làm loạn tượng đất! Ta mà biết là kẻ nào, ta sẽ rút đi của hắn pháp lực năm trăm năm tu luyện.

“Ặc ặc á....!” Thanh âm vang tận mây xanh, chân khí của ta bị rút đi năm trăm năm. Ngọc đế nói ta làm việc sai, phải chịu phạt.

Thật ra, ta biết Tây Vương Mẫu đã đến nguyệt môn, không thấy ta liền tự mình xem xét, chứng kiến “việc tốt của ta” xong liền nói cho Ngọc đế biết. Ngọc đế không thể làm Vương Mẫu mất mặt, mượn ta trút giận, hừ, ta xem hắn tiểu nhân đắc chí đến lúc nào.

Ta cảm thấy thật sự đáng tiếc, vốn đang muốn nhìn ba người bọn họ yêu thương kì quái thế nào, lại bị Vương Mẫu làm thành như vậy chẳng còn gì nữa. Nhưng ta vẫn còn rất hứng thú với chuyện này.

Ta ném ba tượng đất này sang một bên, ta lại tìm thêm ba tượng đất khác, cố ý cột lên ba sợi tơ hồng, ra sức, ra sức, buộc chặt lại lần nữa.

Haizzzzzz, thiếu chút nữa đã quên mất tượng đất bị chặt đứt dây tơ hồng kia rồi, còn phải tìm cho hắn nữ tượng đất khác nữa chứ.

Aizzz... ta thật sự rất vội, nhìn qua người nam tượng đất này, trên lưng có khắc hai chữ: Phẩm Nguyệt.

Ồ, thật sự là một cái tên rất hay, nó làm ta nghĩ đến ăn bánh Trung thu ha ha...

PN2 – Về quan hệ của Hình Thất và Vũ Điệp

Ta từ nhỏ không có mẹ, chỉ có một người cha cũng đồng thời là thầy dạy dỗ ta. Ông dạy ta biết rất nhiều điều, ông nói nam nhi chí tại bốn phương, nam tử hán chân chính có thể không quan tâm đến sinh tử, nhưng

nhất định phải có khí khái. Cha nói ta từ nhỏ làm việc kỹ lưỡng, lại thích đọc sách, tương lai chính là trụ cột của quốc gia. Ông đã ôm hy vọng rất lớn ở ta.

Năm ta chín tuổi, cha sinh bệnh qua đời, thúc phụ thấy ta tuổi còn nhỏ, liền chiếm toàn bộ tài sản, còn bán ta cho phú hộ Trương trong thôn. Phú hộ Trương là một lão nhân gầy gò hơn năm mươi tuổi, thường xuyên đến nhà ta tỉ thí cờ, tuy rằng ta không thích lão, nhưng cũng coi như là người quen.

Vào phủ được một ngày, lão liền bày một bàn thức ăn ngon trước mặt ta, nói muốn tâm sự với ta về cha. Ta nghĩ bọn họ đã từng nhiều năm là bạn đánh cờ, đối với việc cha ta qua đời lão không nhiều thì ít cũng có chút thương cảm nên không nghi ngờ gì. Đó là ta lần đầu tiên uống rượu.

Đến khi cảm thấy cơ thể đau nhức tỉnh lại thì đã là ở trên giường, phú hộ Trương đang không ngừng nhét hạ thân hần vào thân thể ta, vô cùng ghê tởm cũng vô cùng đau đớn, ta phản kháng kịch liệt, đáng tiếc lúc đó ta còn nhỏ lại uống rượu, khí lực căn bản không chống lại được. Từ lúc đó trở đi ta không còn chạm vào rượu nữa.

Ta không muốn ở cùng với loại lão nhân ghê tởm này cho nên đã chạy trốn. Nhưng sau hai ngày đói bụng, ta vẫn bị bắt trở về. Từ đó trở đi trên người ta lúc nào cũng giăng đầy xích sắt, bị khóa nhốt trong phòng không khác gì một con chó.

Cứ đến đêm khuya, lão nhân kia lại trở lại áp lên người ta. Mẹ nó chứ, hần thấy vui nhưng ta chỉ thấy ghê tởm. Ta đã nghĩ đến tất cả các loại biện pháp, nhưng vẫn không có cách nào trốn thoát, lúc đó ta vô cùng tuyệt vọng.

Phụ thân từng nói, danh tiết của một người so với tính mạng còn cao quý hơn gấp bội phần, nhưng giờ đây, ngay cả tư cách làm người ta cũng đã đánh mất, so với chó cũng không bằng, thậm chí cả mạng sống này cũng không phải của ta. Ta tuyệt thực, cắt mạch máu, cái gì có thể thử đều thử qua. Ta muốn cuộc đời của ta cứ như vậy mà kết thúc đi...

Một năm sau, ta lại bị hiến cho Lý tri phủ. Hần và lão nhân kia giống nhau, chỉ biết làm cùng một chuyện đối với ta, ngoài ra còn rất thích quất ta. Trên người ta có vô số vết sẹo, to có, nhỏ cũng có, trong đó phần lớn là do hần ban tặng.

Nhưng tỳ nữ nhà bếp lại đối xử với ta vô cùng tử tế. Có lẽ bởi vì từ nhỏ ta không có mẹ nên ta cũng rất ỷ lại nàng, trong lòng coi nàng như thân nhân của mình.

Nàng là người duy nhất trong phủ đối đãi với ta thật lòng, thậm chí còn giúp ta chạy trốn khỏi nơi đó. Sau khi kế hoạch thất bại, ta không còn gặp lại nàng nữa. Về sau biết được, nàng đã chết, vì ta mà chết.

Khi đó ta không còn phát sinh cảm tình với ai nữa, cũng không để ai ở trong lòng, ta sợ chuyện xưa tái diễn, ta sẽ không thể chịu nổi. Có điều Lý tri phủ này lại cho phép ta đọc sách, vùi đầu vào sách vở ta quên tất cả những chuyện đã diễn ra với bản thân, chỉ nhớ rõ cha, nhớ rõ quãng thời gian trước lúc chín tuổi.

Hai năm sau, ta lại ly khai nơi đó, vào phủ Thân vương, ở đó ta gặp càng nhiều những kẻ muốn làm chuyện đó với ta. Mỗi ngày ta chỉ cần mở rộng đùi, những cái khác cũng không cần làm gì nữa, giống như một tên phé nhân vậy. Cũng trong thời gian này, ta gặp được Liễu Vũ Điệp, không, khi đó tên nàng là Triệu Tiểu Lan.

Triệu Tiểu Lan là đứa ở trong vương phủ, nhỏ hơn ta ba tuổi, năm chín tuổi nàng gặp phải biến cố giống như ta. Chín tuổi nàng bị Vương gia phá trinh, bị chính tay cha nàng dâng lên. Chỉ riêng điểm ấy, ta cảm thấy so với nàng ta may mắn hơn nhiều, ít nhất cha ta tuyệt không bao giờ hành động như vậy. Từ đó ta bắt đầu để ý nàng.

Một ngày nọ tâm tình của Vương gia đặc biệt tốt, liền tìm ta cùng Triệu Tiểu Lan tới, lệnh cho hai chúng ta ở trước mặt hần phải làm tình đủ loại tư thế. Nàng chính là nữ nhân đầu tiên của ta, có lẽ nên nói là một nữ hài thì chính xác hơn.

Trên mặt nàng không có chút biểu cảm gì, chỉ tùy ý thuận theo ta. Có lẽ vì nàng là nữ nhân, lại khiến ta nhớ đến nữ tỳ trong nhà Lý tri phủ, cho nên động tác của ta vô cùng ôn nhu. Vương gia thấy hưng phấn, liền ôm lấy ta từ phía sau lưng, càng không ngừng co rút hạ thân. Khi đó ta cảm giác mình với Triệu Tiểu Lan không có gì khác biệt, chỉ khác phần thân dưới nhiều ít thịt hơn mà thôi, ta cũng chỉ là nữ nhân.

Ngày hôm sau ta nghe được tiếng khóc tại hậu viện mới biết được nàng không phải là không có cảm giác, chỉ là giả vờ kiên cường mà thôi. Cũng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, ta đã đi qua ôm lấy nàng. Nàng bị hù sợ, sau lại thấy là ta, vẫn không nhúc nhích mà dựa vào trong lòng ta, khóc đến nước mắt nước mũi bay loạn.

Đến khi bình tĩnh trở lại, nàng nói ta là người đầu tiên nhẹ nhàng với thân thể nàng như vậy, nàng thực cảm tạ. Đúng là châm chọc, nàng lại có thể cảm tạ ta – người đã lên giường với nàng ư. Về sau thường xuyên gặp nàng, ta mới biết nữ nhân ngoài mặt kiên cường kia, kì thật vô cùng yếu đuối, nhu nhược, rất dễ rơi nước mắt. Ta năm nay mới mười hai tuổi, với một cô gái chín tuổi, lại coi đó là một người đàn bà, có lẽ tâm lý của ta cũng có chút không bình thường.

Ở vương phủ bốn năm, ta dùng hết thủ đoạn mua vui cho Vương gia, ta không muốn sống như vậy cả đời, ta muốn trốn. Ta với Triệu Tiểu Lan lên giường cũng nhiều lần hơn, dần dần thân nhau. Ta dạy nàng đọc sách viết chữ, dạy nàng đạo lý đối nhân xử thế.

Một mình ta không thể trốn thoát, ta muốn tìm người giúp đỡ. Ta suy nghĩ lựa chọn có nên uy hiếp nàng hay không. Kế hoạch chuẩn bị chu đáo, chúng ta quả nhiên thuận lợi trốn ra khỏi vương phủ. Trước khi chia tay, nàng khóc cầu xin ta nếu như có thể gặp lại, muốn ta cưới nàng, hơn nữa sẽ mãi mãi không rời, bởi vì hạnh phúc của nàng cũng chỉ có ở trên người của ta.

Ta không có ý kiến gì, không có nàng ta cũng không thể trốn thoát, dù sao hai người chúng ta đều đã vấy bẩn không nên đi làm bẩn thêm người khác nữa, thật sự hợp lại cùng một chỗ cũng không có gì không tốt. Cho nên ta phát ra lời thề.

Ta may mắn được gặp tứ hoàng tử, đời này ta chưa từng cảm kích người nào, nhưng ân tình của ngài ta cũng vĩnh viễn không quên. Sau khi ta giết chết Trương phú hộ, Lý tri phủ, thậm chí cả Vương gia, ngài cũng đều thay ta sắp xếp, toàn bộ kí ức dơ bẩn đều đã được ta dọn dẹp sạch sẽ, chỉ trừ Triệu Tiểu Lan, nàng giống như chưa từng tồn tại, bất vô âm tín.

Theo thời gian trôi qua, ta cũng dần dần quên nàng cùng quá khứ kia. Ta chỉ một lòng trợ giúp tứ hoàng tử tranh đoạt vương vị, những chuyện đã qua khiến ta tuyệt không hề tin tưởng bất kỳ kẻ nào, cho nên chỉ cần có lợi cho ngài, bất luận là giết người phóng hỏa, thậm chí là bán đứng thân thể, ta đều cũng tự nguyện làm. Ta không muốn bẩn tay ngài, nếu phải chịu vấy bẩn chỉ cần một kẻ như ta là đủ rồi.

Mười năm sau, Triệu Tiểu Lan lại ra hiện tại trước mắt ta, nhìn qua vẫn nhỏ xinh nhu nhược, giống như mười năm trước. Nàng bây giờ đã đổi tên thành Vũ Diệp, cũng như ta bây giờ tên là Hình Thất. Nàng thậm chí cả tuổi cũng sửa lại, rõ ràng đã thành lão bà hai mươi ba tuổi, lại cứ nói mình mới mười sáu, thật không biết là dùng để lừa ai, dù có thay tên đổi họ thành người khác thì vẫn chính là nàng ta. Không phải sao?

Nàng nói rốt cục lại gặp được ta, thật tốt, lại nhắc nhở ta nhớ lại lời hẹn thề năm xưa. Ta vốn định hủy thề, dù sao ta cũng đã hủy không biết bao nhiêu cái rồi, nhưng nghĩ lại, nếu không có nàng giúp đỡ liệu ta có được ngày hôm nay không. Nghĩ vậy ta liền lấy nàng vào cửa, như vậy ta với nàng coi như không ai nợ ai hết.

Cho tới bây giờ ta cũng không phải là người có ham muốn chuyện giường chiếu. Thề tử duy nhất ta cũng mới chỉ ngủ qua vài lần, tinh lực của ta đều dùng để tranh đoạt vương vị giúp tứ hoàng tử. Nhưng Vũ Diệp thì khác, nàng là nữ nhân đầu tiên của ta, vì vậy thân thể của nàng đối với ta đã thành ấn tượng quá sâu sắc.

Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới chuyện làm vợ chồng hữu danh vô thực với nàng, cho nên hai ngày sau ta vào phòng của nàng, ta phát hiện chỉ sau một đêm mà nàng đã thay đổi quá khác biệt, nàng trở nên hoạt bát vui tươi, không hề khóc khóc lóc lóc suốt suốt ngày, ngay cả mọi chuyện đã qua cũng đều quên hết. Thậm chí ta còn sản sinh loại cảm giác khác lạ với nàng, ta không biết đó là loại cảm tình gì nữa.

Mãi đến khi tứ hoàng tử nhìn thấy nàng, trong mắt hiện lên sát khí khiến cho ta sợ hãi, ta sợ mất đi nàng. Khi đó ta rốt cuộc cũng biết, nàng đã kiến tâm ta động rồi. Nếu nàng vẫn là Triệu Tiểu Lan mười năm trước, ta nghĩ ta vẫn có thể cố gắng giữ tâm trạng bình thường. Dù sao đoạn kí ức kia mỗi lần nhớ lại đều vô cùng kinh hãi, gây ra cảm giác ghê tởm trầm trọng đối với ta.

Có điều nàng đã quên, mọi chuyện quan trọng đều không nhớ rõ, ta nhận rõ rằng nàng đã ngự trị trong lòng ta, ta rốt cuộc nhận ra ta đã yêu nàng. Có lẽ trong lòng nàng, ta hiện tại chỉ là một người xa lạ, nhưng ta sẽ khiến nàng một lần nữa lại dựa vào trong lòng ta, sau đó chính miệng nói ra rằng nàng yêu ta.

Ta vô cùng tin tưởng sẽ có ngày đó.

PN3 – Về quan hệ của Vũ Điệp và Cương thi, Hùng tiên sinh

Trong tổ chức “Phi Tiên” mỗi người đều là một sát thủ, mỗi người đều có thân thủ bất phàm, nhưng chỉ có một người khác với những người đó, nàng chính là Tiểu Điệp, không có họ.

Nàng có một loại năng lực mà so ra ai cũng kém, ngay cả ta cũng phải cam bại hạ phong. Chỉ cần nàng gặp qua thứ gì đó, gặp qua người nào đó, nàng sẽ không quên. Chỉ cần gặp qua một lần là nàng sẽ nhớ như in. Trong thời gian huấn luyện nàng, ta trong lòng lưu ý, cố ý không dạy võ công cho nàng, ta sợ nàng phản bội lại ta.

Tiểu Điệp cũng rất không chịu thua kém, ngăn ngừa một năm liền nhận biết được các loại độc dược, sau đó dần dần trở thành cao thủ số một số hai trong “Phi Tiên”. Nàng muốn giết ai kẻ đó sẽ không thể sống, đó là điều không thể nghi ngờ. Nữ nhân này, trời sinh chính là để làm một sát thủ.

Ông chủ nói muốn ta phái người đi phá hủy Uyển gia, cho nên ta tiến cử Tiểu Điệp. Ta lấy danh nghĩa là phụ thân nàng để gả nàng cho Uyển Vân Dung. Nàng đã hành sự rất thành công, không chỉ làm cho Uyển Vân Dung mê luyến chiếm hữu nàng, cũng làm cho Uyển gia thất bại hoàn toàn, khiến ông chủ trong lòng rất cao hứng. Nàng đối với nam nhân tựa hồ có phương pháp rất tài giỏi.

Ta lục tục phái nàng đi hành sự không ít nhiệm vụ, tất cả đều được hoàn thành tốt. Nam nhân đối với nàng chẳng là gì cả, vung tay một cái chính là một đồng Bạch Cốt. Ta nhủ thầm, Tiểu Điệp chính là một nữ nhân không có tình cảm.

Nhưng nhiệm vụ lần này, ta phát hiện nàng đã thay đổi. Ánh mắt vốn bình tĩnh không quan tâm chuyện bao đồng cùng với ánh mắt của nàng bây giờ có sự tương phản rất lớn. Ta ra hạn đủ ba tháng, chính là nàng cũng không chịu bỏ Hình Thất. Ta nghĩ, chắc nàng đã yêu hắn.

Căn cứ vào tham báo của thủ hạ, ta biết Hình Thất đang chạy tới Bái Nguyệt đình để đón nàng, bên người hắn chỉ dẫn theo một người. Vì thế ta liền phái người thông tri đến trượng phu Đại Hùng của nàng. Nếu không phải vội vã đối phó với tên Hình Thất kia, ta đoán sẽ không vội vàng giết chết nàng, Đại Hùng có thể sống đến hôm nay, cũng là do vận khí của hắn. Nhưng lần này, ta sẽ dồn tất cả bọn họ vào chỗ chết.

Kết quả thực làm ta vừa lòng, Tiểu Điệp, Hình Thất, Đại Hùng, thậm chí cả người mà ta nghĩ đã sớm chết cũng ở đó – Uyển Vân Dung, nguyên lai năm đó nàng căn bản không giết chết hắn. Một thiếu niên nhanh nhẹn năm đó, giờ phút này bất quá cũng chỉ là một cái xác không hồn xấu xa. Hôm nay ta sẽ giải quyết sạch sẽ bọn chúng, một người cũng không bỏ qua.

Ta vốn tưởng rằng Tiểu Điệp là một nhân tài, nguyên lai nữ nhân chung quy cũng chỉ là nữ nhân, chạy đến đâu cũng không thoát khỏi chữ tình. “Phi Tiên” từ nay về sau sẽ không còn có Tiểu Điệp nữa, sát thủ “Phi Tiên” không cần cảm tình, nàng đã đánh mất tư cách, nàng sẽ phải trả giá.

PN4 – Nguyên nhân Tiêu Tiêu phải thay đổi thân thể liên tục

Ngày đó ta phụng mệnh đi gọi hồn, nhưng tình cờ giữa đường lại gặp được nàng. Đó là một nữ nhân có đôi mắt to tròn, liên tục chớp chớp trông vô cùng đáng yêu.

Thừa lúc nguyệt lão xuất môn, ta lén coi qua nhân duyên của nàng, phải xuyên qua ngàn năm sao, thì ra hạnh phúc của nàng lại đặt tại ngàn năm trước. Nhưng ta là “Sai lầm Đại vương” nha, có chuyện gì mà ta không làm được chứ. Cho nên ta liền thuận tiện lợi dụng chức vụ an bài cho nàng không ít thân thể.

Lần đầu tiên, ta muốn để nàng và hai người nam nhân có duyên phận với nàng được cùng gặp nhau trong một thời không, cho nên chỉ cấp cho nàng thân thể của một đứa con nít. Ta biết nhất định nàng sẽ tức giận vì ta đã lừa nàng. Thế nhưng nhìn thấy nàng tức giận, trong lòng ta lại rất vui vẻ. Sau hai trăm năm, lần đầu tiên ta lộ ra nụ cười thoải mái đến vậy, ta cố ý làm nàng bất mãn bởi vì đã lâu không được vui vẻ đến thế.

Lần thứ hai, ta vẫn cố ý khiến nàng không vừa lòng, cố tình an bài nàng vào thân thể của một nữ tử bệnh tật. Kì thật ta làm vậy cũng là để giúp đỡ nữ tử bệnh tật yếu đuối này, để nàng ta không còn phải chịu đựng đau khổ quá ba tháng nữa. Chủ nhân của thân thể này là một linh hồn vô cùng nhu nhược mảnh khảnh, nàng ta luôn ngóng trông được thoát khỏi kiếp sống đau đớn này nhiều năm. Cho nên ta liền làm trái quy tắc Địa phủ, đưa nàng đi trước khi thời hạn đến. Dù sao ta cũng thường xuyên phạm sai lầm, việc này đối với ta chỉ là chuyện nhỏ.

Qua hai lần bị lừa, nàng lại nổi nóng, nhưng ta không quan tâm, ta tiếp tục an bài cho nàng vào một thân thể nam nhân. Nam nhân này cũng có quan hệ rất đặc biệt với hai nam nhân kia, ta tin tưởng thông qua thân thể này, nàng sẽ hiểu thêm về hai nam nhân có duyên với nàng. Ta tính không sai, quả nhiên tâm tình của nàng đã dao động nghiêng về một bên. Vì thế, ta lại thừa lúc nguyệt lão xuất môn đến thăm Vương Mẫu, liền kéo sợi tơ hồng khỏi một trong hai người nam nhân. Nàng không thể đồng thời cùng yêu thích hai nam nhân được, ta sẽ không để cho nguyệt lão phá hư hạnh phúc của nàng.

Lần thứ tư, ta quyết định đem nàng đến bên cạnh vị nam nhân đó, để nàng có thể tiếp tục bồi dưỡng tình cảm, ta cho rằng đó là phương pháp đơn giản nhất. Rốt cuộc ta đã thành công bởi vì nàng đã động tâm. Chủ nhân của thân thể kia khóc lóc đòi quay lại thân thể của mình nhưng ta không đáp ứng. Vì nàng, ta phải chịu đựng nỗi thống khổ khổ bị hàng trăm linh hồn dày vò, phần thua thiệt của nàng ta nhất định phải trả.

Ta cảm thấy mình rất có tiềm năng làm một tên trộm, bởi vì ta lại lén lút chạy tới động tiên của nguyệt lão, đem nàng cùng tiểu tượng đất nam nhân chạy đi. Mệnh của nàng phải chịu nhiều đau khổ, cho nên ta muốn phá vỡ bản mệnh đó của nàng, để nàng có thể hạnh phúc cả đời. Bất quá, trong lúc đi ra ngoài ta lại lỡ tay làm đứt mất sợi tơ hồng của một tượng đất nam nhân khác, tên của hắn có chút quen mắt, hình như tên là Phạm Nguyệt thì phải. Nhưng ta không có thời gian lo lắng cho hắn nữa, dù sao nguyệt lão cũng sẽ nói cho hắn một sợi dây tơ hồng khác. Hiện tại chuyện của nàng mới là điều ta quan tâm nhất.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, ta quyết định tìm cho nàng một thân thể cố định, rất nhanh đã tìm được thân thể thích hợp, nhưng ta phát hiện nàng cùng nam nhân trần gian vẫn còn có chút hiểu lầm nho nhỏ, nghĩ nghĩ, ta cảm thấy nên cho nàng đi khám phá sự thật một lần nữa, hiểu rõ mọi chuyện để có thể vui vẻ với cuộc sống mới.

Không cần nói, nàng đối với sự sắp xếp của ta tiếp tục bất mãn. Nhưng không sao cả, ta biết nàng sẽ hạnh phúc là tốt rồi. Vì nàng, vô luận ta có làm hết thấy điều gì cũng đều đáng giá. Bởi nàng là muội muội của ta, là muội muội duy nhất của ta, vì ta mà phải chịu sự trừng phạt nhốt xuống Nhân Gian.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-sao-lai-la-nguoi>